

Giới thiệu Linh Kiếm Tôn

Thể loại: huyền huyền, trọng sinh...

Editor: Team Vạn Yên chi Sào

Trong vũ trụ rộng lớn hần chính là cường giả lại bị chính người huynh đệ chí cốt phản bội giết chết, may mắn lại nhờ cơ duyên trùng sinh lại trở về thời thiếu niên, thời điểm mà hần là một tên thiếu chủ phế vật.

Thù kiếp trước, kiếp này tuyệt không bỏ qua!

Tiếc nuôi kiếp trước, kiếp này nhất định sẽ không để xảy ra!

Dám nhắm vào ta sao, nguoi rửa cổ chờ chết đi!!!!

Linh kiếm vừa ra, ngạo thiên địa tam giới, ta là chí tôn!

“Nghìn năm thời gian giống như một giấc mộng a! Nếu trời cao lại cho ta một cơ hội, ta nhất định sẽ không để sự việc năm đó phát sinh nữa!” Sở Hành Vân nắm chặt tay lại, ở trong lòng yên lặng phát thệ.

Chi tiết:

Bộ truyện này nói về nvc Sở Hành - một võ giả dùng một ngàn năm để tiến vào cảnh giới Võ Hoàng.

Lúc hần chuẩn bị tiến vào cảnh giới Võ Đế - cảnh giới chí cao trong thế giới của hần, thì bất ngờ bị người huynh đệ luôn kề vai sát cánh đâm một thương xuyên tim.

Nhưng nhờ cơ duyên mà Sở Hành Vân lại được trọng sinh trở về thời điểm hần còn là một tên thiếu gia phế vật.

Hãy cùng dõi theo cuộc hành trình của Sở Hành Vân, xem hần tu luyện ra sao, mưu mô thế nào để trả thù và bảo vệ những thứ hần đã từng nuôi tiếc vì đã để vượt mất!!!

Sau khi dịch xong ta sẽ đưa các cảnh giới lên đây, hiện giờ chưa thể vì ta k biết hết cảnh giới trong đó!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Cầu hôn Sở gia

Tại Thủy gia, thành Tây Phong.

Bầu trời còn lất phất mưa bay, mặt trời vừa ló dạng. Trước cửa Thủy gia sớm tụ tập một đám đông, mắt bọn họ nhìn về phía trước, giữa chân mày, xen lẫn vẻ cười đùa rõ rệt.

Ở nơi đó có một chiếc xe ngựa cũ nát, bên cạnh xe ngựa là một gã thiếu niên ăn mặc thô sơ giản dị.

Thiếu niên còn rất trẻ, khoảng 16 tuổi, trên mặt vẫn còn vài điểm non nớt của trẻ con. Nhưng đôi mắt của hần đen kịt tỏ ra vẻ thâm thúy lóe lên một ánh mắt sắc bén nhìn phủ đệ Thủy gia ở phía xa,.

“Hình như đây là thiếu chủ Sở gia Sở Hành Vân, nghe nói hần trời sinh thân thể yếu đuối hay bệnh tật, tính cách lại mềm yếu nhu nhược. Chân chính là một tên phế vật, hần đi tới Thủy gia chúng ta làm gì nhỉ?”

Bên trong Thủy gia, mấy tên sai vặt mặc áo màu xanh ló đầu ra, khuôn mặt đầy tò mò đánh giá thiếu niên giản dị bên cạnh chiếc xe ngựa kia.

“Nghe nói hần đến là nói về vấn đề kết thân. Hần đã đứng trước cửa từ lâu, nhìn bộ dáng thì tám chín phần là ham muốn sắc đẹp của tiểu thư.”

“Tiểu thư?” Mấy tên sai vặt sừng sốt, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc.

Tiểu thư của Thủy gia tên là Thủy Thiên Nguyệt, năm tuổi học văn, bảy tuổi viết văn liền nổi tiếng ở thành Tây Phong, mười tuổi bỏ văn theo võ, tu luyện gần ba tháng liền câu thông thiên địa, ngưng tụ ra tứ phẩm võ linh.

Hôm nay vừa tròn 16 tuổi, có người nói cô ta đã tiến vào thối thể cửu trọng thiên. Thiên phú tốt như vậy, không chỉ là ở Thủy gia, ở thành Tây Phong cũng là một cái truyền kỳ.

Càng quan trọng hơn, Thủy Thiên Nguyệt không chỉ thiên phú kinh người, còn là mỹ nữ chim sa cá lặn, là đệ nhất mỹ nữ Tây Phong Thành.

Nếu như Thủy gia công khai kén rể, chỉ tính các thiếu niên tuấn kiệt cũng đủ xếp hàng từ thành đông sang thành tây.

“Ta nghe nói Sở Hành Vân bắt đầu tu luyện từ sáu tuổi, mười tuổi mới ngưng tụ ra Võ Linh, hơn nữa còn là rác rưởi Võ Linh nhất phẩm, ngay cả mấy người chúng ta cũng không bằng.”

“Một tên thiếu chủ phế vật của gia tộc đã lụn bại, nói về tài thì không có, thực lực lại càng không, không ngờ dám đánh chủ ý với tiểu thư, thực sự là cóc ghê mà đòi ăn thịt thiên nga. Thật sự là chuyện buồn cười!”

Giống như là có ý, giọng nói đầy vẻ châm chọc của mấy tên sai vặt có thể truyền đến trong tai Sở Hành Vân một cách rõ ràng nhưng Sở Hành Vân lại ngoảnh mặt làm ngơ, vẫn đứng thẳng lưng, lẳng lặng chờ đợi.

Lúc này, một gã Thủy gia hộ vệ có dáng người lực lưỡng đi ra, liếc Sở Hành Vân khinh thường nói: “Gia chủ có lệnh, mời công tử vào nhà nói chuyện.”

“Đẫn đường.” Sở Hành Vân bình thản nói. Trên mặt tên Thủy gia hộ vệ hiện lên vẻ tức giận, nhưng thân thể hắn cũng theo bản năng bước đi, mang Sở Hành Vân đi vào Thủy gia cổng lớn.

Đi thẳng một đường, chỉ sau một khoảng thời gian ngắn Sở Hành Vân đã đến bên ngoài phòng khách của Thủy gia.

Ánh mắt của hắn tùy ý nhìn lướt xung quanh một lần liền thấy một đám người đang ngồi bên trong phòng khách. Thủy gia gia chủ Thủy Sùng Hiền ngồi chễm chệ ở chủ vị (ghế cho người có quyền lực cao nhất - Lu), bầu không khí có vẻ rất căng thẳng làm cho cả không gian như bị đóng băng lại.

Nếu là người bình thường gặp tình huống như vậy, chỉ sợ còn chưa bước vào phòng khách thì đã bị dọa cho mặt mày tái nhợt.

Nhưng Sở Hành Vân vẫn ngẩng đầu ưỡn ngực, bước chân vững chắc bước vào phòng khách, còn đi thẳng tới trước mặt của Thủy Sùng Hiền.

“Đề chư vị đợi lâu.” Giọng nói Sở Hành Vân không kiêu ngạo không siểm nịnh. Trên mặt hắn không có chút nào hoảng loạn, ngược lại còn có vẻ cực kỳ thông dong.

“Trước đây tên Sở Hành Vân này cực kỳ nhu nhược, nhìn thấy ta cũng không dám thở mạnh! Vì sao hôm nay lại có thay đổi lớn như vậy, giống như là biến thành người khác vậy.” Thủy Sùng Hiền hơi nhíu lại lông mày nghĩ trong lòng. Hắn có chút kinh ngạc đối với biểu hiện của Sở Hành Vân.

Nhưng một tia ngạc nhiên này rất nhanh chóng biến mất, Thủy Sùng Hiền khôi phục lại vẻ bình tĩnh, mở miệng nói: “Cách ngày đại thọ của ta vẫn còn mấy tháng, lần này Sở hiền chất đến thăm hình như có chút sớm.”

“Thủy bá bá có chút hiểu lầm a! Lần này Ta đi tới Thủy gia cũng không phải là để chúc thọ, mà là nhắc tới chuyện hôn sự.” Sở Hành Vân thản nhiên nói.

“Hôn sự?” Trong mắt Thủy Sùng Hiền lóe lên một tia lạnh lùng.

Sở Hành Vân gật đầu, cất cao giọng, nói: “16 năm trước Thủy gia gặp tai kiếp, phụ thân ta xuất thủ giúp đỡ mới trợ giúp Thủy gia vượt qua cửa ải khó khăn đó. Sau đó, Thủy gia gia chủ liền chủ động đưa ra chuyện đám hỏi, chỉ cần hai bên trai gái tròn mười sáu tuổi, sẽ hoàn thành hôn ước.”

“Thì ra là chuyện này!”

Thủy Sùng Hiền giả vờ nói, sau đó lại thấp giọng trả lời: “Hiền chất, ước hẹn trước đây thật sự là do Thủy gia đặt ra nhưng lúc này phụ thân ngươi lại chưa biết sống chết ra sao, ngay cả bóng dáng cũng không có tin tức! Hay là chờ hân bình yên trở về, chúng ta lại bàn bạc việc này cũng không muộn.”

“Ý của Thủy bá bá là nếu cha ta thật sự không về, hôn ước này liền không có cách nào tiến hành sao?” ánh mắt của Sở Hành Vân sắc lại, thần sắc bình tĩnh liền thay đổi, trở nên có chút gay gắt.

“Hiền chất, ngươi hiểu lầm ý của ta rồi.” Thủy Sùng Hiền cười khan, nhưng thần sắc của Sở Hành Vân lạnh đi, ánh mắt trầm xuống, tiếp tục ép hỏi: “Vậy ta mạn phép hỏi Thủy bá bá đây là có ý gì? Chẳng lẽ người biết cha ta đang ở chỗ nào?”

Giọng nói của Sở Hành Vân như kim châm, tràn đầy lực xuyên thấu làm Thủy Sùng Hiền giật mình tại chỗ.

Hắn ngẩng đầu lên thì phát hiện ánh mắt của Sở Hành Vân rất lạnh lẽo, lạnh đến tận xương tủy làm hắn có cảm giác như rơi vào hầm băng, lại còn không thể nói ra nửa câu, thực sự rất khó thở.

“Nói năng bậy bạ!” Giữa lúc Thủy Sùng Hiền nhe răng, một tiếng nói kiêu ngạo ngang ngược vang lên.

Vừa dứt lời, một bóng hình xinh đẹp liền hiện ra trước mặt mọi người.

Đây là một người thiếu nữ xinh đẹp, hai tám năm hoa, khuôn mặt tinh xảo, tương lai lớn lên, nhất định là hồng nhan họa thủy. Chỉ có điều trong đôi mắt thiếu nữ lộ ra vẻ kiêu căng phách lối, phá hủy đi tổng thể cảm giác tuyệt mỹ.

Cô gái này chính là hòn ngọc quý trên tay của Thủy gia —— Thủy Thiên Nguyệt.

Nhìn thấy Thủy Thiên Nguyệt, Sở Hành Vân biểu tình trên mặt không chút nào thay đổi, thanh âm vẫn như cũ: “Tất cả mỗi chữ, một lời trong lời nói vừa rồi của ta đều dựa theo hứa hẹn, không có chút nào lừa gạt... Phần ân tình này là Thủy gia các người nợ Sở gia ta.”

Nghe vậy, trên người Thủy Thiên Nguyệt liền phát ra khí thế lạnh lùng, trực tiếp áp bách ở trên người của Sở Hành Vân. Cô ta lạnh lùng cười, nói: “Sở Hành Vân, ta là thiên tài trăm năm khó gặp của thành Tây Phong, thiên phú rất cao, đời này ta chắc chắn sẽ trở thành cường giả tuyệt thế oai phong một cõi. Nam tử có thể làm cho ta mê mẩn, nhất định phải là kiểu người phong hoa tuyết nguyệt (cực kì tài hoa) mà người thì tính cách nhu nhược, gầy yếu, hay bệnh tật, chỉ là một tên phế vật từ đầu đến đuôi, căn bản là không xứng với ta! Người hãy buông tha mộng tưởng đi!”

Thủy Thiên Nguyệt vừa dứt lời, toàn bộ phòng khách hoàn toàn trở nên yên tĩnh, hầu như tất cả mọi người âm thầm gật đầu.

Lấy thiên phú của Thủy Thiên Nguyệt, thành tựu trong tương lai chắc chắn không thể đo lường được!

Người có thể đoạt đi niềm vui, làm nàng mê mẩn phải là nhân vật kinh tài tuyệt đỉnh. Mà Sở Hành Vân kém xa vạn dặm, căn bản không có tư cách đó.

Đối mặt với sự chế nhạo của Thủy Thiên Nguyệt, trên mặt của Sở Hành Vân vẫn không có một chút vẻ khó chịu nào, ánh mắt hân hoan bình thản, thậm chí trong vẻ bình thản còn mang theo miệt thị.

Không sai, chính là miệt thị!

Tựa như là mắt của thần long ở trên chín tầng trời cao nhìn xuống con kiến hôi vậy, chẳng những miệt thị lời nói của Thủy Thiên Nguyệt, còn miệt thị sắc thái không ai sánh được của Thủy Thiên Nguyệt.

“Người tựa hồ có chút tự mình đa tình đi?” Sở Hành Vân quay đầu nhìn Thủy Thiên Nguyệt, trên mặt tràn đầy vẻ giễu cợt cười nói: “Ta lúc nào nói qua người hôm nay đến để cầu hôn là người?”

“Ta... tự mình đa tình?” Thân thể Thủy Thiên Nguyệt run nhẹ một cái. Vì câu nói này mà đôi môi đỏ mọng như cánh hoa run rẩy, cả khuôn mặt bắt đầu đỏ lên tràn đầy xấu hổ cùng phẫn nộ.

Nhưng ngoại trừ hai loại tâm tình này, trong lòng của nàng cũng tràn đầy nghi hoặc.

Phải biết rằng, Thủy gia chỉ có một tiểu thư.

Sở Hành Vân không cười nàng, vậy hẳn muốn lấy ai?

Dịch giả: lushi

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 2: Thời gian sẽ chứng minh tất cả

Sở Hành Vân không thèm để ý tới Thủy Thiên Nguyệt, hất quay đầu nhìn về phía Thủy Sùng Hiền, lạnh nhạt nói: “Thủy bá bá, người mà ta cầu hôn hôm nay không phải là Thủy gia Thủy Thiên Nguyệt đại tiểu thư mà là Thủy gia nhị tiểu thư, Thủy Lưu Hương.”

Con người của Thủy Thiên Nguyệt lập tức co rút lại, thanh âm sắc bén vang lên: “Cái gì! Người muốn kết hôn với tiện chủng Thủy Lưu Hương!”

Lời nói của Thủy Thiên Nguyệt vang vọng khắp phòng khách làm sắc mặt đám người của Thủy gia ở đây biến đổi, trở nên cực kì khó chịu.

Nhất là Thủy Sùng Hiền, sắc mặt của hắn không ngừng biến hóa. Đầu tiên là tái nhợt, sau đó đen lại, cuối cùng đỏ lên như gan lợn, hắn vừa xấu hổ vừa giận.

Thủy gia chỉ có một tiểu thư, đó chính là Thủy Thiên Nguyệt.

Về phần Thủy Lưu Hương mà Sở Hành Vân nói đến chính là con của Thủy Sùng Hiền cùng một người nữ tử lâu xanh sinh ra, danh không chính, ngôn không thuận. Ở Thủy gia, địa vị của nàng thậm chí còn không bằng một gã hạ nhân.

Việc Sở Hành Vân đi cầu hôn thì cả thành đều biết, và tất cả mọi người đều cho là hắn muốn cầu hôn Thủy Thiên Nguyệt.

Nhưng kết quả cuối cùng, hấn lại bỏ qua Thủy Thiên Nguyệt, chọn một người còn không bằng một hạ nhân - Thủy Lư Hương. Lẽ nào hấn đã điên rồi?

Nghe được lời nói của Thủy Thiên Nguyệt, thần sắc Sở Hành Vân trở nên âm trầm, thanh âm lạnh lùng nói: “Người là một kẻ bội ước, cử chi lại lố bịch, ngươi không có tư cách nói đến Lư Hương! Ở trong mắt ta, ngươi cùng nàng so sánh là khác nhau một trời một vực!”

Ba!

Một âm thanh thanh thúy vang lên làm tất cả mọi người run một cái.

Mọi người đưa mắt nhìn sang thì thấy một người thiếu nữ nhỏ gầy đang đứng ở ngoài cửa phòng khách. Người thiếu nữ mặc quần áo vải thô, tay bịt chặt miệng mình, trên khóe mắt đã chảy ra hai hàng nước mắt.

“Lư Hương.” Sở Hành Vân nhìn thấy thiếu nữ liền cất nhẹ tiếng gọi. Trên mặt mất đi vẻ lạnh lùng, bên trong tròng mắt, lại có một tia cảm động, giống như là thấy được người tình lâu ngày không gặp.

Sở Hành Vân đi tới trước mặt của Thủy Lư Hương, hấn cầm tay nàng thật chặt, dùng thanh âm chỉ có mình hấn nghe được, âm thầm nói rằng: “Lư Hương, đời này ta tuyệt đối sẽ không để ngươi rời khỏi ta lần nữa!”

Nhìn bộ dáng si tình của Sở Hành Vân, Thủy Thiên Nguyệt hai tay nắm chặt, hàm răng cắn kẽo kẹt!

Trong năm sáu năm quá khứ gần đây, Sở Hành Vân đều là điên cuồng đeo đuổi nàng. Lần này cầu hôn, Thủy Thiên Nguyệt chắc chắn cho rằng Sở Hành Vân là vì nàng mà đến.

Nhưng mà bây giờ, Sở Hành Vân không chỉ có hướng Thủy Lư Hương cầu hôn, còn ở trước mặt của mọi người lộ ra vẻ say đắm tình cảm.

Nếu như việc này truyền đi, ngoại nhân chẳng phải là âm thầm cười nhạo Thủy Thiên Nguyệt, nói nàng so với một tiện chủng cũng không bằng?

Thủy Thiên Nguyệt hùng hổ nhìn chằm chằm Sở Hành Vân, giận dữ nói: “Một người là phế vật Sở gia, một người là tiện chủng Thủy gia. Thật đúng là một đôi môn đăng hộ đối, do trời đất tạo nên a.”

Trong lúc nói chuyện, Thủy Thiên Nguyệt quay sang nhìn Thủy Sùng Hiền nói: “Cha, nếu hấn đã muốn kết hôn, muốn chúng ta thực hiện lời hứa. Chúng ta cũng không tiện từ chối, đáp ứng hấn để cho hấn lại nói ân tình đó áp chế Thủy gia chúng ta.”

“Sở Hành Vân, ngươi thực sự muốn cầu hôn Thủy Lư Hương?” Thủy Sùng Hiền giọng nói lạnh băng. Thậm chí lúc nói chuyện chưa từng liếc mắt nhìn xem Thủy Lư Hương, hấn thật đúng là vô tình vô nghĩa, hoàn toàn không coi nàng là cốt nhục.

“Đó là đương nhiên!” Sở Hành Vân lập tức mở miệng trả lời, cực kỳ nghiêm túc nói: “Chỉ cần Thủy gia đồng ý đem Lư Hương gả cho ta thì liền xóa bỏ ân tình mà Thủy gia các ngươi nợ Sở gia ta, giữa chúng ta không còn thiếu nợ gì nhau nữa.”

“Ta nói trước, nếu là ngươi cưới Thủy Lư Hương thì nàng ta liền không còn là người Thủy gia. Ngày sau, cho dù có xảy ra chuyện gì, Thủy gia ta đều không chịu trách nhiệm mà ngươi sẽ không được bất kỳ chỗ tốt nào.” Thủy Sùng Hiền giọng nói ngưng trọng, muốn xác nhận nói.

“Thủy gia đúng là không then là danh môn, mở miệng liền không rời lợi ích.” Sở Hành Vân cười, vẻ mặt tràn đầy vẻ cười cợt: “Nếu như hôm nay ta cưới chính là Thủy Thiên Nguyệt, ta còn có thể có được cái gì ngoại trừ tiền tài sao?”

“Ngươi... Ngươi!” Nghe được những lời nói này, cả khuôn mặt Thủy Thiên Nguyệt đều trở nên vẩn vơ. Sở Hành Vân không chỉ có mờ ám trào phúng Thủy gia quá coi trọng lợi ích, còn làm nhục nàng, nói nàng không tài không đức.

Thấy Thủy Thiên Nguyệt cắn răng nghiêng lợi, vẻ cười cợt Sở Hành Vân trên mặt càng hiện ra rõ ràng, tiếp tục nói: “Mặc dù cưới Lư Hương thì ta chỉ có được nàng, thế nhưng đối với ta, nàng còn hơn quý tất cả!”

Sở Hành Vân kiêu ngạo ưỡn ngực, giọng nói tràn đầy thoả mãn làm Thủy Lư Hương rốt cục nhịn không được trào ra nước mắt. Những giọt nước mắt trong suốt chảy xuống khuôn mặt nàng, nhỏ thành giọt xuống đất.

“Được!” Thủy Sùng Hiền trịnh trọng gật đầu, tuyên bố: “Nếu ngươi đã quyết định như vậy thì kể từ bây giờ Thủy Lư Hương là người của Sở gia, từ nay về sau, hai nhà Thủy Sở không còn quan hệ!”

Nói xong, Thủy Sùng Hiền đột nhiên xoay người, bước nhanh tới trước bàn, đem hôn thư viết ra rõ ràng, đưa đến trước mặt của Sở Hành Vân.

“Ký đi.” khuôn mặt Thủy Sùng Hiền không thay đổi nói, nhưng trong lòng hấn thì mừng như điên.

Sự tồn tại của Thủy Lư Hương đối với Thủy gia mà nói căn bản là có cũng được, không có cũng được.

Không nghĩ tới là Sở Hành Vân lại đến vì nàng, tự mình tới cửa cầu hôn, tự nguyện xóa đi ân tình Thủy gia nợ Sở gia.

Việc này đối với Thủy gia mà nói là một niềm vui lớn a!

“Thế nào? Người đời ý sao?” Sau một lúc lâu, Thủy Sùng Hiền thấy Sở Hành Vân không bất kỳ động tác gì, nhất thời có chút lưỡng cố, vội vàng lên tiếng đặt câu hỏi.

Chỉ thấy Sở Hành Vân lắc đầu, đưa đem Thủy Lưu Hương tóc đen vén lên, ánh mắt dừng ở khuôn mặt thanh tú.

Luận dung mạo, Thủy Lưu Hương đương nhiên thua Thủy Thiên Nguyệt.

Nhưng trong đôi mắt của nàng lại tràn đầy thiện lương cùng hồn nhiên, tựa như một đóa hoa sen thánh khiết nở rộ làm cho người ta có cảm giác muốn nâng niu trong tay, toàn tâm toàn ý đối đãi.

“Lưu Hương, người có đồng ý gả cho ta không?” Sở Hành Vân hít một hơi thật sâu, lời nói rõ ràng đến từng chữ từng câu.

“Vân ca ca...” thân thể Thủy Lưu Hương khẽ run, nước mắt lại chảy xuống.

Lúc nàng còn rất nhỏ, mẫu thân gặp bệnh mà chết, nàng một người sống lẻ loi hiu quạnh.

Sau đó, nàng được đưa đến Thủy gia, nhưng tình huống cũng không vì vậy mà tốt hơn. Ngược lại nàng nhận hết dần vất vả, cuộc sống cực kỳ bi thảm, ngay cả hạ nhân cũng không bằng, không hề có địa vị gì trong gia tộc.

Quảng thời gian này, chỉ có Sở Hành Vân đối tốt với nàng, yên lặng bảo vệ nàng.

Thủy Lưu Hương đều nhớ tất cả những ký ức này, thậm chí nàng còn nghĩ rằng sau này muốn trở thành thê tử Sở Hành Vân.

Ngày hôm nay, giấc mộng này rốt cục thành hiện thực.

Sở Hành Vân làm trò trước mặt của mọi người, hướng nàng cầu thân!

“Ta đồng ý!” Thủy Lưu Hương khẽ gật đầu. Mới vừa nói xong, Sở Hành Vân đã đem nàng bế lên, cao hứng phát ra tiếng hoan hô.

Thấy Sở Hành Vân có vẻ vô cùng vui mừng, Thủy Thiên Nguyệt có cảm giác chua chát nhưng vẫn mở miệng giễu cợt nói: “Thực sự là cá tìm cá, tôm tìm tôm, cóc tìm ếch.”

Giọng nói cực kỳ chói tai làm thân thể Sở Hành Vân cứng lại, hai mắt hấn híp lại, lạnh lùng nói: “Ta khuyên người một câu, đừng quá tự cho là đúng, núi cao còn có cỏ núi cao hơn.”

Dựng thẳng lên một ngón tay, Sở Hành Vân quả quyết nói: “Một năm sau, năm đại Vũ phủ sẽ công khai chọn lựa. Đến lúc đó, ta sẽ cho người biết, ai mới là ếch ngồi đáy giếng!”

Một năm?

Thủy Thiên Nguyệt cao ngạo, khinh miệt nói: “Đừng nói một năm, cho dù mười năm, trăm năm, người cũng xa xa kém ta, vĩnh viễn phải ngẩng đầu nhìn ta.”

“Vậy sao?” Sở Hành Vân không tiếp tục cãi, ánh mắt lạnh lùng nhìn chung quanh một vòng, đem Thủy gia đoàn người tất cả trào phúng biểu tình đều ghi tạc trong lòng, chột hấn lôi kéo Thủy Lưu Hương xoay người ly khai Thủy gia.

Hắn bước đi rất kiên định, không có chút nào do dự.

Bởi vì hắn biết, thời gian, sẽ chứng minh tất cả

Dịch giả: lushy

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Tôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Ngàn năm chỉ tựa như một giấc mơ!

Đám đông người xem đều lấy ánh mắt giễu nhĩ nhìn hai người đi ra Thủy gia.

Bọn họ đều ít nhiều nghe được một ít về sự tình vừa xảy ra ở phòng khách Thủy gia, nhưng nghe kể cùng chính mắt thấy lại hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Vừa nhìn thấy Sở Hành Vân mang theo Thủy Lưu Hương xuất hiện, bọn họ đều mở miệng cười cợt, trong tiếng cười tràn đầy sự chế giễu.

"Cóc lấy ếch, lời nói này thật đúng là hoàn toàn chính xác."

"Phé vật Sở Hành Vân kết hôn cùng tiện chủng Thủy Lư Hương, thật đúng là xứng đôi a!"

"Không cần để ý bọn họ, chúng ta về nhà thôi." Sở Hành Vân quay sang nhìn Thủy Lư Hương nói, trên miệng nở một nụ cười âm ỉ, sau đó nắm tay nàng dắt đi trực tiếp đối diện sự châm chọc, chế giễu của đám đông, không chút nào trốn tránh.

Phủ đệ của Sở Hành Vân không ở trong thành Tây Phong mà là ở Sở trấn nằm bên ngoài thành Tây Phong

Mặc dù nói là phủ đệ, nhưng thực chất "phủ đệ" này là một cái sân không có nhiều diện tích lắm, chỉ có ít ỏi hai, ba gian phòng trống rỗng, cũng không nhìn thấy bất kỳ người hầu cùng tỷ nữ nào.

16 năm trước, Sở gia không giống với hiện tại. Lúc đó, Sở gia là đại gia tộc tiếng tăm lẫy lừng tại thành Tây Phong, ngay cả phủ thành chủ đều phải nể mặt 3 phần.

Năm đó, Sở Hành Vân cũng vừa được sinh ra. Đáng tiếc, Sở Hành Vân sinh ra không bao lâu thì Sở gia gặp tai họa, không biết vì sao lại bị một đám người lạ mặt ám sát. Cả gia tộc tử thương thảm trọng, mẫu thân của Sở Hành Vân cũng vì vậy mà mất tích.

Để tìm thê tử, cha của Sở Hành Vân đã ly khai thành Tây Phong đi tìm kiếm. Từ đó thì không có bất kỳ tin tức gì, không biết sống chết ra sao.

Từ đó về sau, Sở gia bắt đầu trở nên suy tàn đến mức phải di cư Sở trấn ra ngoài thành Tây Phong. Sản nghiệp trong gia tộc của cha hẳn đều lấy lý do Sở Hành Vân còn nhỏ tuổi, lần lượt bị người khác tiếp quản.

Cuối cùng, gia tộc chỉ đưa Sở Hành Vân "cái phủ đệ" này. Cuộc sống của hắn khá là khổ cực.

Hai chữ thiếu chủ của hắn chỉ có danh mà không phận!

"Đi ra ngoài có chút vội vàng nên chưa có quét dọn qua a." Sở Hành Vân liếc nhìn bên trong đình viện cỏ dại mọc thành bụi, ngượng ngùng gãi đầu.

"Vân ca ca đồng ý lấy ta làm vợ, ta vui mừng còn không kịp, làm sao lại để ý những thứ này." Thủy Lư Hương cười cười nói. Lời nói này thực sự là đến từ sự chân thành từ đáy lòng của nàng. Chỉ cần có thể ở cùng với Sở Hành Vân, cho dù khổ nữa, nàng cũng sẽ không oán giận tí nào.

Hai người vừa đi vào sân liền thấy một thiếu niên. Thân hình của hắn gầy gò, tay hắn đang cầm một con gà trống lớn, trên mặt chỗ xanh chỗ tím, trên cánh tay thậm chí còn có vài vết máu.

"Thiếu chủ, người đã trở về. Hôm nay là ngày vui của người nên ta cố tình đi trộm một con gà, chuẩn bị làm thịt ăn mừng các người kết hôn a." Thiếu niên gầy gò nhếch miệng lên cười hắc hắc, nhưng đau đến nhăn nhó cả khuôn mặt.

"Tiểu Hổ, người không cần phải làm như vậy!" Sở Hành Vân không có vui vẻ tí nào, ngược lại thờ dài một hơi.

Thiếu niên gầy gò này tên là Sở Hổ, lúc nhỏ hắn lớn lên cùng Sở Hành Vân ở Sở gia, hai người sống nương tựa lẫn nhau, đặc biệt có tính cảm.

Hôm nay, lúc Sở Hành Vân tỉnh lại liền không phát hiện thấy Sở Hổ, toàn bộ đình viện đều trống rỗng, không có bất kỳ khí tức của ai.

Khi đó, Sở Hành Vân còn tưởng rằng Sở Hổ chịu không nổi nên đã ly khai Sở gia, tìm nơi khác nương tựa.

Hắn không ngờ, Sở Hổ cũng không có ly khai Sở gia mà lại nghe được tin tức Sở Hành Vân đi Thủy gia cầu hôn nên cố ý đi trộm một con gà trở về để chúc mừng chuyện vui của Sở Hành Vân.

Những vết thương trên người của hắn, không cần nói ra thì Sở Hành Vân cũng có thể đoán được chắc chắn là đi ăn trộm gà bị đánh.

"Thiếu gia, nếu như không phải trước đây Sở gia thu nhận ta, ta chỉ sợ đã sớm chết đói ở đầu đường xó chợ, chỉ một chút khổ sở liền không đáng kể chút nào! Vì thiếu gia, coi như là dầu sôi lửa bỏng, ta cũng không chối từ." Sở Hổ quỳ hai đầu gối xuống đất nói.

Sở Hành Vân vội vàng đỡ lấy hắn, trong ánh mắt tràn đầy cảm động, cười nói: "Hôm nay là ngày vui, chúng ta không nói những việc không may mắn này. Người nhanh đi làm thịt gà, chúng ta phải ăn một bữa thật ngon."

"Vâng, thiếu chủ!" Sở Hổ gật đầu, lộ ra khuôn mặt ngây ngô. Sau đó hắn lập tức đem con gà trống lớn kia vào nhà bếp làm thịt.

Sở Hành Vân cùng Thủy Lư Hương cũng không nhàn rỗi. Bọn họ tỉ mỉ quét dọn đình viện, mang bàn ghế ra, treo lên đèn lồng màu đỏ thắm ở trước cửa. Mặc dù chỉ trang trí đơn giản nhưng cả tòa viện lại tràn đầy không khí vui mừng.

Ăn cơm xong thì ngoài trời đã là một màu đen, vầng trăng tròn phát ra ánh trắng nhu hòa trên bầu trời đêm.

Hôm nay là ngày đại hôn, theo phong tục thì Sở Hành Vân phải cùng Thủy Lư Hương ngủ chung giường, chính thức kết thành phu thê.

Nhưng sau khi ăn cơm tối xong, về mặt của Thủy Lư Hương bỗng đỏ bừng, vội vàng đi vào gian phòng khóa cửa lại.

Về mặt và hành động của Thủy Lưu Hương làm Sở Hành Vân có chút dờ khóc dờ cười.

Trong lòng hẳn biết rõ Thủy Lưu Hương đối với hẳn là thật tâm thật ý, nhưng tuổi Thủy Lưu Hương quá nhỏ, chỉ là tiểu cô nương 15 tuổi, còn chưa trải qua chuyện nam nữ. (Là nện đó ae - lushicrazy)

Sở Hồ đang rửa bát nhưng cũng chú ý đến Sở Hành Vân. Hẳn nhìn theo ánh mắt của Sở Hành Vân, nhìn về phía căn phòng của Thủy Lưu Hương, trên mặt lập tức lộ ra thâm ý tươi cười, nói: “Thiếu gia, ta nhớ không lầm thì ở trong kho hàng còn có chiếc chìa khóa sơ cua a, người có muốn ta lấy ra không?”

“Cái tên này, thiếu gia ta là hạng người như vậy sao!” Sở Hành Vân liếc mắt nhìn Sở Hồ, thấp giọng quát: “Tên đầu đất, còn nghĩ đến mấy thứ này sao, nhanh đi ngủ đi.”

“A.” Sở Hồ bủi môi, lập tức chạy nhanh như chớp về phòng của mình.

Nhìn bóng lưng Sở Hồ rời đi, Sở Hành Vân lắc đầu. Nhưng bầu không khí này làm hẳn có cảm giác thật thoải mái giống như cảm giác ấm áp của gia đình vậy.

Trở lại phòng của mình, Sở Hành Vân cũng không có lập tức ngủ mà ngồi xếp bằng ở trên giường.

Hắn hít một hơi thật sâu, đôi mắt đang nhắm đột nhiên mở. Nơi mi tâm của hắn toát ra một đạo kim mang, ngưng tụ thành một quả ngọc thạch lớn chừng quả đào như trẻ mới sinh, rơi vào trong tay của Sở Hành Vân.

Nhìn quả ngọc thạch quen thuộc này, Sở Hành Vân bỗng nhiên cười, có chút không thể lí giải nổi.

Trước ngày hôm nay, hẳn nhớ rõ là hẳn đang khổ tu ở đỉnh núi Thiên Linh Sơn, chuẩn bị bước vào Đệ Cảnh thì một thanh trường thương bất thành linh đâm thấu ngực, xuyên qua trái tim của hẳn.

Người động thủ là anh em kết nghĩa của Sở Hành Vân, Ngao Dương Vô Hoàng, một trong thập đại Vô Hoàng - Tiêu Hình Thiên.

Người này kết bạn cùng Sở Hành Vân ở Vô Tận Nghiệt Hải. Khi đó, Tiêu Hình Thiên bị vô số cường giả vây công, đã đến đường cùng. Sở Hành Vân chính là người đã cứu hẳn, giúp hẳn giải vây, giúp hẳn chữa thương.

Sau đó, hai người bọn họ cảm thấy hợp nhau, liền kết bái làm huynh đệ từ đó cùng nhau đi vào chân linh đại lục, đột nhập bí cảnh, giết cường địch, đoạt bí bảo, tình nghĩa sâu nặng còn hơn cả huynh đệ ruột thịt.

Nhưng cuối cùng, Tiêu Hình Thiên lại phản bội Sở Hành Vân, âm thầm đánh lén làm hẳn chết tại chỗ!

Trước khi chết, Sở Hành Vân vẫn khó mà tin được sự thật này. Khi xung quanh bao phủ đều là màu đen, hẳn lần thứ hai mở hai mắt ra, lại kinh ngạc phát hiện hẳn đã trở về lúc hẳn mười sáu tuổi.

Nghĩ đến đây, Sở Hành Vân chợt rơi vào trong ký ức xa xưa.

Sở Hành Vân còn nhớ rõ trước đây sau khi hẳn khỏi hẳn bệnh nặng thì vội vàng vàng chạy đến Thủy gia cầu hôn Thủy Thiên Nguyệt. Kết quả cuối cùng, hẳn không chỉ có bị Thủy gia cự tuyệt, còn bị Thủy Sùng Hiền đánh thành trọng thương, đuổi ra khỏi thành Tây Phong.

Khi đó, Sở Hành Vân cảm giác hẳn gần như đã sắp chết rồi. Thủy Lưu Hương bỗng xuất hiện giúp hẳn chữa thương, tìm chỗ ở, chiếu cố hẳn, cho đến khi hẳn khỏi hẳn.

Trải qua đoạn thời gian này, Sở Hành Vân đã yêu Thủy Lưu Hương sâu đậm. Hai người ly khai thành Tây Phong, mai danh ẩn tích, ở Lưu Vân Hoàng Triều lang thang, nay đây mai đó, lấy trời làm mền, đất làm chiếu sống qua ngày.

Lúc đó tuy rằng rất khổ cực nhưng hai người bọn họ đều tràn đầy hạnh phúc trên khuôn mặt.

Nhưng ngày vui chỉ ngắn ngủi trong chốc lát, bọn họ không may gặp thú triều tập kích. Thủy Lưu Hương vì bảo vệ Sở Hành Vân nên chết thảm ở dưới nhanh vuốt yêu thú.

Cảnh tượng đó đã khắc ở sâu trong đầu hẳn, Sở Hành Vân vĩnh viễn cũng sẽ không bao giờ quên.

Trải qua trận thú triều hung hiểm đó, Sở Hành Vân vẫn còn sống.

Mặc dù thiên phú của hẳn thấp nhưng bằng vào cảm giác sinh tồn nhạy cảm, hẳn đi hết cả chân linh đại lục. Qua nhiều kỳ ngộ, cuối cùng trở thành Phách Thiên Vô Hoàng oai phong một cõi.

“Nghìn năm thời gian giống như một giấc mộng a! Nếu trời cao lại cho ta một cơ hội, ta nhất định sẽ không để sự việc năm đó phát sinh nữa!” Sở Hành Vân nắm chặt tay lại, ở trong lòng yên lặng phát thệ. Trong đầu hẳn chậm rãi hiện ra hai hình ảnh vừa quen thuộc vừa xa lạ thân thiết.

Dịch giả: lushi

Chương 4: Luân Hồi Thiên Thư

Trước khi trùng sinh về năm 16 tuổi, Sở Hành Vân đã tu luyện đến cảnh giới Võ Hoàng, nổi danh khắp thiên hạ, thọ mệnh dài đến hơn nghìn năm.

Trải qua đoạn năm tháng dài đằng đẵng này, hắn chỉ tiếc nuôi có hai chuyện.

Một là Thủy Lư Hương chết.

Hai là vẫn chưa tìm được nơi hạ lạc của cha mẹ hắn.

Tất cả mọi người đều biết là sau khi Sở Hành Vân sinh ra ít lâu thì Sở gia liền gặp phải chuyện ám sát, mẫu thân của Sở Hành Vân chẳng biết tung tích. Phụ thân của hắn vì truy tìm nơi hạ lạc của thể tử nên rời khỏi thành Tây Phong, nhưng đã tròn 16 năm rồi mà vẫn không có bất cứ tin tức nào của cha hắn cả.

Nhưng sự thật cũng không phải là như vậy.

Năm đó, trước khi Sở Hành Vân bị đuổi ra khỏi thành Tây Phong thì trong lúc vô tình hắn gặp Thủy Sùng Hiền đang say rượu.

Từ trong miệng Thủy Sùng Hiền, hắn bắt ngờ biết được chuyện ám sát năm đó chính là do Thủy gia thông đồng cùng Vân Mộng Vũ Phủ vì muốn mạnh mẽ bắt đi cha mẹ của hắn.

Vân Mộng Vũ Phủ chính là Lư Vân Hoàng Triều - một trong năm đại vũ phủ, có mấy trăm năm truyền thừa, chỉ riêng thực lực của hoàng tộc đã không thể khinh thường, huống chi còn rất nhiều thể lực phụ thuộc dưới trướng.

So sánh cùng với Vân Mộng Vũ Phủ, đừng nói là Sở gia, cho dù là cả thành Tây Phong thì đều rất nhỏ bé trước con quái vật Vân Mộng Vũ Phủ này.

Cũng chính là bởi vì có Vân Mộng Vũ Phủ tham gia nên cha mẹ của Sở Hành Vân mới bị bắt đi, Sở gia thì bị giết rất nhiều người, thậm chí bị tung tin đồn là gặp phải ám sát nên không ai dám tra xét vụ án này.

Khi Sở Hành Vân biết được sự thật, hắn hận không thể đem Thủy Sùng Hiền giết ngay lập tức. Nhưng thực lực của hắn quá thấp, căn bản là không có biện pháp để thực hiện. Hắn chỉ có thể đem bí mật này chôn giấu sâu ở trong lòng, cố gắng tăng lên thực lực bản thân.

“Trước đây, dù ta đã biết sự thật nhưng lại không có khả năng báo thù. Khi mà ta đã có đủ thực lực thì chuyện này đã trôi qua mấy trăm năm, Lư Vân Hoàng Triều cảnh còn người mất, Thủy gia xuống dốc, Vân Mộng Vũ Phủ bị diệt. Mặc kệ ta như thế nào tra xét thì đều không có bất kì manh mối gì.” Sở Hành Vân thở dài. Bốn chữ tạo hóa trêu người này, hắn đã đích thân trải nghiệm qua.

Hiện tại, Sở Hành Vân xuyên qua nghìn năm, trở lại năm mười sáu tuổi, hắn quyết định sẽ giải quyết hai việc khiến hắn cực kì tiếc nuối này. Không chỉ bảo vệ Thủy Lư Hương ở bên cạnh hắn vĩnh viễn, hắn còn muốn đi vào Vân Mộng Vũ Phủ tìm kiếm nơi hạ lạc của cha mẹ ruột.

“Thực lực của Vân Mộng Vũ Phủ cực kì không lồ, bây giờ ta chắc chắn không thể địch nổi, trước tiên ta tạm thời xuống tay từ Thủy gia. Ngày hôm nay, ta liên tục ép hỏi Thủy Sùng Hiền hai lần. Từ phản ứng của hắn thì chắc chắn là hắn biết những tin tức khác.” Sở Hành Vân suy tư, đôi mắt hắn lóe lên.

Thời gian chậm rãi trôi qua, hiện tại đã là đêm khuya.

Sở Hành Vân không tiếp tục suy nghĩ nữa mà đưa mắt nhìn vào quả ngọc thạch trong tay.

Nói đến quả ngọc thạch này thì thật sự là có chút huyền diệu.

Kiếp trước, Sở Hành Vân xông vào Thiên Linh Sơn để tìm cơ hội bước vào đế cảnh. Hắn có được quả ngọc gián này chính là khi xông vào nơi đó.

“Ta bị Tiêu Hình Thiên đánh lén, không biết vì sao không chết lại trở về năm mười sáu tuổi, mà quả ngọc thạch này cũng không có biến mất, vẫn ở trên người ta giống như trước đây. Lẽ nào tất cả những chuyện xảy ra với ta đều là bởi vì... quả ngọc thạch này?”

Trước đây, khi chiếm được quả ngọc thạch này, Sở Hành Vân đã không ít lần nghiên cứu nhưng dù hắn có cố gắng thử bất kì biện pháp nào, quả ngọc thạch này cũng không hề có bất kì động tĩnh nào.

Sở Hành Vân không nghĩ tới là lúc hắn sắp hồn tiêu phách tán thì quả ngọc thạch thần bí này trong nháy mắt lại đưa hắn trở về nghìn năm trước. Quả huyền diệu! Nếu như không phải đích thân trải nghiệm qua, Sở Hành Vân tuyệt đối sẽ không tin tưởng chuyện như vậy có thể tồn tại.

Bởi vì sinh linh căn bản không thể nắm trong tay sinh tử. Cho dù là Đế Cảnh cường giả trong truyền thuyết cũng không thể cưỡng khống sinh tử, vẫn phải tuân thủ pháp tắc luân hồi của thiên địa.

Trong lúc Sở Hành Vân vẫn còn đang ở trong nghi hoặc khó hiểu, giống như xung quanh hắn toàn là sương mù thì đột nhiên từ bên trong ngọc thạch bắn ra một đạo khí. Đạo khí này ngưng tụ thành một cái vòng xoáy thật lớn đem thân thể Sở Hành Vân bao phủ ở bên trong.

Sở Hành Vân chỉ cảm thấy một cảm giác trời đất quay cuồng. Khi hắn khôi phục ý thức thì hắn phát hiện đã đi tới một khu vực xa lạ.

Nơi đây giống như là một không gian độc lập, có sáu mặt bao quanh, toàn bộ không gian đều tràn ngập ánh sáng âm u, không khí lạnh lẽo, hoàn toàn không có một tia sinh cơ, có vẻ âm trầm.

“Kỳ quái, năm xưa ta nghiên cứu lâu như vậy cũng không phát hiện ra bí mật của ngọc thạch. Hiện tại nó thế nào lại tự nhiên xuất hiện dị tượng, lại còn đem ta đưa đến cái chỗ này?” Sở Hành Vân cảm thấy cực kỳ khó hiểu. Ánh mắt hắn nhìn về phía trước thì phát hiện ở giữa không gian có một bãi đá.

Hắn vội vàng đi tới liền phát hiện trên thạch đài có để một quyển sách cổ màu đen. Trừ cái đó ra thì không có bất cứ thứ gì khác.

Quyển sách cổ này rất mỏng, chỉ có vài tờ mà thôi. Cả quyển sách có màu sắc đen kịt, trên bìa sách cũng không có viết văn tự gì, không có cách nào phán đoán ra lai lịch.

Sở Hành Vân cất bước đi tới chỗ quyển sách cổ màu đen kia. Hắn cũng không vội vã lật ra xem mà có chút cẩn thận xem xét bốn phía.

Sở Hành Vân quan sát xung quanh một thời gian, không có xảy ra biến cố gì thì hắn mới đem quyển sách cổ màu đen cầm lên, lật ra trang thứ nhất.

Đầu tiên, Sở Hành Vân cho rằng quyển sách cổ màu đen là một cuốn công pháp võ học nhưng sau khi chăm chú đọc nội dung ghi chép ở trang thứ nhất thì hắn biết rằng đây là một quyển truyện ký - bút tích của Luân Hồi Đại Đế.

Sau khi đọc hết trang thứ nhất của quyển truyện ký này, Sở Hành Vân đã hiểu ra tất cả.

“Ta ở trên Thiên Linh Sơn lấy được quả ngọc thạch tên là Luân Hồi Thạch. Đây là bản mạng pháp bảo của Luân Hồi Đại Đế, có thể làm loạn luân hồi, làm cho người chết trở lại quá khứ sống lại lần thứ hai. Trước khi ta chết, chắc là máu của ta vô tình nhuộm lên Luân Hồi Thạch, kích phát huyền diệu của Luân Hồi Thạch.”

“Về Luân Hồi Đại Đế, dựa theo trên truyện ký thuật lại thì hắn cũng không phải là người của Chân Linh Đại Lục mà đến từ một cái địa phương tên là Thiên Đình, bị cửu gia truy sát, cuối cùng thân tử đạo tiêu nhưng quả Luân Hồi Thạch này lại không bị phá hủy mà lưu lạc khắp nơi, cuối cùng rơi vào đỉnh Thiên Linh Sơn.”

Sau khi Sở Hành Vân biết những việc này, hắn cũng không có cảm giác giật mình.

Trước đây ở Chân Linh Đại Lục, hắn đi vào rất nhiều bí cảnh nên sớm biết bên ngoài Chân Linh Đại Lục vẫn tồn tại nhiều thế giới khác.

Luân Hồi Đại Đế có nói đến Thiên Đình, rất có thể hắn là người đến từ thế giới đó.

Hơn nữa, Thiên Đình chắc chắn mạnh mẽ gấp trăm ngàn lần so với Chân Linh Đại Lục.

... Ít nhất... Sở Hành Vân vẫn chưa từng bao giờ thấy Luân Hồi Thạch ở Chân Linh Đại Lục, càng chưa từng nghe nói ai có thể làm loạn luân hồi, đưa người chết trở về quá khứ sống lại lần thứ hai.

“Trong truyện ký còn cho biết vị trí của cái không gian này là nằm ở ở bên trong Luân Hồi Thạch. Thời gian ở trong không gian Luân Hồi Thạch cùng bên ngoài tuyệt đối khác nhau, một ngày ở bên ngoài bằng năm ngày ở đây. Nói cách khác, nếu như ta tu luyện ở chỗ này năm ngày thì bên ngoài mới qua một ngày đêm, hắn có thể tu luyện nhanh gấp năm lần trước kia!”

Trong đôi mắt Sở Hành Vân bộc phát ra vẻ mừng như điên. Hắn rất là kích động, vội vàng muốn mở ra trang thứ hai của truyện ký.

Nhưng mà cho dù hắn dùng tất cả khí lực thì đều không thể mở ra trang thứ hai.

Trọng lượng của quyển sách cổ bỗng quai dị nặng lên, hai tay Sở Hành Vân buông lỏng ra thì quyển sách lập tức rơi xuống bãi đá, một lần nữa biến thành dáng vẻ trước đây, giống như chưa từng phát sinh qua chuyện gì.

“Đây là chuyện gì?” Sở Hành Vân chau mày. Sau một thời gian ngắn, hắn bất ngờ thấy một nhóm văn tự hiện ra trên thạch đài.

“Tiến vào Tụ Linh Cảnh, lại tiếp tục đọc Luân Hồi Thiên Thư.”

“Luân Hồi Thiên Thư!” Sở Hành Vân lần thứ hai đưa mắt nhìn về phía quyển sách cổ màu đen, đem cái tên này ghi tạc vào trong đầu.

Hắn có dự cảm, Luân Hồi Đại Đế truyền ra Luân Hồi Thiên Thư, đồng thời đặt ra hạn chế như vậy chắc chắn là có cái bí mật gì không thể cho ai biết.

Nói không chừng là có liên quan đến Luân Hồi Chi Đạo mà Luân Hồi Đại Đế tu luyện!

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Kẻ ác tới cửa

Luân Hồi Chi Đạo được gọi là con đường sinh tử.

Trong dân gian có truyền rằng Luân Hồi Đại Đế là thiên tài tuyệt thế vạn năm khó gặp, hiểu được thiên địa sinh tử, mắt có thể nhìn xuyên khám phá hồng trần, cuối cùng sáng tạo ra độc nhất vô nhị Luân Hồi Chi Đạo.

Luân Hồi Đại Đế nắm trong tay Luân Hồi Chi Đạo, cho dù ở giữa vô số cường giả Thiên Đình, cũng là số một số hai tồn tại, có thể tùy ý diên đảo thời không, luân hồi sinh tử, có thể nói là bất tử bất diệt.

Nhưng cuối cùng hắn lại chết đi. Trong truyện ký không có nói rõ lý do tại sao nhưng không thể nghi ngờ là Luân Hồi Chi Đạo cực kỳ mãnh mẽ, đã hoàn toàn vượt qua hiểu biết của Sở Hành Vân.

Cho dù chỉ tu luyện thuần thực được một chiêu nửa thức là hắn có thể hưởng thụ cả đời!

“Ta phải cố gắng tu luyện, tranh thủ nhanh chóng đột phá đến cảnh giới Tụ Linh Cảnh, xem Luân Hồi Thiên Thư cất dấu bí mật gì.” Sở Hành Vân thấp giọng nỉ non, sắc mặt hắn cũng không vì vậy mà trở nên ngưng trọng mà ngược lại cực kỳ hưng phấn.

Tu vi của hắn lúc này là Thối Thể Cảnh nhị trọng thiên, khoảng cách đến Tụ Linh Cảnh, còn tám cái tiểu cảnh giới nữa.

Ở trong mắt người khác, chuyện này có thể rất khó khăn nhưng đối với Sở Hành Vân mà nói thì cũng không phải là việc khó gì.

Về ngoài của hắn chỉ là thiếu niên mười sáu tuổi nhưng kỳ thực kì thực trong đầu lại có ký ức của nghìn năm, công pháp võ học mà hắn biết, lại càng nhiều như sao trên trời, nhiều không đếm xuể.

Huống chi, tu luyện trong không gian của Luân Hồi Thạch năm ngày tương đương với một ngày bên ngoài.

Lý do này càng làm Sở Hành Vân tràn đầy lòng tin có thể ở trong khoảng thời gian ngắn bước vào cảnh giới Tụ Linh Cảnh.

Ừng ục! (Tiếng bụng ta đang sôi lên vì đói đấy – Lu)

Ở trong không gian Luân Hồi Thạch một thời gian cũng khá lâu rồi nên Sở Hành Vân có chút cảm giác đói bụng. Sau khi ra khỏi không gian của Luân Hồi Thạch, hắn kinh ngạc phát hiện bên ngoài cửa sổ đã xuất hiện ánh nắng gắt. Thì ra hắn bất tri bất giác đã ở trong không gian Luân Hồi Thạch lâu như vậy.

Sở Hành Vân nhấc chân bước đi ra khỏi phòng. Trong đại sảnh, Thủy Lưu Hương đã làm xong điểm tâm, đang chuẩn bị đi gọi Sở Hành Vân tới ăn.

Còn Sở Hồ thì miệng chảy đầy nước bọt, hai tay đem nồi canh gà còn thừa ngày hôm qua bung đi ra.

Bên trong cả tòa đình viện đều tràn đầy mùi hương thơm thức ăn, khung cảnh rất là ấm áp.

Nhưng Sở Hành Vân chưa kịp cảm nhận thì...

Một tiếng rầm rầm vang lên, cửa chính đình viện của Sở Hành Vân đột nhiên bị đá ra, lực lượng đá lên cánh cửa cực kỳ to lớn làm cả cánh cửa chính đều nát bấy vỡ vụn ra.

“Sở Hành Vân, ngươi lập tức lăn ra đây cho ta, bằng không cũng đừng trách ta hạ thủ vô tình!” Một thanh âm lạnh lùng vang lên, làm ánh mắt Sở Hành Vân ngưng tụ lại.

Ba người Sở Hành Vân lập tức đi ra ngoài. Họ nhìn thấy ở ngoài cửa có một gã cầm bảo thiếu niên đang đứng trước cửa, trên mặt lộ rõ vẻ kiêu căng. Bên hông của hắn có một thanh kiếm dài năm thước, ánh kiếm lóe sáng lên toát ra khí tức bén nhọn.

Sở Hành Vân nhìn người nọ, sắc mặt trầm xuống: “Sở Dương, ngươi có ý gì?”

Tên cầm bảo thiếu niên trước mắt này tên là Sở Dương, là người của Sở gia giống hắn.

Hơn mười năm trước, dòng chính Sở gia suy sụp. Ba gã trưởng lão bên trong gia tộc âm thầm cấu kết, lấy lý do bảo toàn dòng dõi Sở gia, đều tự phân chia nhiều sản nghiệp cùng tài phú của Sở gia.

Lúc đó, Sở Hành Vân còn nhỏ, căn bản không có sức đánh trả, cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn tài phú của nhà mình bị ba gã trưởng lão cướp đi.

Bằng không, Sở Hành Vân cũng sẽ không rơi vào tình cảnh như thế này, dù chỉ là một con gà đều không có mà ăn, phải để Sở Hồ đi trộm.

Mà Sở Dương, chính là con của đại trưởng lão Sở gia, tính tình kiêu căng, hầu như ngày thường chưa từng tới đây bao giờ.

Để Sở Hành Vân không nghĩ tới là ngày hôm nay, Sở Dương bất thành linh không mời mà tới, không những một cước đá nát cửa chính, còn mở miệng uy hiếp hấn.

“Sở Hành Vân, chuyện ngươi làm hôm qua ở Thủy gia đã truyền đi khắp nơi, cả thành đều đã biết. Đúng là tên cầu vật không có tiền đồ, dám cưới đồ tiện chủng Thủy Lưu Hương! Ngày hôm nay, mục đích ta tới đây rất đơn giản. Ngươi hãy ngoan ngoãn giao gia chủ kim ấn ra đây, từ nay về sau, ngươi không còn là thiếu chủ Sở gia, càng không có tư cách xưng là người Sở gia!”

Nói xong, Sở Dương ngẩng đầu lên cao ngạo, giọng nói cực kỳ bá đạo: “Dù sao, sự tồn tại của ngươi sẽ chỉ làm Sở gia hổ thẹn, còn không bằng sớm cắt đứt quan hệ, để ngày sau không có mặt mũi thấy liệt tổ liệt tông Sở gia.”

Sở Hành Vân không giận, ngược lại cười hỏi: “Gia chủ kim ấn? Ngươi dựa vào cái gì mà bắt ta đem kim ấn giao cho ngươi?”

Sở Hành Vân vừa dứt lời, Sở Dương sắc mặt trở nên âm trầm, lạnh lùng nói: “Chỉ bằng tu vi của ta là Thối Thể tứ trọng thiên. Hôm nay, nếu ngươi không giao ra gia chủ kim ấn thì đừng trách ta không niệm tình xưa!”

Tay của Sở Dương bỗng nhiên rút ra trường kiếm ở trong tay, kiếm quang lóe ra làm người ta thấy có vẻ lạnh lẽo.

Hôm qua, Sở Dương bất ngờ thành công tiến vào Thối Thể Cảnh tứ trọng thiên. Hấn quá đổi vui mừng, lại được biết chuyện Sở Hành Vân cầu hôn liền nghĩ tới chuyện ép Sở Hành Vân giao ra gia chủ kim ấn, giúp phụ thân của hấn có được kim ấn, danh chính ngôn thuận trở thành chủ nhân mới của Sở gia.

Kể từ đó, hấn không những có thể đề thăng địa vị, lại còn có thể có được nhiều hơn tài nguyên tu luyện, trăm lợi mà không một hại a.

Cảm thụ được lãnh ý trên người Sở Dương, trên mặt Sở Hành Vân không có biến đổi nào, đôi mắt hơi động lại, rồi đột nhiên nói với giọng lạnh lùng: “Ngươi rút về đi, gia chủ kim ấn căn bản không thuộc về ngươi.”

Thấy Sở Hành Vân lớn lối như thế, trong lòng Sở Dương tức giận tuôn ra: “Giỏi cho Sở Hành Vân, ngươi rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt. Vậy cũng chớ trách ta sử dụng thủ đoạn độc ác!”

Dứt lời, trên người Sở Dương phát ra tia sáng màu vàng, ngực hấn nở ra, toàn thân cốt cách truyền đến âm hưởng rắc rắc, cơ thể chợt căng phồng lên, đem y phục trên người đều không giở đều động đậy. (Liên tưởng thì thấy skill này tán gái có vẻ ngon - Lu)

Càng kinh người hơn là phía sau hấn xuất hiện hư ảnh của một con man ngưu một sừng, ngửa mặt lên trời rống ồ, làm khí thế của Sở Dương dâng cao lên, xung quanh nổi lên từng cơn gió xoáy.

Con man ngưu một sừng này chính là Vô Linh của Sở Dương, thuộc phẩm cấp Vô Linh nhị phẩm.

“Chết cho ta!” Sở Dương khẽ quát một tiếng, tay cầm kiếm vung lên, lập tức liền xông về phía trước, trực tiếp chém về chỗ hiểm trên ngực của Sở Hành Vân.

Sở Dương cũng không định xuống tay với Sở Hành Vân.

Dù sao Sở Hành Vân là thiếu chủ Sở gia, cho dù hấn thật sự là tên phế vật, nhưng ở trên danh nghĩa, địa vị lại xa xa cao hơn hấn.

Chính bởi vì nguyên nhân này mà 16 năm qua, ba gã trưởng lão Sở gia cũng không có xuất thủ ép Sở Hành Vân giao ra kim ấn gia chủ.

Nhưng hôm nay, Sở Hành Vân cực kỳ lớn lối! Không chỉ cự tuyệt giao ra gia chủ kim ấn, lại dám bảo hấn rút ra ngoài, thể hiện hấn cao cao tại thượng.

Điều này làm cho Sở Dương cũng không nhịn được nữa mà ra tay.

“Muốn chết chính là ngươi!” Sở Hành Vân cũng nổi giận. Cả người không lùi mà tiến, nhanh chóng đi tới trước mặt của Sở Dương.

Chỉ thấy tay trái của hấn như rắn, quấn xung quanh cánh tay của Sở Dương, còn tay phải nắm chặt thành quyền hướng về phía vai Sở Dương mà đâm. Tất cả khí lực trên người của Sở Hành Vân trong nháy mắt bộc phát ra.

“Vô Linh của bản thân đều không thi triển được, rốt cuộc phế vật vẫn là phế vật.” Thấy Sở Hành Vân xuất thủ, Sở Dương nở nụ cười khinh thường.

Nhưng mà cho dù hấn có dùng toàn bộ sức nhưng kinh ngạc phát hiện sau khi bị tay của Sở Hành Vân quấn lấy thì cánh tay của hấn lại không thể động. Ngay cả linh lực đều không điều khiển ra được, chỉ có thể trơ mắt nhìn một quyền này oanh trên bờ vai, không thể né tránh.

Oanh!

Sở Dương cả người bị đánh bay ra ngoài, cánh tay trật khớp, cũng không thể nắm chặt trường kiếm nữa, chặt vật ngã trên mặt đất, thân thể biến trở về dáng dấp như trước.

“Mạn ngư một sừng ở nhị phẩm Võ Linh là một Võ Linh không tệ, khí lực cực kỳ mạnh mẽ nhưng người lại đi sai hướng, lấy trường kiếm làm binh khí. Kể từ đó, người hoàn toàn không phát huy ra ưu thế của Võ Linh.”

“Hon nữa cách dùng kiếm cũng không phải như vậy.”

Sắc mặt Sở Hành Vân lạnh lùng nhìn Sở Dương, tay phải nắm một cái, đem trường kiếm nắm trong tay. Một đóa hoa văn hiện ra trên kiếm, tinh diệu tuyệt luân, không ngờ phát ra một đạo không linh kiếm trong suốt ngân vang âm thanh.

Thanh âm này rất tinh thuần, hoàn toàn không một tia tạp chất, làm hai mắt Sở Dương trừng lớn, trên mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Ở trong ấn tượng của hắn, cho dù là phụ thân hắn - Sở gia đại trưởng lão, đều không thể vận dụng trường kiếm chém ra giống như vậy không linh kiếm ngân vang âm thanh.

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, Sở Hành Vân từ lúc nào mà trở nên mạnh như vậy?

Dịch giả: lushi

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Công pháp vô danh

Sở Dương ngẩng đầu nhìn Sở Hành Vân, ngực hắn phập phồng kịch liệt, hai mắt đỏ bừng lên, trên mặt tràn đầy vẻ phẫn uất.

Hắn dự định là hôm nay sẽ thể hiện ra tư thái ngang ngược đoạt đi kim ấn gia chủ từ trong tay Sở Hành Vân. Dù không lấy được thì hắn cũng sẽ châm chọc Sở Hành Vân một phen, lấy việc này để thể hiện ra thực lực cường hãn của hắn.

Nhưng lúc này, hắn lại chặt vật té trên mặt đất, bị Sở Hành Vân chế nhạo cùng trào phúng.

Việc này thật sự làm Sở Dương mất hết mặt mũi. Hắn hận không thể trực tiếp xông lên đem Sở Hành Vân băm thành trăm mảnh phát tiết ra trong lòng tức giận cùng cừu hận.

Bất quá, Sở Dương lại am hiểu đạo lý “hảo hán không ăn thiệt trước mắt”, hắn lẩn về phía sau, vội vàng đứng lên, quay sang nhìn Sở Hành Vân nói: “Cầu vật hèn hạ, không ngờ giấu giếm thực lực, âm thầm âm ta một vố!”

“Ngày hôm nay ta “không may” thua bởi trên tay của ngươi, nhưng ba ngày sau là đại hội gia tộc, lúc đó ngươi sẽ không có vận khí tốt như vậy. Tam đại trưởng lão sẽ liên thủ lại, đến lúc đó cho dù ngươi không muốn cũng phải giao ra kim ấn gia chủ!”

Sau khi nói xong, Sở Dương xoay người muốn rời khỏi đình viện.

“Đứng lại!”

Sở Hành Vân phẫn nộ quát một tiếng, cước bộ bước ra, đem trường kiếm trong tay ném ra ngoài.

Hưu!

Trường kiếm giống như lưu tinh vậy, vang lên tiếng xé gió, ở dưới ánh mắt hoảng sợ của Sở Dương xẹt qua lỗ tai hắn, trực tiếp dính ở trên cánh cửa.

Thân ảnh có vẻ gầy yếu của Sở Hành Vân giống như trở nên cao to hơn rất nhiều. Hắn chỉ vào trường kiếm dính trên cánh cửa, giọng lạnh như băng nói: “Ta lập lại một lần, kim ấn gia chủ căn bản không thuộc về các ngươi. Cho dù là tam đại trưởng lão có cường bức, ta cũng tuyệt không thỏa hiệp giao ra.”

Sở Dương bị khí thế của Sở Hành Vân dọa cho sợ đến sắc mặt tái nhợt, nhưng vẫn hung tợn trừng mắt nhìn Sở Hành Vân, giọng nói hung ác độc địa vang lên: “Tốt lắm, ta muốn nhìn xem ngươi làm như thế nào mà không thỏa hiệp.”

Lúc nói chuyện, Sở Dương đem trường kiếm rút ra, bước ra sau cánh cửa, lại quay đầu lại dùng ánh mắt oán độc liếc Sở Hành Vân rồi mới rời đi.

Chỉ cần nghĩ đến ba ngày sau trong đại hội gia tộc Sở Hành Vân sẽ gặp phải ba gã đại trưởng lão liên danh buộc hẳn phải giao ra kim ấn gia chủ, trái tim của Sở Dương liền tăng tốc đập lên. Khuôn mặt của hắn không còn vẻ tức giận nữa mà là tràn đầy vẻ chờ mong.

Sau khi Sở Dương rời đi, cả đình viện lập tức lại trở nên yên tĩnh. Sở Hành Vân đứng tại chỗ, trong ánh mắt lóe ra tinh mang, không ngừng suy nghĩ về lời nói của Sở Dương.

“Vân ca ca, xin lỗi.” Lúc này, Thủy Lưu Hương đã đi tới bên cạnh hắn, trên mặt tràn đầy áy náy: “Đều là ta không tốt! Nếu không Vân ca ca cũng sẽ không gặp phải việc này, toàn bộ đều tại ta.”

“Đám người kia đã sớm thêm muốn kim ấn gia chủ nhiều năm. Cho dù không có sự kiện kia, bọn họ cũng sẽ tìm những lý do khác, người không cần để ở trong lòng.” Sở Hành Vân nhẹ nhàng vuốt tóc Thủy Lưu Hương, thần sắc kiên nghị nói: “Nhưng người cứ yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không để cho gian kế của bọn họ thực hiện được tại đại hội gia tộc lần này!”

Về đến phòng, Sở Hành Vân đóng cửa phòng lại, trực tiếp tiến vào không gian trong Luân Hồi Thạch.

“Tại đại hội gia tộc, ba gã trưởng lão chắc chắn sẽ tìm mọi cách làm khó dễ nhằm ép ta giao ra kim ấn gia chủ, nhất là ở trên phương diện tu vi cảnh giới, chắc chắn sẽ gây khó khăn cho ta.” ánh mắt Sở Hành Vân hơi trầm xuống.

Chân Linh Đại Lục lấy võ vi tôn, thực lực là tất cả, là căn bản để tồn tại.

Hôm nay, Sở Dương dám can đảm tới cửa khiếu khích là vì hắn ý vào tu vi cao hơn Sở Hành Vân. Nếu như Sở Hành Vân có cảnh giới Võ Hoàng thì đừng nói Sở gia, ngay cả kẻ thống trị Lưu Vân Hoàng Triều cũng phải cúi đầu ngoan ngoãn nghe theo hắn sai khiến.

Nghĩ đến đây, Sở Hành Vân không còn trầm tư nữa, hắn xếp bằng hai đầu gối ngồi xuống, hai tay lập tức biến ảo ra một cái ấn phức tạp.

“Ngưng!” Sự yên tĩnh chỉ diễn ra trong chốc lát, hai tròng mắt khép hờ của Sở Hành Vân bỗng đột nhiên mở ra, trong nháy mắt, linh lực trong cơ thể hắn bắt đầu dịch chuyển, giống như là một đoàn hỏa diễm ở trong người không ngừng thiêu đốt nội tạng cơ thể.

Tia hỏa diễm này di chuyển qua lại không ngừng trong cơ thể Sở Hành Vân. Cuối cùng nó sáp nhập vào mỗi một khối huyết nhục trong cơ thể hắn.

Chính Sở Hành Vân cũng không biết công pháp hắn đang tu luyện tên là gì. Hắn chỉ nhớ là tìm được công pháp tu luyện này ở trong một cái di tích thượng cổ trong thời gian hắn xông xáo ở Chân Linh Đại Lục trong kiếp trước.

Võ học cùng công pháp, tổng cộng chia làm năm đại đẳng cấp: Nhân, Linh, Thánh, Thần, Tạo Hóa.

Nhưng bộ công pháp vô danh lại cực kỳ cổ quái, cũng không có đánh dấu là ở bất kỳ đẳng cấp nào.

Nhưng sự cường đại của bộ công pháp vô danh này cũng không cần hoài nghi. Ngoại trừ có thể đề thăng tốc độ tu luyện ở ngoài, công pháp vô danh này còn có một cái năng lực cực kỳ nghịch thiên: cái tạo Võ Linh!

Mọi người đều biết là đầu tiên võ giả phải cảm ứng được sự tồn tại của thiên địa linh khí, sau đó câu thông thiên địa thì mới có thể ngưng tụ ra Võ Linh ở trong người, cũng chỉ có người ngưng tụ ra Võ Linh mới có thể gọi là chân chính võ giả.

Hình thái của Võ Linh có tận hàng ngàn hàng vạn, lực lượng cũng là khác nhau. Căn cứ lực lượng Võ Linh mạnh yếu khác biệt mà chia tổng cộng làm chín cái phẩm cấp.

Võ Linh nhất phẩm nhỏ yếu nhất, Võ Linh cửu phẩm cường đại nhất.

Thủy Thiên Nguyệt mặc dù được gọi là đệ nhất thiên tài thành Tây Phong thì ngoại trừ tốc độ tu luyện của nàng cực nhanh ở bên ngoài thì Võ Linh cũng là một cái rất là nhân tố rất qua trọng.

Võ Linh của nàng là Võ Linh tứ phẩm, trong cả tòa thành Tây Phong cũng tìm không ra người thứ hai, có thể thấy được là cực kỳ hiếm hoi.

Dựa theo lẽ thường mà nói thì Võ Linh vốn là do thiên địa ban tặng cho, người tu luyện cơ bản là không có biện pháp để thay đổi nhưng công pháp vô danh này lại là ngoại lệ.

Nó làm người tu luyện có thể thôn phệ được Võ Linh của người khác, hấp thụ tinh hoa, lấy cái đó làm vật dẫn cái tạo Võ Linh, từ đó làm phẩm cấp của Võ Linh của người tu luyện không ngừng đề cao.

Cũng chính là nhờ bộ công pháp vô danh này, Sở Hành Vân mới có thể từ một thiếu chủ phế vật không có tiếng tăm gì nhảy lên, thoáng cái trở thành Phách Thiên Võ Hoàng tiếng tăm lừng lẫy.

Tuy công pháp vô danh có công dụng cực kỳ nghịch thiên, nhưng nó cũng có thiếu sót thật lớn.

Sau khi tu luyện công pháp vô danh, người tu luyện tuy rằng có thể thôn phệ Võ Linh của người khác nhưng lại chỉ có thể thôn phệ Võ Linh có cấp bậc cao hơn hoặc bằng của bản thân.

Nói cách khác, nếu như ngươi có Võ Linh tam phẩm, ngươi muốn thôn phệ Võ Linh thì chỉ có thể chọn Võ Linh tam phẩm hoặc là tam phẩm trở lên, không thể thôn phệ Võ Linh nhất phẩm hoặc Võ Linh nhị phẩm.

Đây là một cái thiếu hụt rất là cổ quái. Sau khi Sở Hành Vân nghiên cứu, hắn có thể chắc chắn đưa ra kết luận là bộ công pháp vô danh này không hoàn chỉnh, cũng không có trọn vẹn.

“Kiếp trước, ta lấy được công pháp vô danh thì đã bước vào trung niên, bỏ lỡ thời điểm tu luyện tốt nhất. Bây giờ tuổi của ta còn nhỏ, có thể đem công pháp vô danh tu luyện đến viên mãn, đồng thời đem Võ Linh đề thăng tới cửu phẩm, thậm chí là phẩm cấp cao hơn!”

Nghĩ đến đây, trong lòng Sở Hành Vân tràn đầy hưng phấn. Tâm niệm hắn vừa động, hư ảnh của một thanh trường kiếm liền hiện ra ở phía trước mặt hắn.

Thanh trường kiếm này làm người ta pha trò chế nhạo chính là Võ Linh của hắn, đứng hàng nhất phẩm, hầu như không có có bất cứ tác dụng gì, ngay cả thợ rèn của cửa hàng mua bán trường kiếm đều có Võ Linh mạnh hơn hắn.

Nhưng trong ánh mắt Sở Hành Vân không có chút nào ghét bỏ, hai mắt hắn hơi khép kín, lập tức tiến vào trạng thái tu luyện.

Tận dụng kinh nghiệm tu luyện từ kiếp trước, Sở Hành Vân dùng linh lực không ngừng rèn luyện Võ Linh, chỉ sau chốc lát thì hoàn thành một cái đại chu thiên.

Một cảm giác đau đớn kịch liệt đột nhiên truyền đến làm vẻ mặt Sở Hành Vân trở nên cực kỳ trắng xám, cảm giác giống như là Võ Linh bị xé đứt ra vậy, hắn đau đến cả người không ngừng run rẩy.

Nếu như người có tâm trí hơi kém cỏi gặp phải loại tình huống này thì đã sớm chịu không nổi ngất đi.

Nhưng Sở Hành Vân lại cắn chặt răng, lấy ý chí cường đại kiên trì. Dù cho cả người run rẩy, mồ hôi lạnh toát ra, cũng không có chọn buông tha.

“Phá cho ta!” Sở Hành Vân hít sâu một hơi, đem linh lực hướng phía Võ Linh mạnh mẽ oanh kích.

Oanh!

Một âm thanh hưởng ứng vang lên từ trong cơ thể, đột nhiên cổ cảm giác đau đớn dữ dội biến mất. Thanh trường kiếm lơ lửng không ở trước mặt hắn nhất thời phát sinh biến hóa, toàn thân trường kiếm đều bao phủ trong mảng ánh sáng nhạt.

Nói về phẩm cấp thì trường kiếm vẫn như trước không có gì thay đổi, vẫn là rất rác rưởi Võ Linh nhất phẩm.

Nhưng quan sát kỹ càng sẽ phát hiện trên thanh trường kiếm tản mát ra một tia huyền diệu khí tức, phảng phất như là rèn luyện ra kiếm phối, ngày sau nhất định có thể tỏa sáng, trở thành vô thượng linh kiếm.

“Không hổ là công pháp vô danh, không chỉ giúp cải tạo Võ Linh còn đồng thời giúp ta thành công đột phá, bước chân vào cảnh giới Thối Thể tam trọng thiên.” cảm thụ được linh lực hùng hậu trong cơ thể, trên mặt Sở Hành Vân lộ ra một cái biểu tình vui sướng.

Nhưng cũng không được lâu lắm, cái biểu tình vui sướng này liền biến mất, Sở Hành Vân lại cau mày, vẻ mặt có chút ngưng trọng.

Hắn dùng sáu canh giờ liền thành công tu luyện công pháp vô danh, đồng thời từ Thối Thể nhị trọng tấn cấp đến Thối Thể tam trọng, hiệu quả tu luyện đã là cực kỳ kinh người.

Nhưng nếu hắn chỉ có thực lực như vậy thì vẫn như trước không có biện pháp làm kinh sợ ba gã trưởng lão, khó mà giữ được kim ấn gia chủ.

“Nếu như có đầy đủ linh tài cùng đan dược, ta có thể đem tốc độ tu luyện tăng lên gấp đôi. Chỉ tiếc tất cả gia sản của ta ở Sở gia đều bị người khác cướp đi, bây giờ ta cùng tên ăn mày cũng không khác nhau là bao a.”

Sở Hành Vân hung hăng cắn răng. Trước tiên không nói đến đan dược, coi như là linh tài nhất cấp rẻ nhất cũng cần mấy trăm lượng bạc, đây đối với một tên nghèo rỗng túi như hắn mà nói không thể nghĩ ngờ là một khoản tiền lớn.

Hơn nữa, hắn tu luyện là công pháp vô danh, càng tu luyện tới cảnh giới cao thâm, thì càng cần nhiều tài nguyên hơn.

Nếu muốn thôn phệ Võ Linh của người khác cũng phải cần tu vi cường hãn, bằng không sẽ gặp phản phệ mạnh mẽ, bị thương hay thậm chí nguy hiểm tính mạng.

Hai điểm này làm cho Sở Hành Vân cảm giác được sự bất đắc dĩ sâu đậm a.

“Có biện pháp rồi!” Giữa lúc Sở Hành Vân phiền não thời gian, đột nhiên một ý nghĩ lóe lên ở trong đầu của hắn.

Hắn giống như là trở nên điên cuồng, cười ha ha lên, thậm chí lẩm bẩm, trào phúng chính hắn quá ngu dốt. Chính hắn rõ ràng có một tòa kim sơn, còn đi đề ý mấy trăm lượng bạc.

Kiếp trước, Sở Hành Vân là Phách Thiên Võ Hoàng oai phong một cõi, đi khắp các nơi trong Chân Linh Đại Lục, kinh nghiệm từng trải phong phú

không gì sánh được.

Đầu hần đều ghi nhớ vô cùng rõ ràng tất cả những ký ức đó.

Tuy nói hần trở lại mười sáu tuổi, không còn tu vi nhưng những ký ức này cũng không có biến mất.

Ở trong trí nhớ của hần, ngoại trừ vô danh công pháp còn có rất nhiều võ học cùng công pháp, tùy tiện lấy ra nữa một quyển cũng đủ để tạo thành oanh động không nhỏ ở thành Tây Phong!

Có gì góp ý để ta có thể dịch tốt hơn, từ đó truyện cũng hay hơn a.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Chương pháp Bích Ba Cửu Diệp Lăng

Nghĩ đến liên làm, Sở Hành Vân lập tức tìm giấy bút, chậm rãi hồi tưởng lại một bộ chương pháp tên là Bích Ba Cửu Diệp Lăng.

Bích Ba Cửu Diệp Lăng có phẩm cấp là trung cấp linh giai, đã là võ học có phẩm cấp thấp nhất trong trí nhớ Sở Hành Vân. Nếu như không phải là chương pháp này tương đối xảo diệu, hần đã sớm quên đi.

“Ta nhớ là võ học trấn tộc của Thủy gia cũng chỉ có phẩm cấp trung cấp linh giai. Bộ Bích Ba Cửu Diệp Lăng này ở thành Tây Phong cũng có thể coi là võ học đứng đầu, giá cả cũng sẽ không thấp a.”

Thành Tây Phong nằm phía Tây Bắc bên trong Lưu Vân Hoàng Triều. Diện tích thành Tây Phong tương đối nhỏ nên tài nguyên tu luyện cũng không dồi dào.

Phần lớn võ giả chỉ tu luyện võ học nhân cấp. Chỉ có những đại gia tộc mới có võ học trung cấp, hầu hết đều trở thành võ học trấn tộc.

Không nói quá lên một chút nào thì một quyển võ học trung cấp đủ để đánh võ thực lực cân bằng giữa các đại gia tộc. Coi như là phù thành chủ thì cũng sẽ động tâm, muốn đem võ học đoạt tới tay.

Sở Hành Vân cố gắng kìm nén tâm tình kích động, đem tâm pháp tu luyện Bích Ba Cửu Diệp Lăng viết ra trên giấy, đồng thời còn vẽ ra chín chiêu thức chương pháp ở phía trên.

Quá trình này không hề dễ dàng.

Tuy Sở Hành Vân có dạy dặn kinh nghiệm nhưng linh lực trong cơ thể quá ít. Mỗi khi hần vẽ ra một chiêu thức chương pháp thì hầu như đều hao hết tất cả linh lực cho nên tiến độ rất là chậm chạp.

Hao tốn nửa ngày, Sở Hành Vân mới vẽ xong toàn bộ chín loại chương pháp trong Bích Ba Cửu Diệp Lăng. Sau lưng hần đều bị mồ hôi nhuộm ướt, hần nằm trên mặt đất, thở hổn hển.

“Lấy năng lực hiện tại, ta cũng chỉ có thể miễn cưỡng vẽ võ học trung cấp linh giai. Nếu như ta mạnh mẽ vẽ võ học càng cao thâm, sợ rằng sẽ gặp phải phản phệ linh lực, trọng thương tại chỗ a.”

Công pháp võ học cũng không phải là đơn giản như vẽ tranh hay viết chữ.

Để vẽ ra một bộ võ học một cách hoàn mỹ, người không chỉ cần có linh lực khổng lồ, còn cần hiểu ý cảnh của võ học. Nếu không, cho dù vẽ ra võ học cũng chỉ là nhìn cho đẹp chứ không có tác dụng gì, người khác chỉ có thể nhìn mà không có cách nào tu luyện.

Cũng may Sở Hành Vân ở kiếp trước là cường giả Võ Hoàng cấp bậc có dày dặn kinh nghiệm. Nếu đổi lại là những người khác chỉ có tu vi Thối Thể tam trọng thiên mà dám vẽ võ học trung cấp linh giai thì căn bản là muốn chết.

“Ta nhớ là một quyển võ học nhân cấp đệ giai có thể bán được một ngàn lượng bạc, giá trị của võ học trung cấp linh giai chắc là khoảng mười vạn lượng bạc.” trong lòng Sở Hành Vân nghĩ, sau đó hần trực tiếp đi thoát khỏi không gian trong Luân Hồi Thạch.

Hần cũng không vội vã rời khỏi đình viện mà đi vào phòng lấy một cái áo đen rộng thùng thình, sau đó hần mới đi ra ngoài cửa.

“Thiếu gia, đã trở về rồi, người muốn đi đâu?” Sở Hổ thấy Sở Hành Vân định đi ra ngoài thì hỏi.

“Ta muốn đi thành Tây Phong một chuyến.” Sở Hành Vân dừng một chút, dặn dò: “Chuyến đi này, ta có thể tới khuya mới về, các người không cần lo lắng cho ta. Còn nữa, nếu như đám người Sở Dương tìm tới thì nói ta đang bế quan tu luyện, người tuyệt đối không thể cùng bọn họ bọn họ phát sinh

xung đột.”

“Được, tất cả đều nghe theo thiếu gia.” Sở Hồ gật đầu, đưa mắt nhìn Sở Hành Vân ly khai.

Đi ra dinh viện, Sở Hành Vân đem cái áo màu đen kia khoác lên người, lặng yên rời khỏi Sở trấn, đi vào thành Tây Phong.

Lúc này, tuy nói là buổi tối nhưng thành Tây Phong vẫn là phi thường náo nhiệt, có không ít võ giả lảng vảng. Người mặc áo đen cũng không phải số ít, không có ai chú ý tới Sở Hành Vân.

Dựa vào ký ức, Sở Hành Vân đi xuyên qua từng cái ngã rẽ, đi tới phường thị.

Phường thị là thiên đường của võ giả, tổng cộng chia làm ba khu vực lớn: Khu giao dịch, khu bán đấu giá, khu đấu võ.

Lưu Vân Hoàng Triều sở hữu sáu mươi bốn tòa thành trì, mỗi một tòa thành trì đều có phường thị.

Nghe đồn, mỗi một tòa phường thị đều có thể lực âm thầm bảo vệ. Phường thị có nhiều cao thủ cường giả, quản lý rất nghiêm ngặt, ai dám gây sự đều bị giết chết trong nháy mắt.

Đi vào phường thị, Sở Hành Vân trực tiếp đi về phía phòng đấu giá Tây Phong.

Phòng đấu giá Tây Phong là phòng đấu giá lớn nhất của thành Tây Phong, cường giả đứng đầu thành Tây Phong lại thường xuyên có mặt ở đây. Muốn tối đa hóa giá trị của Bích Ba Cửu Diệp Lăng, Sở Hành Vân nhất định phải chọn phòng đấu giá Tây Phong.

“Ngài tốt a, xin hỏi ta có thể giúp đỡ ngài việc gì không?” Vừa đi vào phòng đấu giá Tây Phong, một người thị nữ mặc trang phục nóng bỏng gọi cảm liền đi tới trước mặt hỏi. Nhìn trang phục Sở Hành Vân, cô ta cũng không cảm thấy có chút ngạc nhiên nào.

“Trên tay lão phu có một bộ võ học, muốn đặt bán đấu giá ở phòng đấu giá của các ngươi, gọi tên chủ quản phòng đấu giá tới gặp ta.” Sở Hành Vân thấp giọng, thuận miệng nói.

Hắn vốn là tuyệt thế cường giả oai phong một cõi, loại khí thế thuộc về cường giả này căn bản không cần chuẩn bị liền có thể tự nhiên tùy ý mà phát ra.

Vừa nghe đến hắn muốn bán đấu giá võ học, sắc mặt của người thị nữ kia hơi đổi một chút, trở nên cung kính rất nhiều. Lại cảm thụ được khí thế của cường giả của Sở Hành Vân phát ra nên càng kính cẩn hơn.

“Nếu như tiền bối không ngại, trước tiên xin mời ngài tới phòng khách quý tĩnh tọa, ta lập tức đi bẩm báo chủ quản.” Nói xong, thị nữ liền mở ra một cánh cửa chính, sau đó cô ta vội vàng chạy đi bẩm báo.

Sở Hành Vân cũng không sốt ruột, chậm rãi bước vào phòng khách quý, lẳng lặng chờ đợi.

Chỉ chốc lát sau, người thị nữ kia cũng đi vào phòng khách quý. Ở bên cạnh cô ta còn có một gã lão giả mặc cẩm bào đẹp đẽ quý giá, thị nữ ghé vào bên tai lão giả, chỉ vào Sở Hành Vân, nói nhỏ vài câu.

“Ngươi đi xuống đi.” Lão giả gật đầu, bảo thị nữ lui ra. Sau đó, hắn đi tới Trước mặt Sở Hành Vân, trong lòng mắt hiện lên một đạo tình mang. Lão giả phát hiện tu vi của tên hắc bào trước mặt chỉ có cảnh giới Thối thể tam trọng thiên, sắc mặt không khỏi trầm xuống.

“Không hỏi nguyên do, mặc kệ lai lịch. Tám chữ này là biển chữ vàng của phòng đấu giá Tây Phong nhưng sau khi diện kiến, thật là làm cho lão phu cảm thấy thất vọng.” Sở Hành Vân nhanh chóng đứng lên, vung tay áo một cái, chuẩn bị rời đi.

“Chậm đã!” Tên lão giả kia nhanh chóng bước lên ngăn cản Sở Hành Vân, trên mặt hắn có một tia ngượng ngịu, nói: “Lão hủ là chủ quản của phòng đấu giá Tây Phong, tên là Mạnh Thanh. Hành động vừa rồi của lão hủ đích thật là không đúng, xin tiền bối chớ nên trách tội.”

Vừa rồi, trong lúc Sở Hành Vân nói phát tán ra khí thế vô song, mơ hồ có một loại khí tức của kẻ từ trên cao nhìn xuống khiến tâm thần của Mạnh Thanh có cảm giác e sợ nên hắn lập tức thu hồi ý niệm điều tra trong đầu.

Đương nhiên là do Sở Hành Vân cố ý tản mát ra cỗ khí thế này để chấn nhiếp Mạnh Thanh.

Dù sao hắn muốn bán đấu giá là võ học trung cấp linh giai, càng làm cho người ta nhìn không thấu, thì càng có lợi.

“Nghe nói ngài muốn bán đấu giá một bộ võ học, lão hủ xin hỏi bộ võ học kia thuộc loại tầng thứ nào?” Thấy Sở Hành Vân không rời khỏi, trong lòng Mạnh Thanh âm thầm thở phào một cái, đã hoàn toàn đem Sở Hành Vân coi là cường giả lánh đời, thần bí khó lường.

Về phần tại sao Sở Hành Vân chỉ có tu vi Thối thể tam trọng thiên, hắn lại càng không để ý. Tính tình của cường giả lánh đời đều cực kỳ cổ quái, thích ăn dẫu tu vi của mình cũng không phải cái gì hiếm thấy.

Tay Sở Hành Vân sờ vào ống tay áo, trực tiếp rút Bích Ba Cửu Diệp Lăng từ trong đó lấy ra ngoài, đưa cho Mạnh Thanh.

“Ta muốn bán đấu giá bộ chương pháp trung cấp linh giai này.” Sở Hành Vân nói với giọng bình thản.

Mạnh Thanh vừa mới tiếp nhận Bích Ba Cửu Diệu Lăng thì nghe được Sở Hành Vân nói, trong lòng hắn liền thất kinh. Tên cường giả thần bí này thế mà lại muốn bán đấu giá linh giai võ học, hơn nữa còn là thuộc phẩm cấp trung cấp.

Hắn hít một hơi thật sâu, đưa ánh mắt nhìn quyền công pháp. Sau đó thận trọng lấy tay sờ lên quyển sách tiến hành nghiên cứu một cách tỉ mỉ.

Qua hồi lâu sau, Mạnh Thanh mới đem ánh mắt rời khỏi quyển công pháp, nhìn Sở Hành Vân. Trên mặt hắn lộ ra một bộ dáng tươi cười, nói: “Bộ chương pháp này, đích thật thuộc phẩm cấp trung cấp linh giai. Theo ý của ta, giá khởi đầu là hai mươi vạn lượng bạc, không biết ý của ngài như thế nào?”

Anh em đọc chỗ nào k thấy hay hoặc còn sót truyệny cứ nhận xét để mình chỉnh lại nhé. Tks tất cả huynh đài tỷ muội đã ghé đọc.!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Không phải oan gia không gặp

“Hai mươi vạn lượng bạc?”

Thân thể Sở Hành Vân khẽ run, hiển nhiên là bị cái giá tiền này hù dọa. Hắn cứ tưởng rằng Bích Ba Cửu Diệu Lăng cao lắm cũng chỉ bán được chừng mười vạn lượng bạc.

“Tiền bối, đây là ta chỉ sơ bộ tính ra cái giá tiền này, giá cả chính xác hẳn là khoảng ba mươi vạn lượng. Nếu như không hài lòng, ngài có thể tự đặt ra giá.” Thấy Sở Hành Vân trầm mặc không nói, Mạnh Thanh còn tưởng rằng Sở Hành Vân không hài lòng với cái giá tiền này, vội vàng giải thích.

“Không cần, người cứ dựa theo quy củ của phòng đấu giá là được.” Sở Hành Vân khoát tay áo nói. Hắn rất yên tâm đối với danh dự và uy tín của phòng đấu giá Tây Phong.

“Được, ta lập tức đi chuẩn bị.” Mạnh Thanh hơi khom người, liền vội vàng đi chuẩn bị bắt đầu bán đấu giá.

Võ học linh giai ở thành Tây Phong cực kỳ hiếm thấy, mặc dù là phòng đấu giá Tây Phong thì trong một năm cũng chỉ thấy được có vài lần.

Mạnh Thanh chuẩn bị rèn sắt khi còn nóng. Đêm nay, hắn liền cho bán đấu giá Bích Ba Cửu Diệu Lăng, đồng thời đem tin tức này truyền cho các đại gia tộc thành Tây Phong, trắng trợn truyền bá tin tức đi.

Cũng không lâu sau, các đại gia tộc thành Tây Phong đều phái người đến đây, ai cũng muốn đấu giá được bộ chương pháp linh giai này. Trong thoáng chốc, dòng người liên chen chúc trong đại sảnh bán đấu giá, phi thường náo nhiệt.

Sở Hành Vân không quan tâm đến quá trình bán đấu giá. Thực sự hắn cũng lười để ý tới, chỉ cần biết kết quả là được.

Ánh mắt của hắn dời đi, rơi vào trên người của Mạnh Thanh, mở miệng hỏi: “Mạnh chủ quán, người có biết trong phường thị có nơi nào bán đan dược phẩm chất cao không?”

“Nếu như tiền bối muốn mua đan dược thì nên chọn Bách Bảo lâu.”

Mạnh Thanh suy tư chỉ chốc lát, giải thích: “Bách Bảo lâu là thương hội đứng đầu Lưu Vân Hoàng Triều, hầu như mỗi một tòa thành trì đều có chi nhánh của họ, không chỉ bán đan dược mà ngay cả linh tài cùng binh khí đều bán.”

“Bách Bảo lâu sao?” Sở Hành Vân gật đầu, âm thầm đem tên này ghi tạc trong lòng.

“Nhắc tới cũng thật là trùng hợp, ta cùng lâu chủ của Bách Bảo lâu có chút quen biết, tiền bối cảm quả ngọc bội này tới nói là ta giới thiệu qua liền có thể hưởng thụ ưu đãi 10%.” Mạnh Thanh từ trong người lấy ra một quả ngọc bội, đưa cho Sở Hành Vân.

Chất liệu của quả ngọc bội này cũng không quý giá, chỉ là phổ thông bạch ngọc. Trên mặt quả ngọc giản đơn khắc long phượng tường thú, chính giữa lại chứa nhiều phù văn, nhìn qua có chút hoa mỹ.

“Vậy thì ta xin đa tạ Mạnh chủ quán trước.” Về mặt của Sở Hành Vân vẫn bình thản như trước đem ngọc bội nhận lấy. Hiện tại hắn thiếu nhất là ngân lượng, tuy giảm giá 10% không nhiều lắm nhưng là có thể tiết kiệm một khoản tiền, hắn cũng không muốn bỏ qua.

“Từ hải giai huynh đệ(*), tiền bối nói quá lời rồi. Ngày sau, nếu như tiền bối còn muốn bán đấu giá võ học thì mong rằng tiền bối có thể ưu tiên chọn phòng đấu giá Tây Phong chúng ta a.” Mạnh Thanh cười cười nói. Hắn lộn lộn trên thương trường nhiều, tất nhiên là am hiểu sâu sắc thái độ cùng đạo lý đối đãi khách hàng.

Giữa lúc Sở Hành Vân cùng Mạnh Thanh nói chuyện với nhau thì đấu giá hội kết thúc, kết quả đấu giá cũng đã có.

Dưới sự tranh đoạt của các đại gia tộc, giá cả của Bích Ba Cửu Diệp Lăng bị nâng lên đến bốn mươi vạn lượng bạc. So với Mạnh Thanh dự tính ba mươi vạn lượng bạc còn cao hơn tròn mười vạn lượng bạc, điều này làm cho Sở Hành Vân rất là kinh ngạc.

Nhưng mà làm Sở Hành Vân càng kinh ngạc hơn chính là người mua Bích Ba Cửu Diệp Lăng thế mà lại là Thủy Sùng Hiền.

“Nếu không phải oan gia liền không gặp, lời này thật đúng là không sai.” Sau khi Sở Hành Vân biết kết quả này, trong lòng hắn âm thầm cười quái dị.

Cũng không lâu lắm, ở dưới sự hướng dẫn của Mạnh Thanh, Thủy Sùng Hiền đi vào phòng khách quý. Thủy Thiên Nguyệt cũng đi cùng mà đến. Cô ta đứng phía sau lưng Thủy Sùng Hiền, có vẻ hơi bị bó buộc.

“Thủy gia chủ, vị tiền bối này là chủ nhân của võ học Bích Ba Cửu Diệp Lăng.” Mạnh Thanh mang trên mặt ý cười, giới thiệu với Thủy Sùng Hiền.

Ánh mắt Thủy Sùng Hiền nhìn Sở Hành Vân, hai tay ôm quyền, nói: “Tại hạ Thủy Sùng Hiền là gia chủ Thủy gia, xin hỏi cao danh đại tính của tiền bối?”

Phải biết rằng, phẩm cấp võ học trấn tộc của Thủy gia đồng dạng cũng là trung cấp linh giai.

Nhưng so sánh với Bích Ba Cửu Diệp Lăng thì có vẻ thấp kém hơn rất nhiều, căn bản không đáng giá nhắc tới.

Thủy Sùng Hiền phán đoán người lấy ra Bích Ba Cửu Diệp Lăng bán nhất định là cường giả lánh đời nhiều năm nên hắn căn bản không dám thể hiện cái gọi là uy phong của gia chủ Thủy gia, ngược lại hắn có vẻ rất cung kính.

Nhìn thấy Thủy Sùng Hiền cùng Thủy Thiên Nguyệt, Sở Hành Vân đem thanh âm đề thấp, nhắm tránh bị bọn họ nhận ra, nói: “Thật ra ta chỉ là một gã tán tu, tên thì không dám nhắc đến. Bích Ba Cửu Diệp Lăng đây, các người cầm đi.”

Nói xong, Sở Hành Vân lấy ra tâm pháp cùng chiêu thức của Bích Ba Cửu Diệp Lăng, tiện tay ném cho Thủy Sùng Hiền.

Thủy Sùng Hiền vội vàng đưa tay đón tâm pháp cùng chiêu thức của Bích Ba Cửu Diệp Lăng, hắn giống như thấy được chỉ bảo vậy, tinh tế tra xét.

Càng đọc, biểu tình trên mặt hắn càng trở nên phấn khởi.

Bích Ba Cửu Diệp Lăng tổng cộng chia làm chín loại chương pháp, mỗi một chương đều khí thế hùng hồn, một chương chồng một chương, chương chương cùng chồng thì uy lực có thể đề cao gấp bội, cực kỳ kinh người.

“Ta chỉ dùng bốn mươi vạn lượng bạc lại có thể mua được võ học đứng đầu như vậy, tuyệt đối là không có thua thiệt!” Thủy Sùng Hiền suy nghĩ một chút liền trở nên vui mừng. Hắn lập tức thận trọng đem quyền võ học bỏ vào trong người, giống như là sợ bị người khác cướp đi vậy.

“Tiền bối, căn cứ theo quy định của phòng đấu giá Tây Phong thì bất cứ vật phẩm bán đấu giá nào cũng cần thu nửa thành phí dụng nhưng ta có ý cùng tiền bối kết cái thiện duyên nên nửa thành phí dụng, không thu cũng được, chỉ mong muốn sau này tiền bối muốn đấu giá võ học thì xin ưu tiên chọn phòng đấu giá Tây Phong.”

Trên mặt Mạnh Thanh tràn đầy vẻ tươi cười lấy lòng, đem bốn mươi viên linh thạch đưa cho Sở Hành Vân.

Hầu hết mọi giao dịch phổ thông là sử dụng ngân lượng, hoặc là vàng, chỉ khi nào giao dịch có giá trị quá lớn hoặc thuộc mức độ trọng đại thì mới đổi sang trao đổi bằng linh thạch.

Một viên linh thạch tương đương với một vạn lượng bạc, một trăm lượng vàng. Không chỉ có thể dễ dàng mang theo, võ giả lại còn có thể dùng để tu luyện nên linh thạch đã từ từ thay thế ngân lượng, trở thành tiền tệ dùng để giao dịch phổ biến nhất của võ giả.

“Mạnh chủ quản thật là có lòng, lần sau nếu ta muốn bán đấu giá võ học, đương nhiên ta sẽ tới phòng đấu giá Tây Phong.” Sở Hành Vân cười ha ha, trong lòng thầm tính toán nửa thành phí dụng của bốn mươi viên linh thạch cũng chính là hai quả linh thạch a.

Mạnh Thanh đã nhiệt tình như vậy nên Sở Hành Vân cũng không muốn từ chối. Hắn biết sau này hắn sẽ cần càng nhiều linh thạch hơn nên cho dù tạo một cái quan hệ cũng chỉ có lợi mà không có hại a.

Đem linh thạch cất đi, Sở Hành Vân liền xoay người, muốn đi ra ngoài phòng đấu giá.

“Tiền bối, xin người tạm thời dừng chân!” Đột nhiên, thanh âm Thủy Thiên Nguyệt của vang lên làm trong lòng Sở Hành Vân giật mình. “Chẳng lẽ Thủy Thiên Nguyệt đã nhìn ra thân phận của ta?”

Chỉ thấy Thủy Thiên Nguyệt đi tới trước mặt của Sở Hành Vân, đầu tiên cô ta là cúi người chào hắn một cái, sau đó cung kính nói: “Tiền bối, tiểu nữ là Thủy Thiên Nguyệt, lần đầu tiên ta nhìn thấy tiền bối liền bị phong phạm của tiền bối thuyết phục. Ta muốn mời tiền bối trở thành khách khanh của Thủy gia, không biết ý của tiền bối như thế nào?”

“Bị phong phạm của ta thuyết phục?” Sở Hành Vân sững sờ một chút. Khuôn mặt của hắn khuất dưới hắc bào toát ra một chút khinh bỉ.

Thái độ của Thủy Thiên Nguyệt ngang ngược kiêu ngạo cũng chỉ đến mức độ như vậy là cùng, bày ra thái độ không muốn mặt mũi như vậy.

Cái gì là phong phạm cường giả? Cái gì là bị thuyết phục? Tất cả đều là do cô ta trộn mất nói mò. Cái mà nàng xem trọng là võ học cùng công pháp trên người Sở Hành Vân, thực sự là tiểu nhân bất chiết bất khuất lợi thế(**).

“Thì ra người chính là Thủy Thiên Nguyệt.” Sở Hành Vân cố ý đề cao thanh âm, làm cho tất cả mọi người có thể nghe được rõ ràng.

“Không ngờ tiền bối lại có nghe qua tên ta, thực sự là vinh hạnh đến cực điểm.” thanh âm của Thủy Thiên Nguyệt vẫn như trước cung kính, nhưng mơ hồ để lộ ra cảm giác đắc ý, có vẻ rất hưởng thụ cái cảm giác được mọi người chú ý.

“Thủy Thiên Nguyệt là tiểu thư của Thủy gia, trời sinh tính tình ngang ngược kiêu ngạo bất tuân. Vì để trốn tránh hôn ước, cô ta không chỉ làm khó dễ thiếu chủ Sở gia mà còn thể hiện một bộ dáng cao cao tại thượng. Danh tiếng người lớn như vậy, có thể nói là như sấm bên tai, ta làm sao có thể không biết?”

“Trăm triệu không nghĩ tới, không ngờ Bích Ba Cửu Diệp Lăng của ta lại rơi vào trong tay của tiểu nhân đề tiện này, thật sự là quá đáng tiếc!”

Sở Hành Vân vừa nói vừa đi, cuối cùng hần nhanh chóng rời khỏi phòng đấu giá Tây Phong.

Nhưng âm thanh tràn ngập giễu cợt cũng không gì sánh được này lại cứ quanh quẩn, vang dội ở bên trong phòng đấu giá Tây Phong làm biểu tình của Thủy Thiên Nguyệt cùng Thủy Sùng Hiền không biết động lại ở nơi nào, toàn trường thì càng rơi vào im lặng.

(*) tứ hải gia huynh đệ: anh em bốn bề đều là nha. (Ta thấy thay vào k hay lắm nên để nguyên – Lu)

(**) tiểu nhân bất chiết bất khuất lợi thế: một câu dùng để phê phán mấy tên tiểu nhân bịa chuyện, chuyên bẻ cong sự thật, trong trường hợp ở trên thì là bịa chuyện đó ae @/@.

Anh em đọc thấy có chỗ nào k hiểu thì bình luận có gì ta giải thích cho. tks đã đọc

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Tôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Bách Bảo Lâu

Thành Tây Phong có khá nhiều gia tộc, Thủy gia thuộc về nhóm đứng đầu... Ngay cả phủ thành chủ đều phải đối với Thủy gia nể mặt ba phần.

Hôm nay, trong phòng đấu giá Tây Phong lại có người dám trào phúng Thủy Thiên Nguyệt, hơn nữa còn là trào phúng ở trước mặt mọi người. Việc này không thể nghĩ ngờ là làm tất cả mọi người cảm thấy khiếp sợ.

Thủy Sùng Hiền cùng Thủy Thiên Nguyệt đứng tại chỗ, sắc mặt của bọn họ hiện lên vẻ tức giận cùng xấu hổ vì mất hết thể diện.

“Hơn phân nửa cường giả lánh đời đều có tính nết cổ quái, Thủy gia chủ không cần để ý a.” Mạnh Thanh phục hồi tinh thần lại, vội vàng lên tiếng nhằm cứu vãn cục diện.

Sắc mặt của Thủy Sùng Hiền trở nên dễ nhìn hơn một chút, cười gượng vài tiếng, nói: “Mạnh chủ quản quá lo lắng, chỉ là lời nói mà thôi, ta tự nhiên sẽ không để ở trong lòng. Hôm nay sắc trời không còn sớm, ta cáo từ trước.”

Nói xong, Thủy Sùng Hiền mang theo Thủy Thiên Nguyệt rời khỏi phòng đấu giá.

Sau khi hai người bọn họ đi rồi, bên trong phòng đấu giá nhất thời truyền đến một trận cười vang. Đường đường là Thủy gia, bị người ta trào phúng trước mặt mọi người nhưng hoàn toàn không dám cãi lại, chỉ có thể không cam lòng mà nuốt xuống uất ức này.

Tin tức này quá kinh người, tuyệt đối sẽ oanh động toàn thành!

Vừa đi ra khỏi phòng đấu giá Tây Phong, Thủy Thiên Nguyệt nghe được tiếng cười sau lưng thì sắc mặt trở nên xấu xí tới cực điểm, cắn răng nói: “Ta Thủy Thiên Nguyệt chưa từng chịu biệt khuất như thế này bao giờ a! Cha, người lập tức phái người đi thăm dò nội tình của tên lão già này, ta nhất định phải báo thù!”

“Thiên Nguyệt, người nói nhỏ chút.”

Thủy Sùng Hiền làm cái thủ thế im lặng, nhìn chung quanh, sắc mặt nghiêm nghị nói: “Vừa rồi trong thời gian kiểm tra khẩu quyết, ta phát hiện nét mực trên giấy còn chưa có khô. Ta đoán khẩu quyết này chỉ mới vừa viết ra không bao lâu.”

“Nói cách khác, tên cường giả lánh đời vừa rồi có thể vẽ ra võ học trung cấp linh giai, thực lực cực kỳ cường hãn. Hẳn rất có thể đã bước chân vào Địa Linh Cảnh, thậm chí càng cao hơn!”

“Cường giả Địa Linh Cảnh?” ánh mắt Thủy Thiên Nguyệt hơi ngưng đọng lại.

Thực lực mạnh nhất trong cả tòa thành Tây Phong này là thành chủ thành Tây Phong, nhưng cảnh giới của ông ta cũng chỉ là Tụ Linh Cảnh cửu trọng thiên, cách Địa Linh Cảnh còn có một bước xa.

Tên hắc y lão giả kia nhìn bên ngoài rất bình thường nhưng không ngờ tu vi của hắn lại cao như vậy, khó trách hắn dám can đảm trào phúng Thủy gia trước mặt mọi người.

“Cho dù là ở Vân Mộng Vũ Phủ thì loại cường giả có thực lực này cũng có thể trở thành trưởng lão, chúng ta nhất định không thể bởi vì nhất thời nổi giận đi trêu chọc hắn, càng không thể đi âm thầm điều tra, bằng không Thủy gia chúng ta có thể trả giá thảm trọng.”

Nghe Thủy Sùng Hiền nói, Thủy Thiên Nguyệt liên tục gật đầu. Trên mặt cô ta đã không còn vẻ cừu hận, mà thay vào đó là sợ hãi, tim bắt đầu đập nhanh hơn.

Trong đôi mắt Thủy Sùng Hiền lóe ra tinh mang, nói: “Người cũng không cần lo lắng về việc này, loại cường giả lãnh đời này qua lại như gió, hơn phân nửa sẽ không dừng chân ở thành Tây Phong lâu. Nguyệt nhi, Võ Linh của ngươi là Huyền Thủy Linh Hồ, tu luyện Bích Ba Cửu Diệp Lăng làm ít công to. Sau khi trở về, ngươi lập tức bế quan khổ tu, tranh thủ đột phá công cùng xiềng xích, bước vào Tụ Linh Cảnh.”

“Được!” Thủy Thiên Nguyệt gật đầu đáp. Nàng hiện tại đã ở Thối Thể Cảnh cửu trọng thiên, chỉ kém long môn một bước, có thể tiến vào Tụ Linh Cảnh. Đến lúc đó, nàng ở thành Tây Phong hoàn toàn xứng đáng là thiên tài số một.

Bất quá, trong lúc Thủy Thiên Nguyệt trầm tư, trong đầu nàng lại không tự chủ được nổi lên hình ảnh của Sở Hành Vân.

“Nhìn bóng lưng kia của tên cường giả lãnh đời kia, ta càng nghĩ lại càng có cảm giác quen thuộc, tựa hồ có vài phần tương tự Sở Hành Vân.”

Trong đầu Thủy Thiên Nguyệt chợt lóe lên ý nghĩ này nhưng rất nhanh khước miệng cô ta hiện lên một cái nụ cười khinh bỉ.

“Tên Sở Hành Vân kia tu vi chỉ mới là Thối Thể nhị trọng thiên, Võ Linh lại vô dụng, tính cách nhu nhược, chắc chắn là một tên phế vật. Làm sao có thể cùng cường giả lãnh đời nhắc lên quan hệ, nhất định là ta suy nghĩ nhiều rồi.”

Thủy Thiên Nguyệt nói lầm bầm. Cô ta không suy nghĩ lung tung nữa mà bước nhanh về hướng Thủy gia.

...

Sau khi rời khỏi phòng đầu giá Tây Phong, Sở Hành Vân tiến vào khu giao dịch, đi tới trước cửa Bách Bảo Lâu.

Bách Bảo Lâu nằm ở chính giữa khu giao dịch, diện tích rộng rãi, cao chừng năm tầng, cực kỳ bắt mắt. Tất cả võ giả đều có thể tiến vào mua bán vật phẩm, có khi là tới mua linh tài đan dược, có còn lại là tới mua một ít binh khí khí cụ, đông người ra vào nối liền không dứt.

Sở Hành Vân vừa đi vào Bách Bảo Lâu thì một lão giả có dáng người hơi mập mạp cười tủm tỉm đi tới, cười nói: “Vị công tử này, xin hỏi người đến đây mua vật gì?”

“Hả?” Nghe tên lão giả nói vậy, sắc mặt Sở Hành Vân hiện ra vẻ kinh ngạc.

Hắn vẫn đang khoác hắc bào rộng thùng thình, đem toàn thân đều che lại nhưng tên lão giả này liếc mắt một cái liền nhận ra hắn là một tên thiếu niên. Chỉ bằng vào ánh mắt mà có thể đoán ra được tuổi tác của Sở Hành Vân thì tên lão giả cũng không phải là người tầm thường.

Trên mặt lão giả kia vẫn mang theo vẻ cười, mở miệng nói rằng: “Lão phu gọi là Tàn Sơn, là lâu chủ của Bách Bảo Lâu. Công tử cần thứ gì, cứ mở miệng, không cần để ý đến ta.”

“Tại hạ họ Sở.” Sở Hành Vân không còn hạ giọng, nói thẳng: “Ta cần mua ba mươi viên Thối Thể Đan cùng mười viên Dưỡng Linh Đan, không biết Bách Bảo Lâu có hai loại đan dược này hay không?”

“Thối Thể Đan cùng Dưỡng Linh Đan? Cái trước dùng rèn luyện thể chất, cái sau dùng đề cao tốc độ tu luyện. Tuy nói chúng đều là đan dược nhất phẩm nhưng giá trị lại xa xỉ, nếu như Sở công tử đi nhà khác, nói không chừng thật đúng là không mua được. Người đi theo ta.” Tàn Sơn cười ha hả nói. Sau đó, hắn dắt Sở Hành Vân đi vào trong một căn phòng tương đối trang nhã.

Sở Hành Vân chờ không lâu lắm thì một gã thanh y sai vặt đi đến, hai tay hắn đưa lên một cái hộp gỗ cổ. Hộp gỗ còn chưa có mở ra thì Sở Hành Vân liền có thể ngửi thấy được một mùi thơm tươi mát do đan dược tỏa ra, thấm vào ruột gan.

“Trong hộp gỗ là đan dược mà Sở công tử muốn mua, ba mươi viên Thối Thể Đan, mười viên Dưỡng Linh Đan, tổng giá trị là mười vạn lượng bạc, giảm 10% còn lại là chín vạn lượng bạc.” Khóe miệng Tàn Sơn mỉm cười.

Sở Hành Vân cười nói: “Chín vạn lượng bạc, thật sự là không mắc.”

Hắn vừa nói vừa đem hộp gỗ mở, lấy ra một bình ngọc trong đó, chuẩn bị tiến hành kiểm tra một phen.

Nhưng mà sau khi Sở Hành Vân cầm lấy một quả Thối Thể Đan ngắm nghía một thời gian thì vùng xung quanh lồng mày hắn dần dần nhú lên, nụ cười

trên mặt cũng ngưng lại làm Tần Sơn sững sốt một chút, vội hỏi: “Sở công tử, đan dược có vấn đề gì không?”

Sở Hành Vân không trả lời ngay mà hần cảm lấy một bình ngọc khác, đổ đan dược bên trong ra.

Ánh mắt hần chăm chú nhìn hai viên đan dược trên mặt bàn, giọng của Sở Hành Vân bỗng lạnh đi, nói: “Tần chương quý, phẩm chất của những đan dược này cũng quá kém đi?”

Kiếp trước, nếu như có người nghe tên Sở Hành Vân thì đã sợ mất mật a. Hần là Phách Thiên Vô Hoàng có chiến lực cường hãn vô song.

Nhưng mọi người không biết là trên phương diện luyện đan thì hần cũng có tạo nghệ sâu đậm, đạt đến trình độ luyện đan sư bát cấp.

Dưới ánh mắt của hần, Thối Thê Đan cùng Dưỡng Linh Đan trước mặt có phẩm chất cực kém, hỏa hầu cũng thiếu. Ngay cả tạp chất cũng không có loại trừ sạch sẽ, nói về dược hiệu lại chỉ có khoảng bốn thành, thậm chí là ít hơn.

“Sở công tử, Bách Bảo Lâu chúng ta đứng sừng sững trăm năm qua, luyện chế đan dược đều là do thâm niên luyện đan sư ra tay, nói về phẩm chất của đan dược thì ngại có thể tuyệt đối yên tâm.” Giọng của Tần Sơn cũng trở nên có chút lạnh lùng. Hần bắt đầu cho rằng Sở Hành Vân là tới gây chuyện.

Sở Hành Vân nghe Tần Sơn nói như thế, vùng xung quanh lông mày càng nhíu chặt hơn, khinh thường nói một tiếng: “Chỉ là Thối Thê Đan cấp thấp nhất đều luyện thành bộ dáng như vậy, dược hiệu còn không đủ bốn thành cũng dám tự xưng là thâm niên luyện đan sư?”

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Tần Vũ Yên

“Câm miệng!” Sau khi nghe Sở Hành Vân nói, đột nhiên Tần Sơn phần nộ quát một tiếng.

Về mặt của hần rất cổ quái, không phải phần nộ, cũng không phải lạnh lùng mà lại có vài phần sợ hãi.

Chỉ thấy hần vung tay lên, cửa chính của căn phòng liền bị đẩy ra, hơn mười người hộ vệ cầm đao đi đến, đem Sở Hành Vân bao vây lại, ánh mắt gắt gao nhìn Sở Hành Vân chăm chăm, như lâm đại địch.

“Phẩm chất đan dược không cao cũng không để cho người khác nói ra, đây là tác phong làm việc của Bách Bảo Lâu sao?” Trên mặt Sở Hành Vân toát ra vẻ trào phúng càng đậm, liếc mắt nhìn đan dược trên mặt bàn như chưa từng được thấy.

“Sở công tử, Bách Bảo Lâu chúng ta không làm cuộc giao dịch này nữa, xin người mau chóng rời khỏi. Nếu như người còn dám can đảm tiếp tục chửi rủa thì cũng đừng trách ta trở mặt.” Tần Sơn tựa hồ rất gấp, nháy mắt với bọn hộ vệ, tựa hồ có ý là đem Sở Hành Vân mang ra ngoài.

“Tần Sơn, đem tiểu tử này mang tới chỗ ta.” Đúng lúc này, một giọng nữ thanh thúy từ xa truyền tới, làm cả người Tần Sơn run lên, toàn thân tóc gáy đều dựng thẳng lên.

“Một tên tiểu tử còn chưa dứt sữa chỉ thuận miệng nói bậy mà thôi, xin Vũ Yên tiểu thư bớt giận.” Tần Sơn lấy lòng nói, vừa nói hần vừa chỉ tay ra ngoài, ý là bảo Sở Hành Vân mau cút ra Bách Bảo Lâu.

“Đẫn hần lại đây!” Giọng của vị nữ tử kia vang lên lần thứ hai. Thanh âm lần này lộ ra vẻ không kiên nhẫn rất rõ ràng.

“Dạ”. Tần Sơn không dám nhiều lời nữa, chỉ dám dạ một tiếng xác nhận với vị tiểu thư nọ.

“Tiểu tử, một lát nữa người tốt nhất không nên nói chuyện lung tung, bằng không thì ai cũng không bảo vệ được người.” Tần Sơn nói lời đe dọa, hung hăng trừng mắt liếc nhìn Sở Hành Vân. Sau đó hần liền dẫn Sở Hành Vân đi tới một gian mật thất ở bên ngoài.

Đẩy cửa phòng ra, thứ đầu tiên đập vào mắt Sở Hành Vân là một tòa thanh đồng đan đỉnh cao to, dưới đỉnh có hỏa diễm đang cháy, khói bốc lên dày đặc, chính giữa mật thất lại tràn đầy hương thơm của đan dược.

Ở phía trước đan đỉnh có một người nữ tử đứng thẳng. Người thiếu nữ này mặc nghệ thường(*), tóc trên đầu cột thành búi, đôi mắt sáng như trăng, đôi môi có màu hồng phấn, da thịt thì trắng nõn như tuyết vậy, trước ngực là hai quả đồi núi tương đối lớn, đường viền có thể nói là đủ để ngao nhân.

Cô gái này nhìn qua thì mới chỉ 22, 23 tuổi nhưng phát ra khí chất mê người không gì sánh được, giống như đào mật vừa chín làm cho người ta khó mà dời đi ánh mắt.

Tần Sơn khom người, căn bản không dám nhìn thẳng hồng y nữ tử, lại rất cung kính nói: “Vũ Yên tiểu thư, ta đã mang đến người người muốn, hần đang đứng ở trước cửa.”

“Cho hấn vào đi.” Giọng nói Tần Vũ Yên có vẻ tùy ý vang lên. Sau đó, cô ta quay sang nhìn Sở Hành Vân, cảm giác không khỏi có chút cổ quái.

Thiếu niên đứng ngoài cửa có tuổi còn khá nhỏ, đang ở thời kì trưởng thành, thường dễ dàng xúc động nhưng trên người của hấn thì Tần Vũ Yên lại hoàn toàn không cảm giác được về táo bạo này, ngược lại cô ta lại cảm thấy hấn có vẻ trấn định một cách tự nhiên, về mặt hết sức bình tĩnh.

Lúc Tần Vũ Yên quan sát Sở Hành Vân thì ánh mắt của Sở Hành Vân cũng dừng lại ở trên người Tần Vũ Yên, trong lòng hấn có chút khiếp sợ. Cô gái này rất xinh đẹp, trên người còn tự nhiên tản mát ra một luồng mị khí. Nếu đổi lại là nam nhân khác thì sớm đã bị mê hoặc, điên đảo tâm trí.

“Cô gái này cũng không phải người bình thường!” Sở Hành Vân đưa ra nhận xét, trong lòng hấn âm thầm cảnh giác. Sau đó, hấn trực tiếp bước chân vào mật thất.

Tần Vũ Yên hướng về phía Sở Hành Vân đi tới, cứ mỗi một bước đi thì bộ ngực của cô ta sẽ nảy lên rồi hạ xuống, nhìn vô cùng kích thích, nói đơn giản là khung cảnh cực kỳ hương dễm.

Cô ta khoanh hai tay để trước ngực, trong giọng nói có chút lạnh lùng: “Ngươi mới vừa nói được hiệu Thái Thái Đan do ta luyện chế không đủ bốn thành, còn nói ta không có tư cách tự xưng là thâm niên luyện đan sư. Ngươi có giải thích gì cho những lời nói của ngươi không?”

“Vũ Yên tiểu thư, vừa rồi ta cũng đã nói rõ, tiểu tử này chỉ là thuận miệng nói bậy, đơn thuần muốn vu tội Bách Bảo lâu chúng ta. Chỉ bằng vào thân phận của Vũ Yên tiểu thư là luyện đan sư nhị cấp, luyện chế một quả Thái Thái Đan nho nhỏ tuyệt đối là dễ như trở bàn tay.” Tần Sơn vội vàng nói.

“Thì ra cô nàng này là một gã luyện đan sư nhị cấp!” Trong lòng Sở Hành Vân thầm nghĩ.

Con đường luyện đan yêu cầu thiên phú cực cao, rất ít người có thể trở thành một gã luyện đan sư.

Người nữ tử xinh đẹp trước mắt này tuổi không lớn lắm lại có thể đạt tới được trình độ nhị cấp luyện đan sư, thật sự là rất hiếm có, tiền đồ bất khả hạn lượng. Khó trách Tần Sơn sẽ cung kính như thế đối với nàng.

“Ta cho ngươi nói chuyện sao?” Tần Vũ Yên trừng mắt nói làm Tần Sơn ngậm miệng đứng tại chỗ, không dám lên tiếng nữa. Sau đó, ánh mắt của cô ta rơi vào trên người của Sở Hành Vân, nói: “Hôm nay nếu ngươi không đưa ra cho ta một lời giải thích thì cũng đừng nghĩ đến chuyện bước nửa bước ra khỏi Bách Bảo Lâu.”

Giọng nói của Tần Vũ Yên mang theo vẻ lạnh lùng, đồng thời còn mang theo ý tứ uy hiếp Sở Hành Vân.

Nhưng Sở Hành Vân cũng không có vì vậy mà sợ hãi, hấn lạnh nhạt nói: “Thái Thái Đan là đan dược nhất phẩm chỉ sử dụng có ba loại linh tài nhưng tỉ lệ mỗi một loại linh tài đều cực kỳ nghiêm ngặt. Đặc biệt, trước khi sử dụng thì linh tài phải dùng sương sớm ngâm qua để tiêu trừ tạp chất. Nếu không coi như là có luyện chế thành công thì đan dược cũng sẽ còn chứa nhiều tạp chất, làm suy giảm dược hiệu.”

“Ngâm sương sớm để tiêu trừ tạp chất? Ta chưa từng nghe nói qua cái phương pháp này.” Tần Vũ Yên nhún mày nói. Nàng học tập đan đạo được ba năm, đọc nhiều sách vở, kiến thức rộng rãi nhưng lại chưa từng nghe nói qua phương pháp mà Sở Hành Vân vừa mới nói.

“Chưa nghe nói qua không chứng minh được là nó không tồn tại. Ngươi chỉ cần thử một chút liền sẽ biết đúng sai, ý ngươi thế nào?” Sở Hành Vân bước đi đến trước cái bàn, tay hấn lấy ra một tờ đan phương đặt trước mặt của Tần Vũ Yên.

“Dựa theo tỉ lệ linh tài trên đó luyện chế Thái Thái Đan một lần nữa, nhớ kỹ lời nói của ta, phải dùng sương sớm ngâm trừ tạp chất, một chút cũng không thể sai.” Sở Hành Vân quay sang nhìn Tần Vũ Yên nói, trong giọng nói mang theo một tia nghiêm khắc.

“Làm càn, ngươi không biết Vũ Yên tiểu thư là người phương nào sao, lại dám ra lệnh cho nàng!” Thấy một màn như vậy, Tần Sơn cả kinh nhảy dựng cả người lên, quay sang Sở Hành Vân quát.

Nhưng Tần Vũ Yên lại phớt lờ Tần Sơn, gật đầu với Sở Hành Vân nói: “Được, ta nhất định dựa theo lời ngươi nói làm từng bước. Nếu thành công thì ta không truy cứu nữa, ngược lại nếu thất bại, ta tuyệt đối sẽ cho ngươi biết th Bách Bảo Lâu nửa bước.”

“Tùy ngươi xử trí.” Sở Hành Vân nhún vai.

Thấy Sở Hành Vân tựa như đã định liệu trước tình huống này, Tần Vũ Yên cảm thấy thật thú vị, dùng tay cầm tờ đan phương lên, bộ dáng giống như là chuẩn bị bắt đầu luyện chế đan dược.

“Này!” Thanh âm của Sở Hành Vân đột nhiên vang lên làm Tần Vũ Yên đứng lại.

Tần Vũ Yên quay đầu lại, giọng nói có chút lạnh lùng: “Thế nào? Ngươi muốn đổi ý?”

“Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy! Ta tuyệt đối sẽ không đổi ý, chỉ là ngươi luyện chế Thái Thái Đan, cũng cần tốn một ít thời gian. Trong khoảng thời gian này thì ta có thể hay không mượn dùng đan đình của ngươi một chút?” Sở Hành Vân chỉ vào lục tức đan đình sau lưng Tần Vũ Yên nói.

“Ngươi cũng muốn luyện chế đan dược?” Tần Vũ Yên có cảm giác không thể tin nổi nói.

Tần Vũ Yên thấy được tu vi của Sở Hành Vân chỉ là Thái Thái Cảnh tam trọng thiên. Theo nàng, tu vi thấp như vậy thì cho dù là Thái Thái Đan cấp thấp nhất cũng không thể luyện chế ra tới.

Sở Hành Vân không trả lời Tần Vũ Yên, bình tĩnh nói: “Linh tài ta sử dụng sẽ trả cho người dựa theo giá thị trường. Về phần lục tức đan đỉnh này là cao cấp phẩm khí, ta sử dụng một lần liền trả người 1000 lượng bạc, ý người thế nào?”

Tần Vũ Yên lại nhìn Sở Hành Vân, từ trong đôi mắt của Sở Hành Vân, nàng dĩ nhiên cảm thấy có một ngọn lửa nóng, tựa như là một gã đan đạo tông sư lánh đời nhiều năm lại nhìn thấy đan đỉnh lần thứ hai, không kịp chờ đợi muốn ngay lập tức luyện đan một phen, đại triển thân thủ.

“Được, người có thể tùy ý sử dụng linh tài nơi này.”

Ánh mắt Tần Vũ Yên dời đi, quay qua Tần Sơn nói rằng: “Tần Sơn, người ở bên ngoài coi chừng, bất kể là ai tới, cũng không cho vào. Ta cũng muốn nhìn xem hắn có thể luyện chế ra loại đan dược nào!”

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Hỏa Linh Tán

Bên trong phòng luyện đan.

Tần Vũ Yên cầm đan phương Sở Hành Vân đưa, vùng lông mày xung quanh nhíu lại, chần chừ không mở lò luyện đan.

“Tỉ lệ của ba loại linh tài rất cổ quái, hoàn toàn bất đồng so với trong sách ghi, còn phương pháp luyện đan này cho tới bây giờ ta cũng chưa từng nghe nói qua.” Tần Vũ Yên thấp giọng, càng đọc thì nàng ta lại càng cảm giác không đáng tin cậy.

Tần Vũ Yên học luyện đan ba năm liền trở thành luyện đan sư nhị cấp, thiên phú của nàng thể hiện ra không thể nghi ngờ là cực kỳ kinh người.

Theo phán đoán của nàng ta thì đan phương trước mắt cơ bản là sai lầm. Nếu dựa theo thủ pháp phía trên đi luyện đan thì chắc chắn không có khả năng luyện ra Thối Thể Đan.

“Xem ra sư tôn nói không sai, ta không thể trở thành luyện đan sư tam cấp là bởi vì tâm tính vô cùng táo bạo. Một tên tiểu tử chưa dứt sữa chỉ tùy ý nói mấy câu, không ngờ làm cho ta đại loạn.”

Tần Vũ Yên khẽ thở dài một cái, xoay người rời đi nhưng mới vừa bước ra một bước, thân thể nàng ta chợt ngừng lại.

Chẳng biết tại sao ở trong đầu Tần Vũ Yên đột nhiên hiện ra đôi mắt đen nhánh kia của Sở Hành Vân, trong suốt, thuần túy, không mang theo có một tia tạp niệm nào.

“Thôi được, ta cứ tạm thời thử xem, cũng sẽ không lãng phí quá nhiều thời gian.” Tần Vũ Yên một lần nữa đi tới trước đan đỉnh, bắt đầu vận linh lực hóa thành hỏa điểm làm cho cả đan phòng nóng lên.

Cùng lúc đó, ở bên ngoài phòng luyện đan.

Sở Hành Vân đã đem linh tài chuẩn bị đầy đủ, bắt đầu vận lên hỏa điểm. Mặt trên lục tức đan đỉnh bắt đầu bay lên khói xanh lượn lờ, một tia khí tức của linh lực như có như không bắt đầu toả ra.

Sau khi điều khiển cường độ của hỏa điểm như ý muốn, tay Sở Hành Vân lạnh lẽo đem linh tài đều ném mạnh vào đan đỉnh. Tỉ lệ của mỗi một loại linh tài đều được khống chế cực kỳ tinh chuẩn như thể hắn đã trải qua nghìn vạn lần thí nghiệm như thế này rồi.

“Con đường luyện đan thì trọng yếu nhất là hành động lưu loát liền mạch. Toàn bộ quá trình luyện đan không chỉ cần tinh lực mà còn cần cả lượng linh lực khổng lồ nữa. Tu vi của tiểu tử này chỉ mới là Thối Thể Cảnh tam trọng liền dám mở lò luyện đan, thực sự là không biết trời cao đất rộng.” Tần Sơn đứng ở ngoài cửa thấy hành động của Sở Hành Vân liền liên tục lắc đầu.

Hắn là lâu chủ của Bách Bảo Lâu có kiến thức rộng rãi, đối với con đường luyện đan cũng có sâu đậm lý giải.

Hắn thấy tu vi, thực lực, thủ pháp luyện đan của Sở Hành Vân đều quá bình thường, căn bản không có khả năng đem đan dược luyện chế ra!

Thời gian chậm rãi trôi qua, màn đêm dần bị thay thế bởi ánh sáng, một tia nắng ban mai chiếu vào làm căn phòng loang lổ điểm sáng

Cót két!

Cửa phòng luyện đan bị mở ra, Tần Vũ Yên mặc nghề thường vũ y chậm rãi xuất hiện ở trước cửa. Trên mặt nàng cũng không có một điểm cảm giác mệt mỏi sau khi trải qua một đêm không ngủ, ngược lại là lộ ra vài phần nghi hoặc cùng hưng phấn.

“Vũ Yên tiểu thư, người không sao chứ?” Tần Sơn từ ngoài cửa đi đến, trên mặt mang theo một tia lo lắng hỏi.

Thối Thề Đan là đan dược bình thường nhất.

Lấy tốc độ thường ngày của Tần Vũ Yên thì chỉ cần dùng một canh giờ liền có thể luyện ra.

Nhưng hôm qua Tần Vũ Yên lại ở đan phòng luyện đan cả một đêm, điều này làm cho Tần Sơn rất lo lắng. Nếu Tần Vũ Yên xảy ra bất cứ chuyện gì, đừng nói là hắn mà cho dù là cả tòa thành Tây Phong đều chắc chắn bị san thành bình địa.

“Không phải chỉ là luyện chế Thối Thề Đan thôi sao? Có thể xảy ra chuyện gì được?” Sở Hành Vân đi tới nói. Hắn ngáp dài một cái, tựa hồ vừa có một giấc ngủ ngon lành.

Hắn nhìn Tần Vũ Yên từ trên xuống dưới, cười nói: “Qua nét mặt của ngươi, ta đoán hiệu quả của đơn phương ta đưa ngươi cũng không tệ lắm, hẳn là so với ngươi luyện chế Thối Thề Đan trước kia tốt hơn rất nhiều.”

“Hừ!” Thấy đáng đáp đáp ý của Sở Hành Vân, Tần Vũ Yên hừ lạnh một tiếng. Trong lòng nàng ta mặc dù có chút khó chịu nhưng chung quy vẫn nhận được tức giận, tay hát lên một cái thì một viên đan dược màu đỏ đậm liền rơi vào trên mặt bàn.

Viên đan dược có màu đỏ đậm này Tần Sơn rất quen thuộc, chính là Thối Thề Đan.

Nhưng hắn cảm thấy kỳ quái là viên Thối Thề Đan này phát ra mùi thơm cực kỳ nồng nặc, hơn hẳn thường ngày.

Sở Hành Vân cầm lấy viên Thối Thề Đan, tùy ý nhìn lướt qua gập đầu nói: “Tạp chất đã loại trừ hoàn toàn, hóa hậu cũng đề cao không ít, phải có tám phần mười được hiệu, coi như vừa đủ tiêu chuẩn đi.”

“Coi như vừa đủ tiêu chuẩn?” Sắc mặt Tần Vũ Yên trở nên khó coi.

Tối hôm qua, nàng ta dựa theo đơn phương Sở Hành Vân đưa đem luyện chế ra Thối Thề Đan, nhất thời cực kỳ khiếp sợ.

Tần Vũ Yên có thể cảm giác được rõ ràng tạp chất trong Thối Thề Đan cơ hồ bị loại trừ hoàn toàn, đan hương phát ra nồng đậm, phẩm chất lại càng hoàn mỹ, đích xác muốn vượt qua xa nàng luyện chế Thối Thề Đan lúc trước.

Nhưng đồng thời thì nàng ta cũng rất hiếu kỳ, từ đơn phương cổ quái quỷ dị này tại sao lại có thể giúp luyện chế ra Thối Thề Đan hoàn mỹ như vậy.

Dưới sự dâng trào của hứng thú, Tần Vũ Yên không ngừng nghiên cứu, không ngừng luyện chế. Suốt cả đêm, nàng ta đều đắm chìm trong luyện đan, liên tục luyện chế Thối Thề Đan mà phẩm chất Thối Thề Đan cũng càng ngày càng cao.

Viên Thối Thề Đan trước mắt này là một trong những viên có phẩm chất cao nhất, có đến tám phần mười được hiệu nhưng vào trong mắt của Sở Hành Vân chỉ có thể miễn cưỡng vừa đủ tiêu chuẩn.

Điều này làm cho Tần Vũ Yên sao có thể chịu được!

Tần Vũ Yên bước đi đến trước mặt Sở Hành Vân, bởi vì tức giận nên hô hấp trở nên dồn dập, hai ngọn núi trước ngực phập phồng lên xuống, kinh đào hải lãng nổi lên, tràn ngập hương diễm.

“Thối Thề Đan do ta luyện chế khó khăn lọt vào mắt của ngươi như vậy sao? Vậy đan dược mà ngươi luyện chế ra có thể đưa ta xem được không?” Tần Vũ Yên lạnh lùng nói.

Sở Hành Vân cười nói: “Đương nhiên không thành vấn đề.”

Nói xong, hắn lấy ra một bình ngọc để lên bàn.

Tần Sơn cùng Tần Vũ Yên lập tức đi đến trước bàn, ánh mắt của họ đều chăm chú vào bên trong bình ngọc. Bên trong bình ngọc cũng không phải đan dược mà là dịch thể màu hồng, mùi cực kỳ khó nghe.

“Hảo tiểu tử, ngươi không luyện chế đan dược cũng không sao, còn cố ý trêu đùa chúng ta, đừng tưởng rằng nơi này là phường thị thì Bách Bảo Lâu ta không dám động thủ.” Tần Sơn nói lớn tiếng. Đúng vậy, sự kiên nhẫn của Tần Sơn đã đến cực hạn.

Sở Hành Vân không để ý đến uy hiếp của Tần Sơn, quay sang nhìn Tần Vũ Yên hỏi: “Đối với màu hồng dịch thể trong bình ngọc, ngươi có đánh giá như thế nào, có hay không giống hắc ngải ta là vô có trêu đùa?”

“Ta...” Tần Vũ Yên sững sờ một chút, hai hàng lông mày nhíu lại, cuối cùng phẫn nộ mà gập đầu.

Thấy thế, Sở Hành Vân thở dài. Bộ dáng của hắn tựa như hận không thể rèn sắt khi còn nóng, tiến hành dạy dỗ một phen.

Hắn cầm lấy bình ngọc, giải thích: “Bản chất của đan dược là đưa tất cả tinh hoa của linh tài ngưng tụ thành một thể làm người sử dụng có thể đơn giản hấp thu tinh hoa đó. Nói cách khác, chỉ cần phù hợp điều này thì đều có thể gọi là đan dược.”

“Dịch thể màu hồng ta luyện chế tên là Hỏa Linh Tán, thuộc hàng đan dược nhất phẩm. Đây là một loại đan dược tương đối đặc thù, cách sử dụng của nó cũng không phải nuốt vào mà chỉ cần bôi ở trên da thì có thể phát huy được hiệu.”

“Hon nữa, trải qua ta tinh luyện nhiều lần thì tạp chất bên trong hỏa linh tán đã bị loại trừ hoàn toàn, được hiệu đạt tới mười thành. Nói về hiệu quả thì nó gấp ba lần viên thối thể đan này của người, thậm chí càng cao hơn.”

Sở Hành Vân nói mỗi chữ, mỗi câu rõ ràng không gì sánh được, để lộ ra sự tự tin cường đại làm Tần Vũ Yên khiếp sợ nhưng đồng thời cũng cực kỳ tức giận Sở Hành Vân lại một lần nữa trào phúng nàng, nói được hiệu Thối Thể Đan do nàng luyện chế chỉ bằng một phần ba Hỏa Linh Tán của hắn.

“Ta nói rồi, có một số thứ nếu như người không thử thì vĩnh viễn sẽ không bao giờ biết đúng sai. Nếu như trong lòng người không phục, người có thể tự mình thử xem.” Có lẽ là nhìn thấu tâm trạng của Tần Vũ Yên nên Sở Hành Vân vung tay lên đem Hỏa Linh Tán đưa đến trước mặt của nàng ta.

Nhìn dịch thể màu hồng trước mặt, ánh mắt Tần Vũ Yên không ngừng lóe ra, tựa hồ là đang giằng co.

Khúc này ta không hiểu lắm tại sao Tần Vũ Yên lại bị in đó?

Sau cùng, nàng cắn răng một cái đem Hỏa Linh Tán lấy ra bôi lên cánh tay ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Giao dịch

Hỏa Linh Tán vừa mới tiếp xúc với da, Tần Vũ Yên lập tức cảm nhận được một cảm giác mát mẻ, hết sức thoải mái.

Nhưng chỉ qua thoáng chốc thì cảm giác mát mẻ, thoải mái này liền biến mất. Thay vào đó là cảm giác nóng hừng hực, đau đớn tựa như là bị ngọn lửa đốt làm Tần Vũ Yên lộ ra vẻ mặt đau đớn.

“Vũ Yên tiểu thư!” Thấy vậy, Tần Sơn vội vàng kêu to. Nhưng ánh mắt Tần Vũ Yên nói cho hắn biết không được làm gì cả. Sau đó, nàng ta cắn răng, cố gắng chịu đựng cơn đau đớn nóng bỏng này.

Ước chừng sau nửa canh giờ thì dược hiệu Hỏa Linh Tán từ từ tán đi. Tần Vũ Yên mở hai mắt ra thì phát hiện một mảnh cánh tay đỏ bưng, từ lỗ chân lông chảy ra một chút tạp chất.

Sở Hành Vân quay mặt sang Tần Vũ Yên nói: “Mọi người đều biết sau khi dùng Thối Thể Đan thì có thể rèn luyện khí lực, đem tạp chất trong cơ thể tổng ra ngoài. Nhưng phương pháp này chỉ có thể loại trừ tạp chất bên trong cơ thể mà không thể tiêu trừ tạp chất bên ngoài cơ thể. Mà Hỏa Linh Tán ta luyện chế rất phù hợp bôi bên ngoài cơ thể, có thể tổng khứ tạp chất trong khoảng thời gian ngắn. Nếu phối hợp sử dụng với Thối Thể Đan một bên trong một bên ngoài thì càng có thể đề cao hiệu dụng. Vũ Yên tiểu thư chắc là hiểu rõ điều này?”

Nghe vậy, Tần Vũ Yên khẽ gật đầu đồng ý với Sở Hành Vân.

Nàng tự mình thử nghiệm Hỏa Linh Tán nên biết rõ tác dụng của nó. Chỉ cần bôi bên ngoài thân thì có thể rèn luyện khí lực đồng thời tiêu trừ tạp chất bên ngoài cơ thể mà không có bất kỳ tác dụng phụ lớn nào, có thể nói là hoàn mỹ.

Nghĩ sâu xa chốc lát, Tần Vũ Yên chỉ vào Hỏa Linh Tán trên mặt bàn nói: “Sở công tử, người có muốn bán bình Hỏa Linh Tán này cho Bách Bảo Lâu của ta không?”

Trong đôi mắt Sở Hành Vân hiện lên một tia cười nhạt. Hắn tựa hồ đã sớm biết Tần Vũ Yên sẽ hỏi như vậy liền trả lời: “Nếu Vũ Yên tiểu thư có hứng thú thì bán tờ đơn phương này cho Bách Bảo lâu cũng không sao, coi như là kết giao bằng hữu.”

Vừa nói Sở Hành Vân vừa đưa ra một ngón tay: “Ta chỉ cần bốn mươi viên linh thạch cho tờ đơn phương này.”

“Bốn mươi viên linh thạch!” Nghe được Sở Hành Vân báo giá, Tần Sơn đứng đối diện nhảy dựng cả người lên, vẻ mặt kinh ngạc nói.

Bốn mươi viên linh thạch. Đó chính là bốn mươi vạn lượng bạc.

Theo Tần Sơn thì cái giá tiền này quá cao rồi, nhiều đó linh thạch đủ để mua một quyền võ học trung cấp linh giai. Sở Hành Vân định dùng công phu sư tử ngọam sao!

“Được, chúng ta cứ quyết định như vậy đi.” Trong khi Tần Sơn vẫn còn khiếp sợ thì Tần Vũ Yên bất ngờ lên tiếng đáp ứng Sở Hành Vân.

Tay Tần Vũ Yên vung lên thì lập tức xuất hiện bốn mươi mai linh thạch cực kỳ chỉnh tề ở trước mặt Sở Hành Vân, tỏa ra ánh sáng trong suốt. Tần Sơn cảm thấy có chút hoa mắt chóng mặt, hắn thậm chí cho rằng hắn đang nằm mơ.

Nhưng Tần Sơn là một gã dày dạn kinh nghiệm trên thương trường, hẳn nhanh chóng hiểu được cái lợi trong đó.

Tác dụng lớn nhất của Hòa Linh Tán là sử dụng đồng thời cùng với Thái Thể Đan làm được hiệu tăng lên gấp bội. Chỉ cần đem công dụng của khi sử dụng đồng thời Hòa Linh Tán cùng Thái Thể Đan tuyên truyền ra ngoài thì lượng tiêu thụ hai loại đan được đều có thể tăng lên gấp đôi, thậm chí nhiều hơn.

Bốn mươi viên linh thạch tuy nhiều nhưng xét đến lâu dài thì cuộc mua bán này vẫn có lời.

“Vũ Yên tiểu thư thật quyết đoán.” Sở Hành Vân ha hả cười, sau đó hắn lập tức đem đan phương của Hòa Linh Tán viết xuống rồi đưa cho Tần Vũ Yên, đồng thời hỏi: “Xin hỏi Vũ Yên tiểu thư, Bách Bảo Lâu có bán nhẫn trữ vật hay không? Ta mang bốn mươi viên linh thạch này bên người không quá thuận tiện a.”

“Giá bán mặc định của một cái nhẫn trữ vật là năm viên linh thạch nhưng hôm nay ta tặng ngươi, coi như bán một cái nhân tình đi.” Tần Vũ Yên lấy ra một cái nhẫn trữ vật, không nhanh không chậm nói.

Về bên ngoài của nhẫn trữ vật cùng những chiếc nhẫn bình thường khá giống nhau, chỉ khác ở chỗ là nó vẻ rất cổ xưa và đặc biệt là bên trong có chứa một không gian độc lập. Ngươi có thể bỏ rất nhiều thứ vào trong đó mà không cần mang theo ở bên ngoài, cực kỳ thuận tiện.

Sở Hành Vân cầm nhẫn trữ vật lên ngắm nghía, không gian bên trong rộng khoảng mười mét khối.

“Đa tạ Vũ Yên tiểu thư.” Sở Hành Vân đem tất cả linh thạch để vào bên trong nhẫn trữ vật. Giọng của hắn vang lên nhưng hắn không có xoay người rồi đi mà vẫn đứng tại chỗ cũ, mặt mỉm cười.

“Còn có việc gì sao?” Tần Vũ Yên nghi hoặc hỏi.

“Cũng không phải việc gì lớn, chỉ là ta còn có một cái giao dịch muốn cùng Vũ Yên tiểu thư bàn bạc.” Sở Hành Vân cười hắc hắc, từ trong người lấy ra hai tờ giấy tựa như đã sớm chuẩn bị từ trước.

“Nội dung trên hai tờ giấy thì một tờ là đan phương của Dưỡng Linh Đan, tờ còn lại là liên quan tới hỏa hậu luyện đan cùng với bí quyết loại trừ tạp chất. Không có chút nào nói khoa trương, chỉ cần Vũ Yên tiểu thư chăm chỉ nghiên cứu thì không quá hai ngày là ngươi có thể luyện chế ra Dưỡng Linh Đan có phẩm chất cao, được hiệu có thể đạt tới chín thành, thậm chí là mười thành.”

Những lời này của Sở Hành Vân nếu như là nói ở đêm qua thì Tần Vũ Yên nhất định sẽ không tin, cười nhạt hắn.

Nhưng hiện tại, Tần Vũ Yên lại lựa chọn tin tưởng.

Đêm qua, Tần Vũ Yên dựa theo đan phương của Sở Hành Vân luyện Thái Thể Đan nhưng cho dù nàng ta có cố gắng như thế thì đều chỉ có thể luyện chế ra Thái Thể Đan có tám phần mười được hiệu.

Đây cũng không phải là do Tần Vũ Yên ngu dốt, vô pháp lĩnh ngộ ảo diệu của đan phương mà là do đan phương Sở Hành Vân cung cấp. Trong đan phương, hắn không có viết hết ra mà cố ý ẩn dấu một chút chi tiết.

Vừa rồi Sở Hành Vân nói đến bí quyết loại trừ tạp chất, theo suy đoán của Tần Vũ Yên thì chắc chắn là mấu chốt đề cao phẩm chất đan dược!

Nghĩ đến đây, ánh mắt Tần Vũ Yên trở nên có nóng bỏng nhưng nàng cũng không có trực tiếp đáp ứng mà hỏi ngược lại: “Sở công tử nói đi, cái giao dịch này cần bao nhiêu linh thạch?”

Sở Hành Vân lắc đầu, không nói lời nào. Ngược lại hắn đem áo bào cởi ra, lộ ra một khuôn mặt thanh tú.

“Sở Hành Vân!” Tần Sơn liếc mắt một cái liền nhận ra thân phận của Sở Hành Vân, khiếp sợ nói làm Tần Vũ Yên cũng hơi ngây người.

Sở Hành Vân vì chuyện cầu hôn trước đây nên tên của hắn truyền khắp cả thành Tây Phong.

Đối với tên Sở Hành Vân này thì Tần Vũ Yên tất nhiên có nghe qua nhưng hôm nay được gặp mặt thì lời đồn tựa hồ không giống thật chút nào.

Nàng hoàn toàn không cho rằng Sở Hành Vân là một tên phế vật mà ngược lại nghĩ tâm tư hắn nhạy bén, thậm chí là một tên thiên tài.

Sở Hành Vân nói ngay vào điểm chính: “Lần giao dịch này ta không cần linh thạch mà muốn lấy danh nghĩa thiếu chủ Sở gia đề nghị Sở gia liên thủ với Bách Bảo Lâu cùng khai thác linh tài Phượng Tê Sơn.”

Chân mày Tần Vũ Yên cau lại, nhất thời cảm thấy hứng thú.

“Lung Phượng Tê Sơn tựa Hắc Thiết Sơn, linh tài cực kỳ phong phú. Sở gia nhiều lần phái người đi trước nên đã vẽ ra một tấm địa đồ tương đối cận kề. Chỉ là ngại vì không ai chịu ra sức, chậm chạp không thể vào núi khai thác.”

“Nếu như Bách Bảo Lâu nguyện ý liên thủ thì ta có lòng tin không đến hai tháng thì sinh ý linh tài của Bách Bảo Lâu đủ để bay lên một phen, xưng bá chợ linh tài thành Tây Phong không phải là việc quá khó.”

Nghe Sở Hành Vân nói, không chỉ có là Tàn Vũ Yên mà ngay cả Tàn Sơn đều là một bộ dạng kích động.

Đối với Phương Tê son, bọn họ sớm đã tìm cách nhưng hiện tại thì trong tay Sở Hành Vân có địa đồ. Nếu như hợp tác cùng nhau, Bách Bảo Lâu có thể trong khoảng thời gian ngắn dễ dàng có không lồ tài nguyên linh tài nhưng lại cực kỳ an toàn.

“Phân phối tỉ lệ là bao nhiêu?” Tàn Vũ Yên không bị lợi ích choáng váng đầu óc. Trải qua nhiều lần tiếp xúc, nàng biết rõ Sở Hành Vân không đơn giản nên cẩn thận hỏi.

“Nếu là hợp tác thì tự nhiên chú ý công bằng, đơn giản tỷ lệ 5:5 đi. Nếu như Bách Bảo Lâu đồng ý, ta có thể làm chủ lấy giá thấp hơn thị trường đem năm thành linh tài bán cho Bách Bảo Lâu thể hiện thành ý.”

Giọng của Sở Hành Vân vẫn rất bình thản nhưng những lời này rơi vào trong lỗ tai của Tàn Sơn cùng Tàn Vũ Yên lại giống như là một tảng đá lớn rót xuống nước khơi dậy hàng nghìn, hàng vạn bọt nước.

Ace đọc cho cái đánh giá về truyện nhé, bình luận góp ý cũng được. Tks ace!

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Phong Lô Kiếm Quyết

Thiên địa linh tài cực kỳ trọng yếu đối với võ giả.

Nếu như ngươi có đầy đủ linh tài thì ngươi có thể dùng nó để đề cao tốc độ tu luyện, cho dù ngươi gặp phải bình cảnh tu luyện thì cũng có thể trong khoảng thời gian ngắn đột phá, không lãng phí quá nhiều thời gian.

Linh tài có diệu dụng như vậy, đan dược còn có tác dụng lớn hơn nữa làm cho võ giả phải điên cuồng.

Tàn Vũ Yên cho rằng Sở Hành Vân sẽ ý vào Sở gia nắm giữ địa đồ Phương Tê Sơn mà chỉ chia cho Bách Bảo Lâu một phần nhỏ linh tài nhưng nàng lại không nghĩ tới Sở Hành Vân sẽ đưa ra tỉ lệ phân phối linh tài 5:5, không chiếm tiện nghi của Bách Bảo Lâu.

Càng khiến Tàn Vũ Yên ngạc nhiên hơn là việc Sở Hành Vân muốn thể hiện thành ý mà lấy giá cả thấp hơn thị trường đem năm thành linh tài bán cho Bách Bảo Lâu.

Không thể nghi ngờ là Bách Bảo Lâu chiếm được đại tiện nghi, hi sinh cực thấp nhưng lại có được lợi ích cực lớn. Hơn nữa, cái lợi ích này đủ để Bách Bảo Lâu lũng đoạn chợ linh tài thành Tây Phong!

“Sở thiếu chủ, tất cả lời nói của ngươi đều là ... thật sao?” Tàn Vũ Yên có chút không tin tưởng, muốn xác nhận lần thứ hai nói.

Sở Hành Vân gật đầu cười nói: “Nguyên tắc của hợp tác là đôi bên cùng có lợi. Hơn nữa, ta vừa rồi cũng nói ta làm như vậy là để Bách Bảo Lâu thấy thành ý của ta, hai bên chân thành hợp tác mà không phải là lục đục với nhau vì lợi ích.”

“Tiểu tử này thật biết lo xa.” Tàn Vũ Yên cũng không phải là người bình thường mà ngược lại, nàng cực kỳ thông minh, nghe xong thì hiểu ra Sở Hành Vân đang nói bóng gió.

Sở Hành Vân nguyện ý đưa ra lợi ích: Thứ nhất là vì hắn muốn Bách Bảo Lâu chân thành hợp tác cùng Sở gia, còn lại thứ hai là muốn thể hiện thành ý.

Sở gia - một gia tộc xuống dốc đã nguyện ý hứa hẹn, thậm chí còn thể hiện thành ý muốn hợp tác.

Nếu như Bách Bảo Lâu còn không bày tỏ thái độ của mình thì có vẻ không phóng khoáng, không có phong phạm của một đại thương hội.

“Nếu Sở thiếu chủ đã hứa hẹn như vậy thì ta cũng phải có chút biểu hiện a.” Tàn Vũ Yên lấy ra vài bình ngọc từ trong nhẫn trữ vật, thân nhiên nói: “Đây là ba mươi viên Thối Thể Đan cùng ba mươi viên Dưỡng Linh Đan. Mặc dù phẩm chất hơi kém nhưng coi như là một chút thành ý của Bách Bảo Lâu.”

Sau khi đưa bình ngọc cho Sở Hành Vân, Tàn Vũ Yên tiếp tục nói: “Vài ngày nữa, ta sẽ chăm chỉ nghiên cứu ba tờ đan phương của Sở thiếu chủ. Sau đó, ta sẽ phái người tới Sở gia, dùng hai tay dâng đan dược cho ngươi. Chẳng biết Sở thiếu chủ có thỏa mãn đối với một phần thành ý này hay không?”

Nghe Tàn Vũ Yên nói, Tàn Sơn đứng ở một bên không tự chủ hít vào một hơi mạnh.

Ba mươi viên Thối Thể Đan cùng ba mươi viên Dưỡng Linh Đan có giá trị rất lớn, tương đương với mười tám viên linh thạch.

Nhưng không chỉ có những thứ này.

Chờ thêm vài ngày, Tần Vũ Yên còn đưa thêm đan dược nâng luyện dược. Mà phẩm chất đan dược lúc đó chắc chắn là hơn bây giờ, giá trị càng cao hơn.

Một phần đơn giản thành ý này theo như Tần Sơn đoán thì giá trị đã gần đến năm mươi vạn lượng bạc!

May là hắn lẩn lộn trong thương trường nhiều năm, cũng không phải chưa từng thấy qua cảnh tượng hôm nay. Nhưng Sở Hành Vân chỉ nói mấy câu đơn giản, không chỉ có được quan hệ hợp tác giữa Sở gia cùng Bách Bảo Lâu mà còn nhận được gần năm mươi viên linh thạch, quả thật là không thể xem thường hắn.

“Một phần thành ý này đã đủ rồi! Ta tạm thời trở về Sở gia chờ đợi tin tức tốt từ Vũ Yên tiểu thư, về chuyện hợp tác thế nào thì hai ngày sau mời Tần lâu chủ đến Sở gia một chuyến để bàn bạc.” Giọng nói Sở Hành Vân không thay đổi nói. Sau đó hai tay hắn lập tức ôm quyền chào từ biệt, nhanh chóng rời khỏi mật thất.

Đợi Sở Hành Vân rời đi, Tần Sơn mới thở phào nhẹ nhõm, rù rì nói: “Sở Hành Vân rốt cuộc là thần thánh phương nào? Hắn chỉ là một tên thiếu niên mười sáu tuổi nhưng đối mặt với hắn thì ta có cảm giác rất căng thẳng, không dám thờ ơ lấy một cái.”

“Chính xác.” Tần Vũ Yên bộ dáng đang suy nghĩ cũng gật đầu, nhỏ giọng nói: “Tần Sơn, lúc Sở Hành Vân mua đan dược thì có đưa ra ngọc bội của Mạnh Thanh, người mau đi tìm rồi gọi hắn tới gặp ta.”

“Dạ!” Tần Sơn khẽ gật đầu, ngay lập tức biến mất tại chỗ.

Không lâu sau, Tần Sơn dẫn Mạnh Thanh đi tới mật thất.

“Bái kiến Vũ Yên tiểu thư.” Mạnh Thanh quỳ hai đầu gối xuống, đầu cúi sát mặt đất, bộ dạng có vẻ rất là cung kính.

“Mạnh Thanh, miếng ngọc bội này là người đưa cho Sở Hành Vân phải không?” Tần Vũ Yên lấy ngọc bội đưa ra trước mặt Mạnh Thanh hỏi.

Thấy miếng ngọc bội này, lại nghe đến Tần Vũ Yên nói, Mạnh Thanh bỗng ngây ngẩn cả người, sau đó hắn mới giải thích: “Khởi bẩm Vũ Yên tiểu thư, miếng ngọc bội này là ta tặng cho một gã cường giả lánh đời, không có quan hệ với Sở Hành Vân.”

“Hả, cường giả lánh đời?” Tần Vũ Yên nhíu chặt hai hàng lông mày.

Mạnh Thanh vội vàng đem đầu đuôi sự việc phát sinh ngày hôm nay nói cho Tần Vũ Yên. Sau khi nghe xong, biểu tình trên mặt Tần Vũ Yên toàn là vẻ ngạc nhiên, cuối cùng biến thành kinh ngạc.

“Một tên cường giả lánh đời đột nhiên xuất hiện trong thành Tây Phong bán đấu giá võ học trung cấp linh giai, ngọc bội Mạnh Thanh tặng cho hắn lại rơi vào trong tay của Sở Hành Vân. Hơn nữa, Sở Hành Vân bị mọi người cho là phế vật nhưng hôm nay vừa ra tay liền lấy ra vài tờ đan phương trân quý, còn trò chuyện vui vẻ với ta như vậy...”

Tần Vũ Yên sắp xếp lại tất cả tin tức ở trong đầu. Càng nghĩ, nàng ta càng cảm thấy nghi hoặc, không giải thích được những sự việc đang xảy ra.

Sau một thoáng chút suy nghĩ, Tần Vũ Yên nhìn về phía Tần Sơn cùng Mạnh Thanh, nói: “Hai người các ngươi lập tức phái người đi điều tra một chút, thu thập tất cả tin tức về Sở Hành Vân cho ta. Ta cảm thấy người này ẩn dấu rất sâu, tuyệt đối không đơn giản như bên ngoài.”

Nghe vậy, hai người Tần Sơn cùng Mạnh Thanh nhìn nhau một cái rồi lập tức khom người rời khỏi mật thất.

Trong mật thất rộng lớn chỉ còn lại một mình Tần Vũ Yên. Nàng ta đứng im tại chỗ, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa, không biết đang suy nghĩ về cái gì.

Sau khi Sở Hành Vân rời khỏi Bách Bảo Lâu thì hắn liền cải trang một lần nữa, an toàn trở về Sở trấn.

Đối với việc bị Tần Vũ Yên điều tra, dù Sở Hành Vân chưa chính tai nghe được nhưng hắn có thể dễ dàng suy đoán ra.

Từ lúc Mạnh Thanh lấy ra cái ngọc bội, Sở Hành Vân liền biết phòng đấu giá Tây Phong và Bách Bảo Lâu có quan hệ thân mật. Mà hắn mới vừa bán đấu giá võ học xong liền cầm theo ngọc bội đi tới Bách Bảo Lâu mua đan dược thì chắc chắn sẽ làm Tần Vũ Yên hoài nghi.

Bất quá, Sở Hành Vân không lo lắng chút nào cả.

Ngược lại, Sở Hành Vân lại muốn lợi dụng sự nghi ngờ của Tần Vũ Yên làm thân phận của hắn càng trở nên thần bí, rắc rối, phức tạp thêm.

Kể từ đó, chỉ cần Tần Vũ Yên còn sự nghi ngờ này thì Sở Hành Vân có thể đem hai nhà buộc chung một chỗ dựa trên cái quan hệ hợp tác, tuyệt đối nắm giữ quyền chủ động!

Tiến vào không gian trong Luân Hồi Thạch, Sở Hành Vân lập tức lấy ra một quả Dưỡng Linh Đan ăn vào, sau đó liền bắt đầu tu luyện.

Dưỡng Linh Đan tan ra ở trong miệng, hóa thành một đoàn linh khí tinh thuần.

Sở Hành Vân ngồi xếp bằng vận chuyển công pháp vô danh bắt đầu hấp thu đoàn linh khí này dung nhập vào kinh mạch, huyết nhục và cuối cùng chứa

đứng ở trung tâm Linh Hải.

Bình thường thì sau khi dùng Dưỡng Linh Đan, võ giả cần tĩnh tu nửa ngày, chờ tất cả linh khí đều trầm lắng xuống thì mới có thể bắt đầu hấp thu nếu không linh khí sẽ tràn ra ngoài bay đi.

Vừa rồi, Sở Hành Vân chỉ hấp thu được năm thành linh khí, còn năm thành linh khí đều bị lãng phí hết.

Nếu để cho người khác thấy Sở Hành Vân lãng phí như vậy nhất định sẽ tức giận đấm ngực giậm chân. Một viên dưỡng linh đan có giá trị 4000 lượng bạc. Lãng phí năm thành linh khí chẳng khác nào lãng phí hai nghìn lượng bạc.

Nhưng Sở Hành Vân lại không cho là đúng, trên mặt hắn không có nửa điểm biểu tình đau lòng.

Hắn đích thật lãng phí hai nghìn lượng bạc nhưng ngược lại thì hắn lại tiết kiệm được hơn nửa ngày tĩnh tu.

Lãng phí tiền thì còn có thể kiếm lại.

Nhưng nếu lãng phí thời gian thì cho dù có nhiều tiền hơn nữa cũng vô pháp làm thời gian quay trở lại.

Hơn nữa hai ngày sau sẽ tiến hành đại hội gia chủ. Bây giờ, thời gian đối với với Sở Hành Vân là vô giá.

Sau khi nuốt Dưỡng Linh Đan vào miệng, Sở Hành Vân không do dự lấy Hòa Linh Tán và Thối Thể Đan ra. Thối Thể Đan thì nuốt còn Hòa Linh Tán thì bôi lên cơ thể, tiếp đến hắn nhắm mắt bắt đầu tĩnh tu.

Dưới sự trợ giúp của Dưỡng Linh Đan, Thối Thể Đan cùng Hòa Linh Tán, huyết nhục và kinh mạch toàn thân Sở Hành Vân bắt đầu được mài dũa, thân thể của hắn không ngừng được rèn luyện, đồng thời thể lực cũng được cung cấp cuộn cuộn không dứt.

“Trong tu luyện, công pháp và võ học phải cùng song hành với nhau. Hiện tại, ta chỉ mới tu luyện công pháp vô danh nên cần phải tu luyện thêm một bộ võ học. Hai cái hỗ trợ lẫn nhau mới có thể giúp ta trong khoảng thời gian ngắn đột phá lần thứ hai.”

Sở Hành Vân nhắm chặt hai mắt bắt đầu tìm kiếm trong ký ức. Không lâu sau, hắn liền tìm được một bộ võ học thích hợp.

Hắn đứng bật dậy để hai chân cách xa nhau, cánh tay trầm xuống, trường kiếm huyền phù ở trước người bắt đầu dựa theo quy luật huyền diệu nào đó lay động nhẹ nhàng.

Lúc này, nếu như ai đó tinh tế quan sát thì sẽ phát hiện thân thể Sở Hành Vân ngày càng trở nên mơ hồ, xen lẫn cùng dòng khí xoáy, tựa như là gió xoáy thổi trong rừng núi.

Mỗi một kiếm chém ra, cơ bắp toàn thân Sở Hành Vân đều căng ra, linh lực trong cơ thể dần sáp nhập vào máu thịt. Toàn thân hắn đều xảy ra lột xác, cơ thể càng trở nên cứng cỏi hơn, càng thêm ngưng thật.

Sở Hành Vân tu luyện bộ võ học tên là Phong Lôi Kiếm Quyết, thuộc phẩm cấp cao cấp linh giai.

Bộ kiếm quyết này có chỉ có ba chiêu thức nhưng uy lực cực kỳ kinh người. Nếu như có thể đem phong lôi kiếm quyết tu luyện tới viên mãn cảnh giới, cho dù cùng thánh giai võ học so sánh, cũng không kém là bao nhiêu.

Ba chiêu thức của kiếm quyết lần lượt là Phong Động, Lôi Thiểm, Phong Lôi Nhất Nộ.

Hiện tại, Sở Hành Vân đang tập luyện thức thứ nhất.

Lúc này, hắn tựa như hoàn toàn chìm đắm vào loại ý cảnh nhẹ nhàng như gió, bất kì cử động nào của hắn đều rất khó để nắm bắt!

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Tôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Đại hội gia tộc

Sở Hành Vân không ngừng luyện tập thức thứ nhất trong Phong Lôi Kiếm Quyết – Phong Động, đến khi linh lực trong cơ thể cạn kiệt thì hắn mới ngừng lại, ngồi xếp bằng dưới đất nuốt Dưỡng Linh Đan và Thối Thể Đan vào nhanh chóng bổ sung linh lực vào cơ thể.

Sau khi khôi phục đầy đủ linh lực, hắn lại bắt đầu khổ tu. Hắn chẳng biết mệt mỏi là gì, lại càng không để ý gian khổ.

Ở trong không gian Luân Hồi Thạch khổ tu liên tiếp mười ngày, cuối cùng Sở Hành Vân cũng tu luyện thành công thức thứ nhất ‘Phong Động’ trong Phong Lôi Kiếm Quyết.

Mười ngày trong không gian Luân Hồi Thạch thì bên ngoài chỉ mới qua hai ngày.

“Khô tu mười ngày, cuối cùng cũng có thành quả. Bây giờ, không biết thực lực của ta đã đạt tới trình độ nào?” Sở Hành Vân tự hỏi. Sau đó hắn thoát khỏi không gian, đi thẳng tới hậu viện.

Hắn đứng ở chính giữa hậu viện, vận chuyển linh lực trong cơ thể ngưng tụ ở cánh tay, thả lỏng thể xác và tinh thần, tưởng tượng mình là gió mát thổi trên mặt đất, cùng trường kiếm trong tay hòa làm một thể

“Phong Động”

Sở Hành Vân đột nhiên bước ra một bước, xông về phía trước.

Tốc độ của hắn nhanh như cuồng phong, cánh tay tựa hồ biến mất còn trường kiếm như bị một luồng gió điều khiển, tốc độ cực kỳ nhanh, mắt thường khó mà thấy được.

Hưu!

Trường kiếm xẹt qua một khối cự thạch, âm thanh va chạm truyền ra. Trên khối cự thạch kia lập tức nhiều hơn một vết kiếm, dấu kiếm này đâm sâu khoảng chừng hai thốn.

“Uy lực không tệ.” Sở Hành Vân thu hồi trường kiếm, trong lòng hắn có chút thoả mãn.

Hắn sở dĩ chọn bộ võ học Phong Lô Kiếm Quyết này là vì hai nguyên nhân.

Thứ nhất, tu luyện Phong Lô Kiếm Quyết có thể tìm hiểu phong lối ý cảnh. Lúc tu luyện, hắn có thể đồng thời rèn luyện thân thể ở cường độ cao làm huyết nhục càng săn chắc.

Thứ hai, uy lực ba thức của Phong Lô Kiếm Quyết không giống nhau, thức sau mạnh hơn thức trước, rất thích hợp với tình huống bây giờ của hắn.

Phẩm cấp võ học càng cao thì độ khó tu luyện cũng càng cao. Nếu như Sở Hành Vân hiện tại tu luyện võ học thánh giai hoặc là thiên cấp thì dù cho hắn nửa năm cũng khó mà luyện thành.

Từ thấp đến cao, uy lực tăng dần mới đúng là phương pháp tu luyện thích hợp nhất.

"Tốc độ một kiếm vừa rồi cực nhanh, tương đương với võ học hạ cấp linh giai. Nếu như ta gặp lại Sở Dương thì chỉ bằng vào một thức này, hắn liền không có cơ hội xuất thủ a!" Trong lòng Sở Hành Vân sinh ra một chút tự kiêu.

Hiện tại, dù Sở Hành Vân nhỏ yếu nghìn vạn lần so với kiếp trước nhưng hắn đã tu luyện thành công thức thứ nhất trong Phong Lô Kiếm Quyết, đã có năng lực tự vệ.

“Hả?” Ngay vào lúc này, Sở Hành Vân ánh mắt đột nhiên ngưng trọng lại.

Linh hải trong cơ thể hắn đột nhiên sôi trào, linh lực không lồ không ngừng di chuyển trong người, cuối cùng hướng phía vách ngăn cảnh giới kiên cố phóng tới.

Phốc!

Vách ngăn cảnh giới bị phá tan, thân thể Sở Hành Vân khẽ run, linh lực toàn thân phun trào, khí thế cả người phát ra trong nháy mắt tăng lên mấy lần.

“Đột phá.” Sở Hành Vân hú lên vui vẻ.

Trong mười ngày khổ tu, Sở Hành Vân dùng không ít đan dược, đã sớm tu luyện viên mãn linh lực trong cơ thể. Vừa rồi, hắn nắm giữ thức thứ nhất trong Phong Lô Kiếm Quyết, tâm tình thoải mái, tinh thần thăng hoa, tự nhiên mà tiến vào Thối Thể Cảnh tứ trọng thiên.

“Con đường tu luyện phải tu luyện khí lực, cũng là tu luyện bản tâm. Những lời này quả nhiên không sai.” Sở Hành Vân trên mặt lộ ra một tia cười nhạt.

“Vân ca ca, đại hội gia tộc sắp bắt đầu rồi.” Thủy Lưu Hương thấy Sở Hành Vân đứng ở giữa đình viện, liền chậm rãi đi tới nói.

Trở về từ thành Tây Phong, Sở Hành Vân kiếm được một khoản tài phú nên sinh hoạt không còn quẫn bách giống như trước nữa.

Lúc này, Thủy Lưu Hương đang mặc hoàng sắc nghi thường, trên đầu ghim ngọc trâm, sắc mặt cũng không còn trắng xám mà trở nên hồng nhuận hơn rất nhiều, đã dần có tư thái của một mỹ nhân.

Nàng ta nhìn Sở Hành Vân mỉm cười, trên má hiện lên hai lúm đồng tiền, rất là đẹp, nhất thời khiến Sở Hành Vân ngây người, trong nội tâm tràn đầy cảm giác hạnh phúc.

“Vân ca ca, đại hội gia tộc sắp bắt đầu rồi.” Cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của Sở Hành Vân, khuôn mặt nhỏ nhắn của Thủy Lưu Hương trở nên

đồ bưng nhắc nhở lại một nữa.

Sở Hành Vân mới lấy lại tinh thần, gãi gãi cái ót, cười khan nói: “Được, chúng ta hiện tại đi ra.”

Sở Hành Vân mang theo Thủy Lư Hương đi ra đình viện. Ngoài cửa, Sở Hồ cũng đã đứng chờ ở đó từ sớm. Nhóm ba người bọn họ trực tiếp hướng phía từ đường Sở gia đi đến.

Hôm nay là ngày khai mạc đại hội gia tộc.

Theo như tục quy của Sở gia thì đại hội gia tộc được tổ chức mỗi năm một lần, tất cả đệ tử sở gia đều phải tham gia. Ngoại trừ thảo luận phương hướng phát triển một năm sau của Sở gia, đại hội gia tộc còn có tác dụng tăng cường sự đoàn kết giúp Sở gia hưng thịnh.

Trên đường đi, Sở Hành Vân thấy được rất nhiều đệ tử Sở gia đi qua bên cạnh hắn, ánh mắt nhìn về phía hắn đều tràn đầy vẻ khinh bỉ, trào phúng, thậm chí có một số người còn bắt đầu thấp giọng chửi rủa.

“Không cần để ý tới bọn họ.” Sở Hành Vân tự nhiên sẽ không chấp nhặt những người này, thấp giọng một câu, ổn định tâm tình của Sở Hồ cùng Thủy Lư Hương, như trước ngang nhiên đi về phía trước.

Cũng không lâu lắm, bọn họ đã đi tới từ đường Sở gia.

Không ít đệ tử Sở gia tụ tập bên ngoài từ đường, một số người bắt đầu khởi động làm nóng người. Sở Hành Vân vừa đến, ánh mắt của bọn họ liền rơi vào trên người của hắn, thanh âm nghị luận vang lên như thủy triều, cuộn trào mãnh liệt.

Ở chính giữa từ đường có một gã trung niên nam tử mặc trường bào màu tím ngòai, sắc mặt hắn bình thản khiến người khác nhìn không ra đang suy nghĩ gì.

Người này chính là đại trưởng lão của Sở gia, Sở Bình Thiên.

Hai bên trái phải của hắn là nhị trưởng lão cùng tam trưởng lão.

Ba gã trưởng lão Sở gia đã đến từ lâu, trên người bọn họ phát ra khí tức của cường giả làm bầu không khí trở nên cực kỳ ngưng trọng.

Từ lúc Sở gia suy sụp phải di cư đến Sở trấn thì sản nghiệp gia chủ trong tay Sở Hành Vân liền bị người khác chia cắt, mà ba gã trưởng lão trước mắt này nắm giữ phần lớn gia sản cùng tài phú của Sở gia.

Không nói khoa trương chút nào, tuy ba người này chỉ là trưởng lão gia tộc nhưng quyền lực thật sự lại cao nhất Sở gia.

Hôm nay, ba người bọn họ tham dự đại hội gia tộc chỉ có một mục đích. Đó chính là bức bách Sở Hành Vân giao ra kim ấn gia chủ, danh chính ngôn thuận hoàn toàn làm chủ Sở gia.

“Các ngươi ở chỗ này chờ, ta đi một chút sẽ trở lại.” Sở Hành Vân quay sang nhìn Sở Hồ cùng Thủy Lư Hương nói một tiếng. Từ ánh mắt hắn truyền cho họ một sự yên tâm, sau đó bước vào từ đường Sở gia.

Nhưng hắn vừa bước vào ngưỡng cửa, Sở Bình Thiên đang ngồi ở chính giữa bỗng nhiên mở hai mắt ra, lão ta mở miệng phun ra một đạo âm thanh lạnh lùng: “Sở Hành Vân, ta không muốn nói nhiều lời vô ích, ngươi lập tức đem gia chủ kim ấn giao ra đây”

Sở Bình Thiên trực tiếp nói như vậy làm cho đoàn người ở đây đều sững sốt một chút.

Bọn họ biết tại đại hội gia tộc lần này thì tam đại trưởng lão sẽ liên danh buộc Sở Hành Vân giao ra kim ấn gia chủ nhưng không ngờ việc này sẽ đến nhanh như vậy.

Đại hội gia tộc vừa mới bắt đầu, Sở Bình Thiên liền muốn Sở Hành Vân giao ra kim ấn gia chủ

Hơn nữa, sắc mặt hắn tái xanh, trong ánh mắt còn thoáng hiện mơ hồ lãnh ý, tràn đầy ý tứ uy hiếp.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Hai vấn đề

Cả từ đường Sở gia trở nên tuyệt đối im lặng.

Tất cả mọi người hít sâu một hơi, đem ánh mắt tập trung ở trên người của Sở Hành Vân.

“Giao ra gia chủ kim ấn?” Giọng nói của Sở Hành Vân vang lên đánh vỡ bầu không khí yên tĩnh, trên mặt hắn lộ ra vẻ cười. Dưới ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, hắn bất ngờ đi tới trước mặt Sở Bình Thiên.

“Từ khi cha ta trở thành gia chủ Sở gia, hắn đối với toàn bộ Sở gia đều là toàn tâm toàn ý. Cũng nhờ dưới sự dẫn dắt của hắn mà Sở gia mới có thể phát triển hưng thịnh, thậm chí trở thành gia tộc đứng nhất nhì trong thành Tây Phong!”

“Tuy nói hắn đã mất tích hơn mười năm nhưng cũng chưa có bất kì tin tức nào truyền đến là hắn đã chết. Nếu như có một ngày hắn bình yên trở về phát hiện có người thừa dịp hắn ly khai, cướp đi kim ấn gia chủ, chiếm lấy vị trí gia chủ thì hắn sẽ cực kỳ thất vọng cùng đau khổ!”

“Huống chi, tộc quy của Sở gia có ghi rõ ràng là kim ấn gia chủ cha truyền con nối. Cho dù cha ta không trở về thì theo lý kim ấn gia chủ cũng nên truyền tới ta. Đại trưởng lão, người dựa vào cái gì muốn ta giao ra gia chủ kim ấn đây?”

Lời nói của Sở Hành Vân tựa như sấm vang, mỗi chữ mỗi câu đều truyền vô cùng rõ ràng tới trong tai của mỗi người.

Nghe Sở Hành Vân nói như vậy, Sở Bình Thiên tựa như đã sớm đoán được, vẻ giễu cợt trên mặt hắn càng ngày càng trở nên rõ ràng.

Chân mày của hắn hơi nhíu một cái, khinh thường nói: “Sở Hành Vân, lời nói của ngươi vừa rồi thật đúng là không sai. Dưới sự dẫn dắt của phụ thân ngươi, Sở gia chúng ta trở thành gia tộc đứng nhất nhì thành Tây Phong nhưng cũng vì phụ thân ngươi mà Sở gia chúng ta mới lưu lạc đến tận đây!”

“Sự tình ám sát năm xưa, phụ thân ngươi vì truy tìm hung thủ nên rời đi, vừa đi liền thất tung 16 năm. Trong 16 năm này, Sở gia rấn mất đầu bị những gia tộc khác chèn ép đến cuối cùng phải ly khai thành Tây Phong mà co đầu rút cổ ở cái trấn nhỏ này. Phụ thân của ngươi là tội nhân mà ngươi là con của tội nhân thì có tư cách gì kế thừa kim ấn gia chủ?”

Nghe Sở Bình Thiên nói như vậy, sắc mặt Sở Hành Vân trở nên cực kỳ khó coi, ánh mắt hắn trở nên âm trầm không gì sánh được.

Hai chữ phụ thân đối với Sở Hành Vân mà nói cực kỳ trân trọng.

Cho dù ở đời trước hắn trở thành Phách Thiên Vô Hoàng oai phong một cõi nhưng đối với phụ thân, Sở Hành Vân đều tràn đầy hoài niệm cùng nhung nhớ.

Lúc này, Sở Bình Thiên vì ép Sở Hành Vân giao ra kim ấn gia chủ mà phủ bỏ tất cả công lao của phụ thân Sở Hành Vân, đem tất cả trách nhiệm đều đổ lên trên người hắn, gọi hắn là tội nhân làm liên lụy toàn bộ Sở gia.

Hành động như vậy thật là quá vô sỉ!

Đối với ánh mắt lạnh lẽo của Sở Hành Vân, Sở Bình Thiên khinh thường không thèm liếc nhìn.

Đột nhiên hắn di chuyển nhanh về phía trước, tới trước mặt đám người thì dùng hai tay vận chuyển mệnh môn hùng hậu linh lực tạo ra cực lớn uy áp.

Sắc mặt đám người đột nhiên biến đổi, đồng thời họ cảm giác được một cỗ áp lực cường đại không ngừng áp bách làm cho hô hấp của tất cả mọi người đều trở nên cực kỳ khó khăn.

Sở Bình Thiên đứng nhìn toàn trường, ngạo nghễ nói: “Vị trí gia chủ đã để trống tròn 16 năm. Nếu tiếp tục như vậy nữa, Sở gia chúng ta nhất định sẽ diệt vong. Hôm nay, Sở Bình Thiên ta lớn mật tự đề cử mình, hy vọng có thể trở thành gia chủ mới của Sở gia. Chỉ cần ta còn sống một ngày, nhất định sẽ cúc cung tận tụy vì Sở gia thu thập tài nguyên tu luyện, giúp Sở gia thoát khỏi khốn cảnh!”

Lời nói của hắn vừa dứt, không ít người liền biến sắc.

Tại đại hội gia tộc lần này, Sở Bình Thiên không chỉ muốn ép Sở Hành Vân giao ra kim ấn gia chủ, còn muốn trở thành gia chủ mới, chấp chương Sở gia. Thì ra tất cả đều là do hắn đã có dự mưu từ trước.

Toàn trường chợt rơi vào trạng thái yên tĩnh. Lúc này, nhị trưởng lão cùng tam trưởng lão đứng sau lưng Sở Bình Thiên cơ hồ là đồng thời đứng dậy, cao giọng nói rằng: “Vì sự phát triển của Sở gia, ta đồng ý đại trưởng lão trở thành gia chủ mới của Sở gia!”

Thấy thái độ của nhị trưởng lão cùng tam trưởng lão, toàn trường nhất thời trở nên ồn ào.

“Không sai, Sở gia chúng ta đã suy sụp 16 năm tròn. Gia tộc ngày càng xuống dốc, đến tài nguyên tu luyện cũng thiếu thốn, đúng là lúc nên tuyển ra gia chủ.”

“Thực lực của đại trưởng lão rất cường hãn. Dưới sự dẫn dắt của hắn, Sở gia chúng ta nhất định có thể mạnh mẽ phát triển, kiếm lấy số lớn tài phú, kết thúc những ngày tháng khổ sở a.”

“Ta ủng hộ đại trưởng lão! Trừ hắn ra thì không ai thích hợp đảm nhận vị trí gia chủ a!”

Không ít người lớn giọng reo hò kèm theo tỏ vẻ ủng hộ. 16 năm qua, bọn họ ở Sở gia gặp nhiều khổ sở. Bây giờ nghe Sở Bình Thiên nói lên hùng tâm, bọn họ cảm thấy khả năng vượt khỏi đã đến liền muốn hắn lãnh đạo Sở gia thoát khỏi khốn cảnh.

Nghe những thanh âm đang reo hò, Sở Bình Thiên rất là đắc ý, hân tiếp tục nói: “Sở Hành Vân, ngươi cũng nghe thấy tiếng hô của mọi người chứ? Ta đảm nhận vị trí gia chủ mới là lựa chọn tốt nhất, ngươi mau giao ra kim ấn gia chủ ra đây.”

Hai mắt Sở Hành Vân gắt gao nhìn chằm chằm Sở Bình Thiên, đột nhiên cười lạnh một tiếng, nói: “Thông đồng tất cả để cướp đoạt vị trí gia chủ, thủ đoạn của đại trưởng lão thật là giáo quyết. Nếu đại trưởng lão đã muốn trở thành gia chủ Sở gia, vậy thì ta có thể hỏi ngươi hai vấn đề hay không?”

“Ha ha, ngươi hỏi đi.” Sở Bình Thiên tùy ý nói, trong mắt của hắn tràn đầy trào phúng cùng khinh thường.

Đã có được sự ủng hộ của mọi người, hắn hoàn toàn không thèm để ý tới Sở Hành Vân.

Bất quá, nếu Sở Hành Vân đã chủ động muốn đặt câu hỏi thì hắn cũng sẽ không cự tuyệt. Bởi vì hắn muốn làm cho Sở Hành Vân tâm phục khẩu phục, ăn nói khép nép giao ra kim ấn gia chủ, hưởng thụ loại cảm giác thoải mái này.

“Vấn đề thứ nhất.” Sở Hành Vân trực tiếp mở miệng nói: “Sở gia đang trong tình trạng suy sụp. Nếu đại trưởng lão trở thành gia chủ Sở gia, ngươi sẽ vì Sở gia mà dùng hết sức, toàn tâm toàn ý giúp Sở gia kiếm một khoản tài phú lớn không?”

“Điều này là tất nhiên. Đối với một gia tộc, quan trọng nhất là có nhiều tài phú. Có tài phú chẳng khác nào có tài nguyên cùng môi trường tu luyện tốt. Nếu ta trở thành Sở gia gia chủ thì ta nhất định sẽ coi đây là nhiệm vụ quan trọng nhất!”

Giọng nói của Sở Bình Thiên vô cùng to rõ, tràn ngập hào hùng chí khí, thậm chí khơi dậy tinh thần không ít người Sở gia.

Ngoài miệng, Sở Bình Thiên nói như vậy nhưng trong thâm tâm của hắn thì những lời này cũng chỉ là lời nói suông hứa miệng qua loa để lấy được ủng hộ của tộc nhân trong sảnh đường mà thôi.

Sở Hành Vân cười, lại hỏi một câu: “Vấn đề thứ hai, giả sử đại trưởng lão trở thành gia chủ Sở gia thì trong vòng một năm vì sở gia kiếm lấy nhiều ít tài phú thì ngươi đã có kế hoạch chưa?”

“Kế hoạch thì không thể nói rõ. Sở trấn chúng ta lưng tựa quần sơn, tài nguyên phong phú. Chỉ cần ta trở thành gia chủ Sở gia thì nhất định sẽ lợi dụng những tài nguyên này thích đáng. Trong vòng một năm, kiếm lấy mười vạn lượng bạc liền không thành vấn đề.” Sở Bình Thiên vung tay lên nói làm tiếng hô của tộc nhân Sở gia tăng thêm vài phần.

Phải biết rằng, tổng thu nhập một năm của Sở gia bây giờ cũng chỉ có ba vạn lượng bạc, có thể nói là nghèo túng đến cực điểm.

Sở Bình Thiên nói sau khi hắn trở thành gia chủ Sở gia thì có thể bảo đảm một năm kiếm lấy mười vạn lượng bạc, đúng thật là kinh người. Theo tình hình trước mắt thì chọn Sở Bình Thiên làm gia chủ mới, đích thật mới là lựa chọn chính xác.

“Một năm kiếm mười vạn lượng bạc!” Sở Hành Vân nhú chặt hai hàng lông mày, thấp giọng rù rì nói: “Thì ra là đại trưởng lão sớm đã có kế hoạch, đã như vậy thì ta đây...”

Sở Hành Vân còn chưa nói hết, trên mặt Sở Bình Thiên đã hiện lên vẻ mừng rỡ như điên.

Hắn vẫn luôn muốn có được vị trí gia chủ Sở gia. Ngày đó rốt cuộc đã tới, chỉ chốc lát sau thì hắn liền có được kim ấn gia chủ, trở thành gia chủ mới của Sở gia!

Hai vị trưởng lão đứng ở sau lưng Sở Bình Thiên liếc mắt nhìn nhau, mặt đỏ bừng lên vì hưng phấn.

Nhưng lúc bọn họ đang vui mừng thì hai hàng lông mi Sở Hành Vân giãn ra, khóe miệng cong lên, cười nói: “Ta lại càng không thể đem kim ấn gia chủ giao ra. Ta cảm thấy ta làm còn tốt hơn đại trưởng lão. Ta - Sở Hành Vân thích hợp hơn đại trưởng lão trở thành gia chủ mới của Sở gia!”

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Đệ nhất thiên tài

Nghe Sở Hành Vân nói, biểu tình của tất cả mọi người đều giống như nhau, ngay cả đám người Sở Bình Thiên cũng không chút ngoại lệ.

Trong lòng bọn họ hầu như đều nổi lên cùng một cái ý niệm, Sở Hành Vân điên rồi!

Sau một chút im lặng, một tiếng cười to tràn đầy sự trào phúng vang lên, người phát ra tiếng cười này là Sở Bình Thiên. Sở Bình Thiên giống như nghe được chuyện hoang đường trên đời nói:

-Sở Hành Vân, ngươi điên rồi phải không? Ngươi có tư cách gì đánh đồng với ta. Đừng nói là trở thành gia chủ Sở gia, gọi ngươi là người của Sở gia còn có vẻ miễn cưỡng!

Sau khi nói xong, ánh mắt hắn nhìn sang Thủy Lưu Hương trong đám người, bốn chữ “phế vật phối tiện chủng” hiện lên trong đầu, hắn rốt cục cảm nhận được hàm nghĩa của câu nói này.

Tất cả mọi người đều nở nụ cười tựa như đồng tình theo. Tuy rằng Sở Bình Thiên nói khó nghe nhưng sự thật đúng là như vậy. Sở Hành Vân quá nghèo túng, lại còn dám nói mình có tư cách trở thành gia chủ Sở gia. Thực sự là làm người khác chết cười!

Đối với nụ cười châm chọc của mọi người, Sở Hành Vân không thèm để ý, vẫn làm như không thấy mà trên khóe miệng vẫn cười cười như trước. Hắn không nói gì mà trực tiếp từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một cái bọc có vẻ tương đối nặng.

Vừa mở cái bọc ra thì một luồng khí hơi giống sương mù tỏa ra. Tất cả mọi người mở to hai mắt, vẻ mặt rung động nhìn về phía phía trước.

“Linh thạch! Tất cả bên trong bọc đều là linh thạch!”

“Tròn tám mươi viên linh thạch, thật nhiều! Đây chẳng phải là tương đương với tám mươi vạn lượng bạc sao?”

...

Trong tú đường không ngừng vang lên tiếng kinh hô. Tám mươi mai linh thạch được sắp xếp thật chỉnh tề, quá đồ sộ. Cho tới tận bây giờ thì bọn họ đều chưa từng nhìn thấy tài phú nhiều như vậy. Ngay cả ba gã trưởng lão cũng có biểu hiện giống như vậy, mắt bọn họ trừng lớn ra tựa như chuông đồng.

“Đại trưởng lão có thể vì Sở gia mà trong vòng một năm kiếm mười vạn lượng bạc, đích thật là không tệ. Nhưng ta chỉ dùng thời gian vài ngày thì kiếm được tám mươi viên linh thạch một cách cực kỳ dễ dàng. Theo người thì hiệu suất giữa ta và người, ai cao, ai thấp?”

Sở Hành Vân cười tủm tỉm nhìn về phía Sở Bình Thiên làm sắc mặt Sở Bình Thiên đen lại. Bị Sở Hành Vân trào phúng như vậy, hơn nữa còn là trào phúng trước mặt của mọi người, làm sao mà hắn có thể không phẫn nộ!

Thế nhưng, hắn không biết phản bác như thế nào, có thể nói là vô pháp phản bác.

Sở Bình Thiên rất có lòng tin rằng hắn có thể lãnh đạo Sở gia, trong vòng một năm có thể kiếm được mười vạn lượng bạc. Nhưng với tốc độ như vậy thì hắn cần tận tám năm mới có thể kiếm lấy tám mươi vạn lượng bạc.

Sở Hành Vân tiện tay liền lấy ra tám mươi viên linh thạch, hoàn toàn đứng ở thế bất bại. Đối mặt với như vậy một khoản tài phú kinh người, lời nói của Sở Bình Thiên đã trở nên không có chút tác dụng.

Thấy Sở Bình Thiên im lặng không nói, nụ cười trên mặt Sở Hành Vân càng hiện ra rõ ràng, nói: “Đại trưởng lão, tại sao người không nói chuyện? Ta rất đồng ý với lời đại trưởng lão vừa mới nói. Đối với một cái gia tộc âm nói thì tài phú là trọng yếu nhất. Nếu không phải có những lời này của người, ta thật sự không có dũng khí đứng ra a.”

Lộp bộp!

Sở Bình Thiên cảm giác khuôn mặt của hắn hơi rung động, tựa như có một bàn tay vô hình hung hăng đánh hắn một bạt tai. Ngoại trừ đau, hắn càng cảm thấy phẫn nộ hơn, khó lòng mà chịu đựng được.

Đám người ở đây nhất thời không biết nói cái gì cho phải, sững sờ đứng tại chỗ, hai mắt nhìn nhau.

“Sở Hành Vân, người tựa hồ hiểu lầm lời của phụ thân ta.” Giữa lúc Sở Bình Thiên á khẩu không trả lời được, một đạo thanh âm lạnh như băng vang lên.

Ánh mắt của mọi người hầu như đồng thời nhìn hướng về phía âm thanh.

Chỉ thấy ở trước cửa tú đường xuất hiện một gã thiếu niên tuấn tú. Hắn mặc trường bào màu xám trên người, ngũ quan cương nghị, ánh mắt âm lãnh khiến người khác cảm nhận được sự sắc bén khi nhìn vào.

Người này tên là Sở Hải, là con trai của Sở Bình Thiên, đại ca Sở Dương.

Hắn đứng thẳng lưng, đi về phía trước một cách ngạo nghễ. Toàn bộ đám người Sở gia trong tú đường nhìn về phía Sở Hải đều có chứa một tia kính nể, ngưỡng mộ, thậm chí còn có vẻ muốn lấy lòng.

Nguyên nhân rất đơn giản: Sở Hải là đệ nhất thiên tài của Sở gia. Năm nay hắn 16 tuổi, tu vi đã đạt tới cảnh giới Thôi Thể Cảnh lục trọng thiên, lại còn sở hữu tam phẩm võ linh: U Linh Ma Lang.

Thiên phú cùng võ linh tốt như vậy nên hầu như tất cả mọi người đều đem Sở Hải coi là tương lai của Sở gia. Cũng chính là bởi vì nguyên nhân này mà mới có nhiều người ủng hộ Sở Bình Thiên trở thành tân gia chủ của Sở gia.

Thấy Sở Hải xuất hiện, Sở Hành Vân hơi nhú chân mày nhưng hắn vẫn duy trì bình tĩnh như trước, nói: “Người nói những lời này là có ý gì?”

Ánh mắt Sở Hải nhìn về phía Sở Hành Vân tựa như kẻ từ trên cao nhìn xuống, lạnh lùng nói: “Chỉ tài phú trong miệng cha ta có nghĩa là có thể lãnh đạo toàn bộ Sở gia thoát khỏi khốn cảnh, phát triển đi lên. Tuy rằng người lấy ra tám mươi viên linh thạch nhưng nếu chỉ có như vậy thì miệng ăn núi lở thôi,

vẫn giống như trước, không thay đổi được điều gì!”

“Huống chi, ngươi là một tên phế vật. Cho dù ngươi có càng nhiều tài phú thì cũng không có biện pháp tu luyện. Nếu ngươi trở thành gia chủ Sở gia thì toàn bộ Sở gia chỉ sợ sẽ gặp vô cùng vô tận chửi rủa, trào phúng.”

Mỗi một câu của Sở Hải đều cực kỳ chói tai, có chút khó nghe.

Nhưng rất nhiều người lại liên tục gật đầu. Nơi này là thế giới cá lớn nuốt cá bé, thực lực mới là trọng yếu nhất. Vậy nên không có bao nhiêu người phản bác Sở Hải nói mà ngược lại nở nụ cười quái dị nhìn về phía Sở Hành Vân.

Sở Vân liền đáp lại mà không phải suy nghĩ: “Vậy theo thuyết pháp của ngươi thì chỉ có tài phú thôi vẫn là chưa đủ. Vậy nếu như ta không phải phế vật thì có thể thuận lý thành chương trở thành gia chủ mới của Sở gia phải không?” Trên mặt Sở Hành Vân không có chút nào biểu tình, làm cho không người nào có thể xem thấu hắn đang suy nghĩ gì.

Sở Hải nhún vai, trong giọng nói mang theo vài phần trêu tức nói: “Không sai.”

Toàn bộ Sở trấn? Không, toàn bộ thành Tây Phong ai cũng biết Sở Hành Vân là một tên phế vật. Hiện tại, hắn đột nhiên hỏi vấn đề này làm cho người khác cảm thấy khó hiểu, rất nhiều người đều định mở miệng khinh bỉ hắn.

Sở Hành Vân lại hỏi: “Đã như vậy thì theo ý của ngươi, ta làm sao mới có thể chứng minh ta đều không phải phế vật?”. Nghe Sở Hành Vân hỏi như vậy, đám người vốn đã nhin cười từ trước không thể nhịn nổi nữa bật cười thành tiếng. Lúc này trong từ đường tràn đầy tiếng cười.

Những tiếng cười này xen lẫn trào phúng nồng đậm!

Không ngờ Sở Hành Vân lại hỏi ra vấn đề buồn cười như vậy. Chẳng lẽ hắn đã đưa đầu óc vào nước nên bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ?

Sở Hải cũng cười, hơn nữa còn là cười ha ha, sắc mặt đỏ lên nói: “Rất đơn giản! Chỉ cần tốc độ tu luyện của ngươi bằng phân nửa của ta thì ngươi liền không phải là phế vật, có tư cách...”

Sở Hải còn chưa nói hết lời thì Sở Hành Vân đã khoát tay áo cắt đứt, cười nhạt nói: “Đa tạ ngươi đã giải đáp. Nghe được những lời này của ngươi, ta lại càng tin rằng vị trí gia chủ Sở gia mà không phải của Sở Hành Vân ta thì không phải người nào khác.”

Đầu tiên, Sở Hải sừng sốt nhưng ngay sau đó toàn thân hắn đều cảm thấy lửa giận dâng trào, giận dữ hét: “Cái gì! Sở Hành Vân, ngươi tên tiểu súc sinh này, lại dám đùa cợt ta!”

Cảm thấy bị vũ nhục, cả khuôn mặt Sở Hải trở nên đỏ bừng vì giận dữ.

Hắn nhảy tới chỗ Sở Hành Vân, vừa mới chuẩn bị xuất thủ giáo huấn Sở Hành Vân một chút thì đột nhiên một cỗ hùng hậu khí thế tỏa ra từ trên người của Sở Hành Vân.

Cỗ khí thế này làm cho Sở Hải cực kỳ bất ngờ, trong đôi mắt hắn tràn đầy vẻ khó tin.

Chuyện gì vừa xảy ra?

Sở Hành Vân làm thế nào mà tu vi của hắn có thể đạt tới Thối Thể Cảnh tứ trọng thiên?

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Trận chiến vượt cấp

Dựa vào tuổi của Sở Hành Vân thì tu vi Thối Thể Cảnh tứ trọng thiên của hắn không tính là cao, tư chất có thể nói là ở bậc trung đẳng.

Thế nhưng ba ngày trước, tu vi của Sở Hành Vân mới chỉ là Thối Thể Cảnh nhị trọng thiên.

Nói cách khác, Sở Hành Vân chỉ dùng ba ngày liền thăng hai cấp!

Tốc độ tu luyện như vậy quả thực bỏ xa Sở Hải. Trước đây, Sở Hải phải tốn khoảng nửa năm mới từ Thối Thể Cảnh nhị trọng thiên đột phá tới Thối Thể Cảnh tứ trọng thiên.

Lúc này, Sở Hải lại nghĩ tới lời hắn vừa mới nói liền có cảm giác bị người khác bạt tai, trong người nóng hừng hực, khuôn mặt không ngừng co quắp.

Tốc độ tu luyện bằng một nửa của hắn thì không coi là là phế vật?

Vậy theo tốc độ tu luyện của Sở Hành Vân thì bản thân hắn là đệ nhất thiên tài của Sở gia được coi là cái gì? Phế vật trong phế vật?

Một thanh âm bén nhọn vang lên: “Tuyệt đối không thể nào!”.

Hai mắt Sở Bình Thiên đỏ bừng, gắt gao nhìn chăm chăm Sở Hành Vân, miệng hắn lại phun ra một âm thanh lạnh lùng: “Ngươi không có quyền, không có thể, phẩm cấp của Võ Linh lại cực kỳ rác rưởi. Ngươi làm sao có thể trong hoàn cảnh như vậy mà chỉ dùng một khoảng thời gian ngắn liền tiến vào cảnh giới Thối Thể Cảnh tứ trọng thiên, nhất định có điều gian trá!”

Mọi người đều phục hồi lại tinh thần, liên tục gật đầu tỏ vẻ đồng ý với Sở Bình Thiên.

Võ Linh thường sẽ đại biểu cho thiên phú.

Võ Linh càng kém, thiên phú cũng càng kém, rất khó có thành tựu. Đây cơ hồ là quy tắc không thể thay đổi được.

Võ Linh của Sở Hành Vân là võ linh nhất phẩm rác rưởi nhất. Đừng nói là cho hắn ba ngày, coi như cho hắn một năm, ba năm thì đều rất khó bước vào cảnh giới Thối Thể Cảnh tứ trọng thiên.

“Ta làm sao để đề thăng đẳng cấp tựa hồ không có quan hệ gì với các ngươi!”

Sở Hành Vân không nhìn Sở Bình Thiên nữa mà quay sang Sở Hải lạnh lùng nói: “Sở Hải, ngươi mới vừa nói nếu ta không phải phế vật thì có thể danh chính ngôn thuận kế thừa vị trí gia chủ Sở gia. Hiện tại, ngươi còn lời gì để nói không?”

Nghe vậy, Sở Hải biến sắc, nghiêng răng phát ra thanh âm khanh khách. Cuối cùng thẹn quá thành giận nói: “Tu vi của ngươi tăng lên nhanh như vậy, nhất định là phục dụng đan dược kích thích tiềm lực đề thăng tu vi trong thời gian ngắn, chỉ là cọp giấy mà không có thực lực. Chỉ cần ngươi có thể chiến thắng ta thì ta thừa nhận ngươi là gia chủ mới của Sở gia!”

Vừa dứt lời, Sở Hải liền cảm giác được từng cái ánh mắt khinh bỉ nhìn vào hắn.

Đám người đều hít mắt nhìn Sở Hải, trong ánh mắt mang theo một tia trào phúng, khinh bỉ. Tu vi của Sở Hải ngươi chính là Thối Thể Cảnh lục trọng thiên, lại có tam phẩm Võ Linh, không ngờ lại nói Sở Hành Thiên đánh bại ngươi! Thật đúng là không biết xấu hổ!

Tu vi chênh lệch như vậy, hầu như tất cả mọi người có thể đoán được kết quả. Làm sao Sở Hành Vân có thể chiến thắng được Sở Hải?

Giữa lúc Sở Hải cũng cảm thấy có chút vô sỉ, Sở Hành Vân lại cười nhạt một tiếng, nói: “Nếu Sở Hải ngươi chủ động khiêu chiến thì không thành vấn đề. Ta đáp ứng đánh một trận với ngươi!”

Lời nói của Sở Hành Vân vừa dứt, toàn trường thoáng chốc tĩnh lặng.

Ngay cả Sở Hải cũng cho là mình nghe lầm, theo bản năng sửng sốt một chút nhưng rất nhanh thì hắn nghe thấy phát ra từng tiếng cười. Hàm răng của hắn lộ ra tựa như một con linh cầu chuẩn bị cắn xé con mồi là một con cô lang.

Sở Hải dữ tợn nói: “Ngươi sẽ trả giá bằng máu vì sự cuồng vọng tự đại của ngươi!”

Khí tức thuộc về Thối Thể Cảnh lục trọng thiên hoàn toàn được Sở Hải phát tán ra. Ở phía sau hắn bỗng xuất hiện một pho tượng U Linh Ma Lang, cả người nó đen kịt.

Ngao ô!

Một tiếng sói tru cao vút truyền ra, U Linh Ma Lang phụ thể làm toàn thân Sở Hải được bao phủ thêm một bộ lông màu đen. Sở Hải dùng cả tứ chi chạy như điên hướng đến Sở Hành Vân.

Giống như chữ u linh trong tên, U Linh Ma Lang có tốc độ cực kỳ kinh khủng. Thân ảnh Sở Hải lóe lên rồi biến mất tựa như là u linh trong màn đêm.

Mọi người chỉ thấy một cái huyền ảnh hiện lên thì Sở Hải đã đi tới trước mặt của Sở Hành Vân. Vuốt sói lộ ra, toàn thân đều là dữ tợn sát ý, muốn cắn xé Sở Hành Vân thành mảnh nhỏ.

“Tu vi của hai người chênh lệch tận hai cái cảnh giới. Sở Hành Vân căn bản không có bất kỳ phần thắng.” Trong đám người truyền đến bàn tán xì xào làm cho Thủy Lưu Hương cùng Sở Hồ bắt đầu lo lắng mà nắm chặt hai tay, gắt gao nhìn chăm chăm phía trước.

Cảm thụ được khí thế bức người của Sở Hải, Sở Hành Vân nhảy về phía sau. Tay phải của hắn nắm chặt lại, linh lực ngay lập tức ngưng tụ thành kiếm và chạm với vuốt sói của Sở Hải.

Chát!

Vuốt cùng kiếm va chạm với nhau thì trường kiếm bị đẩy ra dễ dàng. Sở Hành Vân biến sắc, liên tục lui về phía sau mười bước thì thân thể mới đứng vững. Hắn cúi đầu nhìn thì thấy hồ khâu(*) chảy ra tí ti vết máu.

(*) hổ khẩu: khe giữa ngón tay cái và ngón trỏ

Còn Sở Hải không có chút thương thế nào. Hắn cúi người xuống tựa như đang rình mồi, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía Sở Hành Vân tìm cơ hội xuất thủ.

Sở Hành Vân vẫn cực kì bình tĩnh suy nghĩ: “Tu vi của Sở Hải cao hơn, linh lực cũng hùng hậu hơn so với ta. Nếu như kéo dài chiến đấu thì ta căn bản không có bất kì cơ hội nào thắng.”

“Ta nhất định phải tốc chiến tốc thắng, dưới tình huống này không hề phòng bị bất ngờ đánh bại.” Hắn có kinh nghiệm chiến đấu cực kì phong phú nên nhanh chóng tìm được biện pháp tốt nhất.

Sở Hành Vân nắm chặt trường kiếm bước về phía trước chủ động xuất kích.

Chỉ là tu vi của hắn chênh lệch quá nhiều so với Sở Hải nên đương nhiên tốc độ so ra cũng kém Sở Hải. Cho dù là hắn dùng toàn bộ sức lực thì đều có vẻ chậm chạp, tiêu tiêu vẹo vẹo làm không ít người cười ha ha.

Sở Hải cười lạnh nhìn về phía Sở Hành Vân nói: “Chiều tiếp theo, ta nhất định sẽ xé xác ngươi.”

Hắn lại đề U Linh Ma Lang phụ thân, không có ý định lưu thủ vùng móng vuốt sói lên, cả đôi mắt đều biến thành màu đỏ tươi như máu.

“Ông!”

Thân thể Sở Hải hóa thành một đạo tàn ảnh, tốc độ cùng thể đi đều mạnh hơn so với Sở Hành Vân. Hầu như trong nháy mắt, hắn đã tới trước mặt của Sở Hành Vân, nhanh đến nỗi làm cho người khác chưa kịp hít thở.

“Tới đây!”

Thời khắc này, Sở Hành Vân bình tĩnh đến đáng sợ, cảm giác nhạy bén cảm nhận được Sở Hải tới gần, khí tức lạnh như băng đập vào mặt dường như muốn xé nát hắn ra.

Chỉ thấy cánh tay hắn dựa theo một cái quy luật nào đó vung ra, kiếm ảnh trở nên biến ảo linh hoạt. Một tiếng gió thổi như có như không từ trường kiếm của hắn đi ra tạo cảm giác linh động phiêu dật.

“U Linh Trảo!”

Sở Hải vùng hai móng trước ra. Trong lúc nhất thời, bóng sói điên cuồng lóe lên làm cho cả đám người toát ra biểu tình kinh khủng. Thật là võ học khủng khiếp! Nếu như trúng một trảo này thì coi như là nham thạch nghìn cân, sợ rằng đều bị đánh nát.

“Phong Động!” Sở Hành Vân cũng xuất thủ. Hắn vùng lên một kiếm thì tiếng gió thổi đột nhiên trở nên dồn dập.

Võ Linh Kiếm trong tay hắn bắt đầu chuyển động, linh động vô tung, mờ ảo sắc bén, kèm theo một âm thanh phá không đột nhiên biến mất trong tầm mắt mọi người.

Đây là lần va chạm thứ hai và cả hai người đều sử dụng ra võ học.

“Phốc”

Sở Hành Vân liền cảm giác được cánh tay của mình tựa như bị xé rách, tiên huyết phun ra kèm theo cảm giác đau đớn kịch liệt.

“Ta thắng.” Sở Hải nhìn thấy như vậy liền lớn tiếng tuyên bố mình thắng lợi.

Nhưng ngay khi hắn vừa dứt lời thì bỗng nhiên tóc của hắn bị một cơn cuồng phong thổi bay lên. Trong mắt của hắn, tất cả bóng U Linh Ma Lang hầu như bị chém đứt trong nháy mắt.

Một thanh Võ Linh Kiếm giản dị tựa như gió bất ngờ đâm thẳng mà đến. Trong ánh mắt của Sở Hải, Bóng kiếm không ngừng mở rộng cho đến khi bao phủ tất cả tầm nhìn của hắn, chỉ còn lại một kiếm này.

Huru!

Một tia kiếm quang đột nhiên xuất hiện, xẹt qua vai Sở Hải khiến thân thể hắn run lên rồi té xuống mặt đất. Trên vai phải của hắn bỗng xuất hiện một vết kiếm, từ chỗ đó chảy ra tiên huyết.

“Ghe tòm.” Sắc mặt Sở Hải cứng đờ, sau đó trở nên lạnh như băng. Ngay lập tức, hắn đứng lên chuẩn bị tiếp tục hướng Sở Hành Vân phát động thế tiến công nhưng hắn vừa ngẩng đầu lên thì liền thấy một thanh Võ Linh Kiếm lóe ra hàn quang.

Thanh trường truyền linh hoạt kỳ ảo, trên lưỡi kiếm lại còn tản mát ra tiếng gió thổi nhẹ nhàng làm cho hai mắt Sở Hải co rụt lại, thân thể không tự chủ run một cái.

Vừa rồi, Sở Hải chiến đấu kịch liệt cùng Sở Hành Vân thì chính là thanh này kiếm đã chặt đứt bóng U Linh Ma Lang, còn làm bị thương bờ vai của hắn. Bây giờ hắn bỗng có cảm giác sợ hãi với thanh kiếm này!

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Vô sỉ vu tội

“Ngươi thua!” Sở Hành Vân đứng cầm kiếm, nói ra hai chữ cực kỳ rõ ràng.

Ngoại trừ giọng nói của hắn thì cả từ đường không còn bất cứ âm thanh nào.

Tất cả mọi người sững sờ tại chỗ, trong đầu hồi tưởng lại hình ảnh vừa rồi. Nó giống như là mộng ảo vậy, làm cho bọn họ khó có thể tin được.

Thua! Sở Hải đường đường là đệ nhất thiên tài Sở gia không ngờ lại thua!

Sở Hải có Võ Linh U Linh Ma Lang, tu vi càng đạt đến cảnh giới Thối Thể Cảnh lực trọng thiên. Hắn toàn lực xuất thủ, cuối cùng lại bị đánh bại bởi Sở Hành Vân có Võ Linh cùng tu vi đều xa không bằng hắn!

“Không hổ là thiếu gia, khổ luyện kiếm chiêu mấy ngày, quả nhiên cường hãn. Một kiếm liền dễ dàng đánh bại Sở Hải!” Sở Hổ đứng ở trong đám người vô cùng kích động lớn tiếng hoan hô.

Nghe Sở Hổ nói, vẻ kinh ngạc trên mặt đám người càng rõ rệt, thậm chí là không hèn mà cùng hít mạnh vào một hơi.

Kiếm chiêu vừa rồi, Sở Hành Vân chỉ khổ luyện mấy ngày?

Ngay lập tức, Sở Hải cảm thấy cực kỳ khó chịu, một tia may mắn sâu trong nội tâm triệt để biến mất.

Ngay từ đầu hắn đã trào phúng Sở Hành Vân là một tên phế vật, tốc độ tu luyện thua xa hắn. Nhưng sau đó, hắn liền bị tu vi của Sở Hành Vân hung hăng đánh một cái bạt tai.

Tiếp đó, Sở Hải cùng Sở Hành Vân đánh một trận. Hắn sử dụng võ học nhân cấp cao giai U Linh Trảo, muốn lấy tư thái bá đạo đòi lại mặt mũi, làm cho Sở Hành Vân trả giá bằng máu.

Kết quả, Sở Hải thua cực kỳ thảm, thậm chí chỉ cần thấy Võ Linh của Sở Hành Vân thì trong nội tâm của hắn lại dâng lên cảm giác sợ hãi.

Mà vừa rồi Sở Hổ lại còn nói Sở Hành Vân chỉ mới tu luyện kiếm chiêu kia được mấy ngày!

Điều này làm cho tất cả mọi người trong từ đường không nhịn được rung mình một cái.

Thiên tài, đây mới thật sự là thiên tài!

Phẩm cấp của Võ Linh cùng với tu vi đều không bằng đối thủ nhưng cuối cùng vẫn có thể chiến thắng cường địch, đạt được thắng lợi!

“Ta không tin, ta tuyệt đối không tin!” Nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của đám người, Sở Hải đứng lên. Hắn giống như là nổi điên lên vậy, giọng nói đầy vẻ không thể tin: “Sở Hành Vân, ngươi là một tên phế vật, làm sao có thể đánh bại đệ nhất thiên tài như ta, ở đây nhất định có vấn đề!”

Hai mắt Sở Hải trở nên đỏ bừng, tiên huyết đã nhuộm đỏ áo bào nhưng hắn tựa như vẫn chưa phát giác ra, trong mắt của hắn chỉ còn lại hình ảnh của Sở Hành Vân.

Luận tu vi, Sở Hải cao hơn Sở Hành Vân hai cảnh giới.

Luận Võ Linh, Sở Hải cũng cao hơn Sở Hành Vân hai cái cấp bậc.

Luận võ học, Sở Hải tu luyện U Linh Trảo tới mức nhuần nhuyễn. Một trảo vừa ra bóng sói liền hiện, hầu như có thể đánh bại đối thủ cùng cảnh giới.

Hắn có nhiều ưu thế như vậy nhưng kết quả cuối cùng vẫn là thua.

Nếu bất kì ai gặp tình huống như vậy thì đều có thể trở nên điên cuồng, thậm chí sẽ bắt đầu hoài nghi bản thân hắn, cuối cùng trở thành một tên ngu ngốc.

Về mặt Sở Hành Vân vẫn không thay đổi chút nào, ánh mắt lạnh lùng nhìn Sở Hải, nói: “Thắng làm vua, thua làm giặc. Sở Hải, ngươi đã thua. Cho dù ngươi không công nhận thì đây đều là sự thực. Hơn nữa, ở đây ta khuyên ngươi một câu. Bắt đầu từ hôm nay, bất cứ khi nào ngươi thấy ta xuất hiện thì đều phải gọi ta là gia chủ, ba chữ Sở Hành Vân này, ngươi còn chưa có tư cách gọi!”

“Ngươi...” Sở Hải tức đến run cả người, cả khuôn mặt bởi vì phẫn nộ mà vắn vẹo.

Lúc còn chưa chiến đấu kịch liệt, Sở Hải từng thách đố với Sở Hành Vân rằng nếu như Sở Hành Vân có thể chiến thắng hắn thì Sở Hải thừa nhận Sở Hành Vân là gia chủ mới của Sở gia.

Hiện tại, Sở Hải đã bị đánh bại. Dựa theo lời nói thì hắn nên gọi Sở Hành Vân một tiếng “gia chủ”.

Nghe Sở Hành Vân nói như vậy thì ở sâu trong nội tâm hầu hết mọi người đều có một tia tán thành. Ngày hôm nay, Sở Hành Vân thể hiện ra thực lực, tài lực cùng với quyết đoán rất xuất sắc, thật sự có tư cách trở thành gia chủ mới của Sở gia.

“Sở Hành Vân, ta coi như là...” Hai mắt Sở Hải tràn đầy âm lệ, trừng mắt với Sở Hành Vân nói. Nhưng hắn chỉ vừa nói được phân nửa thì Sở Bình Thiên đột nhiên bước ra, đứng chắn trước người của hắn, nói: “Hải nhi, ngươi lui ra.”

“Phụ thân!” Sở Hải không cam lòng kêu lên một tiếng nhưng thấy lãnh ý trong mắt Sở Bình Thiên thì trong lòng hắn run lên không dám nói cái gì nữa, cắn răng lùi lại về phía sau.

Sở Bình Thiên nhìn Sở Hành Vân, một lát sau, hắn đột nhiên cười nói: “Sở Hành Vân, tài lực cùng thiên phú của ngươi thật sự có tư cách kế thừa vị trí gia chủ. Nhưng trước đó, ngươi phải đem nhẫn trữ vật giao ra đây để ta kiểm tra một phen.”

“Nhẫn trữ vật?” Sở Hành Vân cau mày lại.

Sở Bình Thiên gật đầu, cô ý đề cao âm thanh nói: “Tất cả mọi người đều biết ngươi chân chính là một tên phế vật nhưng chỉ qua vài ngày thì ngươi bỗng có tài phú không lồ, tu vi và thực lực đều trở nên mạnh mẽ, thậm chí còn có cả nhẫn trữ vật quý giá. Việc này thực sự khó có thể dùng lẽ thường giải thích.”

“Tất cả những thứ ta có được đều danh chính ngôn thuận. Ngươi chỉ dùng một câu nói liền muốn kiểm tra nhẫn trữ vật của ta, cái lý do này quá gượng ép!” Sở Hành Vân phản bác cười nói, ánh mắt hắn nhìn Sở Bình Thiên tựa như nhìn một kẻ ngốc.

Nhìn thấy Sở Hành Vân biểu lộ như vậy, Sở Bình Thiên không chỉ không giận mà trong lòng hoàn lại nổi lên một chút mừng rỡ.

Dựa vào khí thế vừa rồi của Sở Hành Vân, chuyện thừa kế vị trí gia chủ cơ hồ là chuyện vãn đã đóng thuyền, cho dù Sở Bình Thiên có cố gắng phản bác thì cũng khó mà ngăn cản được chuyện này.

Hắn nói muốn kiểm tra nhẫn trữ vật của Sở Hành Vân thuần túy là chỉ muốn làm khó dễ một phen, xem có thể hay không kéo dài thời gian.

Thật sự không nghĩ tới, Sở Hành Vân lại thể hiện ra sự chống cự như vậy.

Sau khi suy tư tính toán một lát, Sở Bình Thiên nói: “Sở Hành Vân, nếu ngươi là người bình thường, đương nhiên ta sẽ không để ý tới. Nhưng nếu ngươi trở thành gia chủ của Sở gia thì từ nay về sau, nhất cử nhất động của ngươi đại biểu cho Sở gia chúng ta. Thân là đại trưởng lão Sở gia, ta có tư cách và nghĩa vụ tiến hành điều tra ngươi thật kỹ lưỡng a!”

Nói đến đây, Sở Bình Thiên lộ ra một nụ cười đắc ý, giọng nói lạnh lùng tiếp tục vang lên: “Trừ phi trong lòng ngươi có quỷ, bên trong nhẫn trữ vật có cất giấu thứ gì đó không dám để lộ ra ngoài ánh sáng. Nếu không thì ngươi cần gì phải che che giấu giấu như vậy?”

“Đại trưởng lão nói cực phải, ta đã sớm cảm giác tên Sở Hành Vân này có chuyện. Hành động của hắn hôm nay cùng bình thường hoàn toàn khác nhau, rất có thể là thông đồng với người khác muốn hãm hại Sở gia ta!” Lúc này, nhị trưởng lão nhảy ra chỉ vào Sở Hành Vân mắng. Không ngờ, hắn lại nói xấu Sở Hành Vân, biến hắn thành kẻ âm hiểm giả dối.

Giọng nói lạnh lẽo của Sở Hành Vân lập tức vang lên: “Vô si ngâm máu phun người! Các ngươi còn mặt mũi hay không?”

Hắn chưa từng gặp qua người vô liêm sỉ như vậy. Không ngờ bọn họ lại mượn cớ như vậy mà hất nước bẩn lên người hắn.

“Sở Hành Vân, ngươi thấy sự tích bại lộ, không chỉ có không biết nhận sai còn lớn tiếng chửi rủa. Người đâu, lập tức xuất thủ đem tên cuồng đồ này bắt giữ, nhốt vào nhà lao cho ta!” Sở Bình Thiên quát to một tiếng.

Trong nháy mắt, một đội hộ vệ xuất hiện từ phía sau đám người đi tới bao vây xung quanh Sở Hành Vân.

Sở Hành Vân đưa mắt nhìn hộ vệ xung quanh, cười lạnh nói: “Chỉ bằng suy đoán này của đại trưởng lão liền vận dụng đội hộ vệ đem ta nhốt vào nhà lao? Đại trưởng lão cũng quá bá đạo quá đi!”

Sở Hành Vân đương nhiên hiểu nếu như hắn bị giam vào nhà lao tầm tới thì chẳng khác nào mất đi khả năng nói chuyện.

Đến lúc đó, Sở Bình Thiên không những có thể tùy ý chòng tọt danh lên trên người hắn mà cho dù âm thầm giết người diệt khẩu thì cũng chẳng ai hay biết. Có thể nói là cục diện đã hoàn toàn do Sở Bình Thiên khống chế.

“Sở Bình Thiên ta hành sự quang minh lỗi lạc. Tất cả suy nghĩ cũng là vì Sở gia. Ngược lại, ngươi giấu đầu giấu đuôi, lòng mang kế hoạch nham hiểm. Dựa vào hai điểm này thì ta liền có quyền đem ngươi đuổi ra Sở gia.”

Sở Bình Thiên thể hiện một cái đáng đáp đại nghĩa, bàn tay bỗng nhiên vung lên, quát: “Hộ vệ đội nghe lệnh, bắt Sở Hành Vân!”

“Vâng!” Đội hộ vệ cùng nhau hô to đậm chặn tiến về phía trước, trường thương quét ngang làm cả từ đường đều trở nên hỗn loạn.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Giết người

Đội hộ vệ càng tới gần, Sở Hành Vân càng nắm chặt Võ Linh Kiếm trong tay.

Oong!

Âm thanh của Võ Linh Kiếm vang lên lần thứ hai, vang vọng trong từ đường vô cùng rõ ràng.

Tay Sở Hành Vân cầm kiếm nắm chặt lại thành nắm, cả người hấn tẩn mắt ra khí chất vô cùng sắc bén, đối diện với ánh mắt của mọi người, lạnh lùng nói: “Ý nghĩa tồn tại của đội hộ vệ chính là vì bảo hộ Sở gia, trừng phạt gian tà. Bây giờ, các ngươi lại tin lời nói vu tội của Sở Bình Thiên. Chẳng lẽ không ai cảm thấy xấu hổ sao?”

Ngay lập tức, Sở Hải đứng dậy nói: “Sở Hành Vân, âm mưu của ngươi đã bị ta vạch trần, lại còn kiếm cớ giáo biện. Loại tiểu nhân hèn hạ như ngươi sống trên cõi đời này chỉ làm Sở Gia thêm hổ thẹn mà thôi.”

Võ Linh U Linh Ma Lang lần thứ hai phụ thân hấn. Hấn vừa ngẩng đầu lên thì trong nháy mắt, cả khuôn mặt đều bị bộ lông màu đen bao trùm, từ miệng mọc ra hai cái răng nanh đồng thời tẩn mắt ra hàn quang vô cùng âm lãnh.

Huru!

Tốc độ của Sở Hải đạt đến cực hạn, móng vuốt sói ra, miệng đầy răng nhọn. Toàn thân hấn đều toát ra sát ý chạy thẳng về phía Sở Hành Vân

Sở Bình Thiên giục: “Còn lo lắng làm gì? Mau lập tức xuất thủ.”

Đám hộ vệ vây quanh Sở Hành Vân cùng nhau giơ trường thương lên hướng vào ngực hấn đâm.

Sở Hành Vân thấy vậy liền không dám coi thường, bước chân lùi về phía sau tránh né sự vây hãm của đội hộ vệ.

Thùy Lưu Hương đột nhiên hô to: “Vân Ca Ca cẩn thận!”

Trong nháy mắt, Sở Hành Vân cảm giác có một khí tức lạnh toát ở phía sau lưng. Hấn quay người lại thì thấy Sở Hải đã đến trước mặt, hai móng vuốt sắc bén của Sở Hải nắm chặt vai Sở Hành Vân nhằm chế trụ hấn, mỏ miệng sói ra muốn cắn vào cổ Sở Hành Vân.

“Ngươi dám!” Sở Hành Vân nổi giận gầm lên một tiếng. Tâm niệm vừa động, Võ Linh Kiếm liền hiện ra trước mặt hấn. Thân kiếm mờ ảo vững vàng chặn lại răng nhọn của Sở Hải.

Nhưng Sở Hải không có ý định dừng lại, ngược lại hấn càng trở nên hung hăng, vẻ mặt điểm tỉnh nói: “Sở Hành Vân, cho dù vừa rồi ngươi đánh bại ta thì sao? Chỉ cần hôm nay ngươi chết, ta vẫn là thiên tài số một của Sở Gia”.

Sở Hải dùng răng cắn chặt Võ Linh Kiếm, phát ra tiếng vang “ca ca” thanh thúy. Sở Hành Vân hiểu Sở Hải đã động sát niệm muốn giết hấn nhằm bảo vệ cái danh hiệu đệ nhất thiên tài buồn cười kia.

“Chỉ sợ ngươi lại phải thất vọng”. Sở Hành Vân lắc đầu cười lạnh. Cổ kiếm vang lên lần thứ hai, Võ Linh Kiếm khẽ run đột nhiên tạo thành một trận cuồng phong vô hình khiến cả tòa từ đường đều tràn ngập gió thổi cùng âm kiếm ngân vang.

“Hải nhi, mau lùi lại phía sau!” Sở Bình Thiên cảm giác được cái gì đó, con ngươi hấn co lại, vội vàng quát lên.

Sở Hải cũng cảm thấy nguy hiểm, thân thể hấn khẽ run, liền lùi lại hơn mười bước về phía sau.

Nhưng hấn vẫn còn quá chậm.

Điện quang thạch hòa, khí tức trên người Sở Hành Vân chợt biến đổi. Võ Linh Kiếm trong tay hấn giống như bị cái gì đó hấp dẫn, bắt đầu hơi rung động, tựa như hoàn toàn khóa lại thân thể Sở Hải.

Ong ong ông!

Tùng tiếng gió thổi truyền đến. Những tên hộ vệ cảm chỉ cảm thấy một cơn gió nhẹ lướt qua, giữa lúc bọn chúng còn hoảng hốt thì Sở Hành Vân trước mắt giống như là hư ảnh, biến mất không thấy tăm hơi.

“Thật nhanh!” Sở Bình Thiên hít vào một hơi sâu trầm nghĩ. Đột ngột, hắn nghe được một tiếng kêu thê lương.

Dưới ánh mắt hoảng sợ của Sở Hải, Sở Hành Vân giống như cuồng phong hiện ra trước mặt Sở Hải, hắn dùng Vô Linh Kiếm trong tay chặt đứt móng vuốt và xé rách bộ lông một cách dễ dàng, sau đó đâm vào ngực Sở Hải.

Thi thể Sở Hải rơi xuống mặt đất, máu tươi không ngừng chảy ra từ trên ngực, nhuộm đỏ mặt đất.

Đôi mắt hắn còn đang mở to, giống như trước khi chết hắn không tin rằng Sở Hành Vân có thể giết hắn!

“Đã chết?” Tất cả mọi người đều dừng lại, ngay cả hô hấp cũng tạm ngừng mà nhìn chằm chằm vào thi thể Sở Hải, cảm giác trời đất quay cuồng, khó có thể hoàn hồn.

Mười lăm phút trước, bọn họ còn tưởng rằng Sở Hành Vân bị đội hộ vệ vây bắt sẽ chết chắc.

Nhưng chớp mắt một cái, Sở Hành Vân không chỉ không chết mà còn giết Sở Hải trước mặt mọi người.

“Không!” Lúc này, Sở Bình Thiên mới bước tới, hai tay ôm lấy thi thể Sở Hải bắt đầu gào thét. Ánh mắt hắn đỏ ngầu lộ ra vẻ điên cuồng nhìn Sở Hành Vân giận dữ hét: “Tiểu súc sinh, ngươi dám ra tay độc ác hạ sát thù!”

“Đại trưởng lão, vừa rồi Sở Hải xuất chiêu tàn nhẫn, hiển nhiên là muốn giết ta. Khi đó, vì sao người không quan tâm? Hiện tại con trai ngươi chết thì nói ta độc ác hạ sát thù? Chẳng lẽ chỉ có con trai ngươi là có quyền được giết ta còn ta chỉ có thể đứng yên cho hắn giết?” Sở Hành Vân giận dữ cười, không chút lưu tình châm chọc nói.

Cả khuôn mặt Sở Bình Thiên trầm xuống. Hắn chậm rãi đặt thi thể Sở Hải xuống, bước ra hai bước thì linh lực hùng hậu từ trên người hắn điên cuồng bộc phát ra.

“Hàn Thương” Sở Bình Thiên khẽ quát.

Lập tức phía sau Sở Bình Thiên xuất hiện một hư ảnh trường thương bén nhọn. Trường thương không nhúc nhích nhưng một luồng hàn khí bắt đầu lan tỏa khiến trong không khí có sương trắng rơi xuống.

“Tất cả mọi người lùi ra phía sau cho ta! Ta phải tự tay đoạt lấy tính mệnh của tên tiểu súc sinh này!” Giọng nói của Sở Bình Thiên âm trầm tới cực điểm. Hắn vừa đảo cổ tay, ngay lập tức xung quanh trường thương xuất hiện vô số bông tuyết cực nhỏ, mỗi một bông tuyết đều lóe ra ánh sáng sắc bén.

“Tu vi của đại trưởng lão là Tụ Linh Cảnh nhị trọng thiên, Vô Linh “Hàn Thương” lại là nhị phẩm, hoàn toàn nghiền ép Sở Hành Vân. Nhưng hắn vẫn muốn sử dụng võ học, xem ra là nhất định phải giết Sở Hành Vân”.

“Mỗi thù giết con không đội trời chung! Sở Hành Vân thật sự quá ngu xuẩn”.

Không ít người nhỏ giọng bàn luận. Trong mắt bọn họ, Sở Hành Vân xem như đã chết. Đối mặt với Sở Bình Thiên đang nổi giận, hắn căn bản không còn đường sống, nhất định sẽ bị giết tại chỗ.

“Phế vật như ngươi có thể chết trên tay ta xem như là vinh hạnh của ngươi”. Sở Bình Thiên bước về phía Sở Hành Vân nói, mặt đất chỗ hắn bước qua tựa như kết thành băng sương.

“Ngươi còn chưa xuất thủ đã mạnh miệng phóng đại. Không thể không nói, ta thật sự bội phục sự tự tin của đại trưởng lão.” Sở Hành Vân không chút sợ hãi đối diện trực tiếp với sát ý của Sở Bình Thiên, ngược lại còn bật cười đáp lại một tiếng.

Tiếng cười kia lọt vào tai Sở Bình Thiên cực kì chói tai, kích phát hung tính của hắn.

Chỉ thấy thân thể hắn khẽ run, hàn khí trên Hàn Thương phát ra liên tăng gấp bội. Tựa như một hồi giết chóc sắp bắt đầu, sát ý kinh khủng lộ ra làm cho những người còn lại trở nên khản trương, nín thở.

Nhưng đúng lúc này, phía trên từ đường đột nhiên xuất hiện ánh sáng chói mắt.

Lệ!

Một tiếng ưng kêu chói tai vang lên. Đột nhiên một con Hỏa Diễm Liệp Ưng cả người rực lửa hiện ra, ngửa mặt lên trời huyết dài, sau đó lấy thế sét đánh không kịp bưng tai từ trên cao hướng chỗ Sở Bình Thiên phía dưới lao xuống.

Ầm ầm!

Một tiếng vang thật lớn, mặt đất liền nứt ra. Cả người Sở Bình Thiên bị đánh bay ra ngoài đụng vào vách tường. Cảm giác đau đớn kịch liệt truyền tới khiến cả khuôn mặt hắn vô cùng nhăn nhó.

Con Hòa Diễm Liệp Ung kia bỗng nhiên biến mất không thấy tăm hơi mà chỗ bụi mù cuồn cuộn kia hiện ra một cái thân ảnh trong tầm mắt của tất cả mọi người, nhẹ nhàng chậm rãi bước tới.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Tặng đan

Thân ảnh này là một gã lão giả lưng còng.

Nhưng khí tức hần phát ra cực kỳ mạnh mẽ, mơ hồ mang theo khí tức nóng bỏng của hỏa diễm.

Con Hòa Diễm Liệp Ung vừa rồi chắc chắn là Võ Linh của người này. Nó chỉ dùng một trảo liền dễ dàng đánh bại Sở Bình Thiên, bởi vậy có thể đoán được thực lực người này cực kỳ kinh khủng.

“Tần Sơn?” Có người nhận ra thân phận tên của lão giả này, thất thanh la một tiếng.

Ánh mắt của mọi người xung quanh động lại nhìn nhau, ai cũng đều thấy được vẻ kinh ngạc trong mắt đối phương. Tần Sơn là lâu chủ của Bách Bảo Lâu. Làm sao người tôn quý như thế lại đột nhiên xuất hiện tại Sở trấn?

Sở Bình Thiên đương nhiên cũng nhận ra Tần Sơn. Nhưng chẳng biết tại sao khi hắn thấy Tần Sơn xuất hiện thì trong lòng đột nhiên có dự cảm xấu.

Tần Sơn xuyên qua đám người, đi thẳng tới trước mặt của Sở Hành Vân. Sau đó, hắn không hề có vẻ lên mặt mà miệng cười nhạt, hai tay ôm quyền nói: “Mấy ngày không gặp, Sở thiếu chủ vẫn thật mạnh khỏe.”

“Nhờ phúc của Tần lâu chủ.” Sở Hành Vân đạm nhiên cười nói. Vừa nói hắn vừa dùng ánh mắt đưa cợt liếc sang Sở Bình Thiên.

Tần Sơn lẩn lộn thương trường nhiều năm, cảm giác cực kỳ nhạy bén. Cho dù Sở Hành Vân không có nói ra thì hắn cũng đoán được sự tình vừa xảy ra. Hắn đề cao thanh âm vài phần, hào sảng nói: “Sở thiếu chủ, lần sau nếu như người gặp bất kì trắc trở nào? Ta mạn phép nói thẳng, chuyện của người chính là chuyện của Tần Sơn ta. Ta cũng muốn nhìn xem ai to gan như vậy, dám gây sự với người.”

Lộp bộp!

Về mặt của nhị trưởng lão cùng tam trưởng lão co quắp lại, sao hai người họ có thể không hiểu ý tứ trong đó chứ. Lời nói vừa rồi của Tần Sơn căn bản là nói cho bọn họ nghe, cảnh cáo bọn họ đừng có đại mà gây sự với Sở Hành Vân.

Nếu không sẽ là kẻ địch của Tần Sơn, là kẻ địch của Bách Bảo Lâu.

Lời nói này của Tần Sơn làm Sở Bình Thiên cảm thấy khiếp sợ. Hắn không nghĩ tới Sở Hành Vân lại thần thông quảng đại như vậy, có thể lấy Tần Sơn làm chỗ dựa.

Hắn cắn răng, ánh mắt liếc về thi thể Sở Hải, cổ hận ý lại bùng lên. Hắn tiến lên trước một bước, nói: “Tần lâu chủ, người tựa hồ quả có chút rộng?”

Nghe Sở Bình Thiên nói như vậy, ánh mắt của đám người nhất thời ngưng trọng lại, nhìn về phía hắn.

“Quả rộng?” Tần Sơn cũng nhìn về phía Sở Bình Thiên nở nụ nhạt.

“Sở Hành Vân là người Sở gia ta, chuyện của hắn đương nhiên là việc riêng của Sở gia. Về tình về lý đều không có quan hệ cùng Bách Bảo Lâu, càng không có quan hệ cùng Tần lâu chủ, xin ngài chớ nhúng tay vào.” Ánh mắt Sở Bình Thiên trầm xuống, trong đầu lại hiện lên hình ảnh Sở Hải bị giết.

Mối thù giết con, không trả thù không được.

Làm sao mà Sở Bình Thiên lại có thể vì một câu nói của Tần Sơn mà coi như chuyện này không có xảy ra được?

Hắn nhất định phải giết Sở Hành Vân, báo thù.

Về cười trên mặt Tần Sơn càng ngày càng rõ, hoàn toàn không để vào mắt sự phẫn nộ của Sở Bình Thiên. Hắn chậm rãi đi tới trước mặt của Sở Bình Thiên liếc mắt nhìn, sau đó phun ra một âm thanh lạnh lẽo: “Người coi ta là vật gì vậy?”

Thanh âm rất nhẹ nhàng nhưng đồng thời Tần Sơn cũng bộc phát một khí tức vô cùng kinh khủng trực tiếp áp bách ở trên người của Sở Bình Thiên làm cả người hắn đều run rẩy, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

“Từ lúc nào mà lời nói của ta lại đến phiên tên hề nhảy nhót như người tới khoa tay múa chân. Ngày hôm nay, ta cũng không ngại lặp lại lời nói một lần nữa. Nếu ai dám gây bất lợi đối với Sở thiếu chủ, Tần Sơn ta nhất định sẽ làm hắn trả giá gấp trăm lần!”

Trong lời nói, Tần Sơn không hề che giấu ý tứ uy hiếp, khí tức trên người như trước cực nóng cuồng bạo, làm cho Sở Bình Thiên có cảm giác như gặp phải trời đông giá rét, không dám cãi lại.

Ở Sở trấn, Sở Bình Thiên là Sở gia đại trưởng lão, có địa vị cao cả.

Nhưng so sánh với Tần Sơn lại có vẻ cực kỳ nhỏ bé. Chênh lệch giữa hai người gọi là một trời một vực cũng không quá đáng.

“Sở Hành Vân, lần này xem như ngươi lợi hại!” Sở Bình Thiên hít vào một hơi thật sâu mới khôi phục lại tâm tĩnh. Hắn trừng ánh mắt đầy thù hận với Sở Hành Vân, sau đó lập tức mang theo thi thể của Sở Hải, đi nhanh ly khai từ đường.

Thấy Sở Bình Thiên rời đi, nhị trưởng lão cùng tam trưởng lão cũng vội vàng theo sau.

Việc đã đến nước này, cho dù bọn họ tiếp tục ở lại cũng không có chút ý nghĩa nào, chỉ là tự rước lấy nhục mà thôi.

“Một đám sợ chết.” Nhìn bóng lưng rời đi của ba gã trưởng lão Sở gia, Tần Sơn không khỏi giễu cợt một tiếng.

Xoay người, về lạnh lùng trên mặt hắn lập tức tiêu tán, miệng lại nở một nụ cười nhìn Sở Hành Vân nói: “Sở thiếu chủ, để cho ngươi chê cười rồi. Ta cũng không có ý tứ muốn quản việc riêng của Sở gia nhưng đám người kia thật sự không coi ai ra gì, không ngờ lại làm ra hành động vô sỉ như vậy. Ta thật sự là thấy ngứa mắt, còn xin Sở thiếu chủ chớ nên trách tội.”

“Tần lâu chủ ra tay trượng nghĩa, ta còn biết trách tội gì.” Sở Hành Vân khoát tay áo. Thấy trong ánh mắt của Tần Sơn như có điều muốn, hắn bèn hỏi: “Tần lâu chủ có việc gì cứ nói thẳng là được, không cần câu thúc.”

“Cái này...” Tần Sơn cười hắc hắc. Từ thắt lưng lấy ra một cái hộp gỗ đưa cho Sở Hành Vân, đồng thời đưa mắt ý bảo Sở Hành Vân đem hộp gỗ này mở ra.

Mang theo tò mò trong lòng, Sở Hành Vân mở hộp gỗ ra.

Nhất thời, một mùi hương đan được nồng đậm từ trong hộp gỗ chậm rãi bay ra bao phủ cả từ đường. Chỉ hít vào một hơi liền cảm giác tâm thần vô cùng thoải mái.

Chỉ thấy bên trong hộp gỗ đặt chính tề đề rất nhiều bình ngọc. Bình ngọc được làm từ bạch ngọc thượng hạng, trên mặt có điêu khắc long phượng thụy thú, nhìn vào liền biết là vật quý giá.

“Sở thiếu chủ, trong đây có ba mươi viên Thối Thể Đan, ba mươi viên Dưỡng Linh Đan, cùng với ba mươi bình Hòa Linh Tán. Tất cả đều là do tiểu thư Vũ Yên tự mình luyện chế thành, được hiệu rất tinh thuần, xin ngươi nhận lấy.” Tần Sơn cung kính nói.

Tâm tình đám người trở nên kích động, tựa như có vô số sấm sét nổ vang ở trong đầu. Tất cả đều là kinh ngạc há to miệng, suýt nữa đứng không vững.

Bên trong những bình ngọc này đều chứa đan dược trân quý!

“..., Vừa rồi, Tần lâu chủ nói những đan dược này đều là do tiểu thư Vũ Yên tự mình luyện chế thành. Tiểu thư Vũ Yên kia chẳng lẽ là người mà mấy tháng trước thành chủ tự mình nghênh tiếp Tần Vũ Yên?”

Lúc này, đột nhiên có một đạo yếu ớt thanh âm vang lên, nhường này rơi vào khiếp sợ đoàn người, trở nên càng thêm khiếp sợ, thế cho nên đến rồi tột đỉnh nông nổi.

Về Tần Vũ Yên, ít nhiều mọi người đều biết một chút.

Nghe đồn thân phận của cô gái này cực kỳ kinh khủng, mới tới thành Tây Phong. Thành chủ Thành Tây Phong mang theo 3000 tinh binh, xếp thành hàng hoan nghênh, ở dưới ánh nắng chói chang liên tục mấy canh giờ chờ nàng đến.

Trừ việc đó ra, có người còn nói nàng là một Luyện Đan Sư thiên tài, tuổi còn trẻ mà đã bước chân vào Luyện Đan Sư nhị cấp.

Chỉ cần là nàng luyện chế đan dược, được hiệu kỳ giai, đủ để cho hết thảy võ giả đều điên cuồng.

Một nữ tử như vậy lại ủy thác Tần Sơn đi tới Sở trấn để biểu tặng đan dược cho Sở Hành Vân, thể hiện một bộ thái độ cung kính, hình như rất sợ Sở Hành Vân sẽ không nhận lấy đan dược.

Nếu như đem tin tức này truyền đi, sợ rằng cả tòa thành Tây Phong đều có thể vì vậy mà phát điên đi...

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Cỏ đầu tường

Nghe Tần Sơn nói, khỏe miệng Sở Hành Vân khẽ nhếch lên. Lúc đầu, Tần Vũ Yên thật sự có nói qua sẽ phái người đem đan dược đưa đến Sở trấn.

Chỉ là không nghĩ tới Tần Vũ Yên lại phái Tần Sơn - Lâu chủ của Bách Bảo Lâu đi hộ tống đan dược, thật là khoa trương.

“Nếu Tần lâu chủ đã nói như vậy thì số đan dược này, chúng ta hãy nhận lấy đi.” Sở Hành Vân khẽ nói. Hắn không biết rằng câu nói này của hắn làm tất cả mọi người ở đây lộ ra biểu tình như phát điên.

Tất cả đan dược này đều do Tần Vũ Yên tự mình luyện chế. Hơn nữa, số lượng đan dược khá là nhiều. Nói về giá trị, đó là một khoản tài phú khổng lồ, sợ rằng đạt tới hơn ba mươi viên linh thạch.

Nhưng theo ý tứ của Sở Hành Vân thì dường như là hắn chỉ đáp ứng qua loa!

Bọn họ là người sống chứ không phải vật chết. Ý tứ trong những lời này, họ có thể cảm nhận được.

“Hôm nay Sở gia tổ chức đại hội gia tộc, ta lại là người ngoài nên không tiện ở lại. Ngày sau Sở thiếu chủ rảnh rỗi, chúng ta lại trao đổi việc làm ăn hợp tác. Đến đây xin cáo từ.” Tần Sơn cười híp mắt nói, nhưng thật ra trong lòng hắn đang âm thầm cảm thấy khiếp sợ.

Hai ngày trước, vào thời điểm Sở Hành Vân ly khai Bách Bảo Lâu thì có nói với Tần Sơn, kêu hắn hai ngày sau tới Sở gia một chuyến để bàn bạc công việc làm ăn hợp tác.

Lúc đó, Tần Sơn không suy nghĩ nhiều. Cho đến hôm nay đi tới Sở trấn và thấy sự việc vừa rồi, hắn mới chợt bừng tỉnh. Thì ra Sở Hành Vân đã sớm dự liệu tất cả, mượn tay hắn hóa giải cục diện bế tắc!

“Người này quả nhiên không đơn giản.” Tần Sơn giấu vẻ mặt của mình, hai tay ôm quyền, xoay người muốn rời khỏi Sở gia.

“Tần lâu chủ xin dừng chân!” Mới vừa quay người lại, Sở Hành Vân liền cất tiếng gọi Tần Sơn.

Hắn đi tới trước người Tần Sơn, cười nói: “Vừa rồi, nhờ có Tần lâu chủ ra tay hỗ trợ mà ta mới may mắn thoát khỏi hiểm cảnh. Đây là một món quà nho nhỏ, xin Tần lâu chủ hãy nhận lấy.”

Vừa nói, Sở Hành Vân vừa lấy ra một trang giấy từ bên trong nhẫn trữ vật đưa đến trước mặt Tần Sơn.

Lúc đầu, Tần Sơn còn muốn từ chối nhưng khi thoáng nhìn qua kí tự trên tờ giấy, hắn chợt giật mình, gắt gao nhìn chăm chăm vào ba chữ lớn - Thanh Tâm Đan.

“Đây là một tờ đan phương, hơn nữa là đan phương nhị phẩm!” Trong đầu Tần Sơn vang lên tiếng nổ ầm ầm.

Từ sau khi thấy được hiệu quả kì diệu của Hòa Linh Tán thì Tần Sơn liền biết Sở Hành Vân đối với luyện đan rất là tinh thâm.

Cũng bởi vì Hòa Linh Tán mà mấy ngày nay Bách Bảo Lâu đều đông kín người. Vô số võ giả tràn vào Bách Bảo Lâu đều tranh mua Hòa Linh Tán cùng Thối Thế Đan.

Không phải là nói quá nhưng chỉ trong vòng hai ngày ngắn ngủi, tiền lời mà Hòa Linh Tán mang tới cho Bách Bảo Lâu đã vượt xa giá trị của tờ đan phương, không phải chỉ hơn nửa phần hay một phần.

Hòa Linh Tán chỉ là đan dược nhất phẩm mà đã có giá trị khổng lồ như vậy, huống chi là đan dược nhị phẩm?

“Sở thiếu chủ, món quà này quá quý giá!” Tần Sơn kích động đến hai tay đều run rẩy nói. Hắn khó mà có thể tưởng tượng, tờ đan phương nhị phẩm này quý giá cỡ nào.

“Vừa rồi người cũng đã nói hai nhà chúng ta có quan hệ hợp tác. Nếu là người nhà, đương nhiên phải trợ giúp lẫn nhau. Một cái đan phương cũng không phải là cái gì quá quý giá.” Sở Hành Vân nhún vai, rất là tùy tiện nói.

Lời này của hắn không phải là giả, càng không phải là ngông cuồng tự đại mà nói như vậy.

Sở Hành Vân là Luyện Đan Sư bát cấp hàng thật giá thật. Trong đầu hắn có vô số đan phương. Đan phương nhị cấp này, hắn căn bản không coi là cái gì, hầu như tiện tay đều có thể viết ra.

Nhưng những lời này vào trong tai Tần Sơn thì ý nghĩa lại hoàn toàn khác biệt.

Hắn nhìn Sở Hành Vân, điểm không thích lúc đầu cũng biến mất triệt để trong lòng. Hít sâu một hơi, hắn nói: “Tấm lòng thành của Sở thiếu chủ, Tần Sơn xin cảm tạ!”

Lưng hơi cong xuống, Tần Sơn bái một cái thật sâu. Điều này làm đám người chung quanh đều mở to hai mắt nhìn, trong lòng vừa khiếp sợ vừa tò mò, rất muốn biết trên tờ giấy viết cái gì mà lại khiến Lâu chủ của Bách Bảo Lâu thất thố như vậy.

Đội Tần Sơn rời đi, toàn bộ bầu không khí từ đường điệu đi rất nhiều. Thân phận lâu chủ của Bách Bảo Lâu cực kỳ cao quý, giống như một ngọn núi ép tới làm mọi người không thở nổi.

Sở Hành Vân bước ra, nhìn mọi người hỏi: “Các vị, ba vị trưởng lão đã rời đi. Bây giờ còn có ai muốn ép ta giao ra kim ấn gia chủ không? Có ý kiến nào phản đối ta kế thừa vị trí gia chủ không?”

Lời nói của Sở Hành Vân vừa dứt thì tất cả mọi người bao gồm những thành viên của đội hộ vệ đều điên cuồng lắc đầu.

“Tộc quy có nói kim ấn gia chủ là cha truyền con nối, bất luận kẻ nào đều không được phép mạnh mẽ đoạt đi. Chúng ta nào dám vi phạm tộc quy!”

“Hôm nay, chúng ta tận mắt chứng kiến tư thế oai hùng của thiếu chủ: tài lực hùng hậu, thực lực kinh người, ngay cả lâu chủ của Bách Bảo Lâu đều phải lấy lễ đối đãi. Có người gia chủ như vậy là phúc của Sở gia ta, ai dám kháng nghị?”

“Lời này không sai, vị trí gia chủ của Sở gia ta, trừ thiếu chủ ra không còn có thể là ai khác!”

“...”

Thanh âm của đám người liên tiếp vang lên, trong đó hoàn toàn đã mất đi ý giễu cợt vừa rồi mà thay thế bằng a dua nịnh hót, vội vàng lấy lòng Sở Hành Vân.

Phải biết rằng, bây giờ Sở Hành Vân có danh tiếng rất lớn, lại còn có con quái vật khổng lồ Bách Bảo Lâu làm chỗ dựa.

Nếu như có thể mượn cơ hội này tạo được quan hệ cùng Sở Hành Vân thì trong tương lai nhất định có thể được rất nhiều chỗ tốt. Chỉ cần nhìn vào số lượng đan dược cũng đủ để cho người ta phải nhìn chằm chằm.

Sở Hành Vân đứng ở giữa từ đường nhìn thấy biểu tình lấy lòng của mọi người nhưng trên mặt không có một chút đắc ý. Trái lại ở sâu trong nội tâm của hắn lại có thêm một chút khinh bỉ, lạnh lùng.

Bỗng hán gờ tay lên khiến mọi người đều trở nên yên lặng.

“Lời nói vừa rồi của mọi người, ta đều nghe rõ ràng. Tiếc thế, ta cũng có mấy câu muốn nói hết một lượt cùng mọi người.” Âm thanh của Sở Hành Vân rất nhẹ nhàng làm mọi người đoán không ra hắn đang suy nghĩ cái gì.

Đoàn người đều gật đầu như gà mổ thóc, yên lặng thể hiện dáng vẻ chăm chú lắng nghe.

“Mọi người là người như thế nào, Sở Hành Vân ta hiểu rất rõ ràng. Các ngươi như cỏ đầu tường, ai chiếm cứ thượng phong thì các ngươi sẽ a dua nịnh hót đối với người đó. Hôm nay, nếu như Sở Bình Thiên đoạt được kim ấn gia chủ thuận lợi thừa kế vị trí gia chủ Sở gia thì chỉ sợ dù ta có quý trên mặt đất cầu xin, các ngươi cũng sẽ không thêm liếc mắt đến.”

Sở Hành Vân vừa mở miệng liền khiến ánh mắt của mọi người co lại, đứng tại chỗ sững sờ.

Nhưng hắn lại không thêm đề ý, tiếp tục nói: “Đối với những điều này, ta cũng không muốn truy cứu. Hôm nay ta thừa kế vị trí gia chủ, Sở gia cũng mở ra một trang mới. Chỉ cần chư vị cùng nhau đoàn kết trên dưới một lòng thì Sở gia nhất định sẽ vượt qua giai đoạn suy tàn này. Mà ta cũng tuyệt sẽ không bạc đãi các ngươi.”

“Nhân tiện, ta cũng muốn nói. Ta giết Sở Hải kết mối thù giết con cùng Sở Bình Thiên, hai vị trưởng lão cũng đối với ta tràn đầy ý đối địch. Bởi vậy, hiện tại ta lấy thân phận của gia chủ Sở gia tuyên bố ba người này đã bị ta đuổi khỏi Sở gia. Sống, không được lưu tên trong gia phả Sở gia. Chết, lại càng không thể được mai táng cùng với tổ tiên Sở gia!”

“Đồng thời, ta muốn mọi người xác minh một điều là ủng hộ ta hay ủng hộ ba người Sở Bình Thiên. Chứ đừng biểu hiện nói một đằng làm một nẻo.”

Nói đến đây, trong con ngươi của hắn đột nhiên toát ra một tia lạnh lẽo: “Nếu không, các ngươi đừng mong sống yên bình được. Mà ta tuyệt sẽ không sinh lòng tốt mà nương tay với những người như thế!”

Sau khi nói xong, Sở Hành Vân lần nữa khôi phục bộ dáng bình tĩnh, không để ý tới ánh mắt vô cùng kinh ngạc của mọi người mang theo Thủy Lưu Hương cùng Sở Hồ sải bước đi ra từ đường Sở gia.

Sau lưng hắn, toàn bộ không gian như ngưng đọng lại.

Cả đám người đều đứng ngơ ngác tại chỗ, trong đầu liên tục vang lên lời nói của Sở Hành Vân, sắc mặt bắt đầu biến đổi đủ loại, xấu xí tới cực điểm.

Dịch: Hào Ca

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22: Cải tạo Võ Linh

Ba người trở về đến đình viện, vừa mới đóng cửa lại Sở Hồ liền cao giọng hoan hô. Thủy Lưu Hương đứng kế bên Sở Hồ cũng kích động, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên. Kể từ hôm nay Sở Hành Vân chính là tân gia chủ của Sở Gia, rốt cuộc họ sẽ không còn chịu uất ức nữa.

“Được rồi, người còn hoan hô nữa thì cái nóc nhà này sẽ bị thổi bay mất”. Sở Hành Vân trợn mắt nói.

Sau đó hắn xuất ra mấy bình ngọc để lên bàn nói: “Đây là mấy bình Thối Thề Đan, các người lấy dùng rồi mau sớm ngưng tụ ra Võ Linh”.

Sở Hồ nghe thấy, hai mắt liền trợn tròn đáp: “Thiếu gia, Ta không nghe nhầm đấy chứ? Mấy chai Thối Thề Đan này đều cho ta?”.

“Người không dùng cũng được, để cho Lưu Hương đi”. Sở Hành Vân bữu môi nói, làm bộ muốn thu lại bình ngọc.

Sở Hồ vội vàng tiến tới, đưa tay chụp lấy hai bình ngọc cười hắc hắc nói: “Thiếu gia đã tặng đan dược này, ta nào có thể từ chối.”

Vừa nói, Sở Hồ vừa giấu mấy bình Thối Thề Đan vào trong người. Hành động kia khiến cho Thủy Lưu Hương không nén được mỉm cười, tiếng cười vang như chuông bạc.

“Tên tiểu tử xảo trá”. Sở Hành Vân cũng cười nhưng vẻ mặt của hắn rất nhanh trở nên nghiêm túc, nói với Sở Hồ: “Vừa rồi ta cùng Sở Hải đánh một trận có linh ngộ được một số thứ. Lát nữa, có thể ta sẽ bế quan tu luyện một thời gian nên có chuyện muốn nói với người”

“Thiếu gia, mời người nói”. Thấy biểu hiện nghiêm túc của Sở Hành Vân, Sở Hồ cũng không dám đùa giỡn nữa kính cẩn đáp.

“Mấy ngày trước, ta và Bách Bảo Lâu đạt thành hợp tác sẽ cùng nhau khai thác tài nguyên ở Phượng Tề Sơn. Chuyện này đối với Sở Gia rất quan trọng, ta nghĩ rằng có thể giao cho người toàn quyền xử lý vấn đề này”.

“Toàn quyền?” Sở Hồ ngăn người, kinh ngạc nhìn Sở Hành Vân.

Sở Hành Vân gật đầu nói: “Không sai! Tất cả mọi việc đều do người phụ trách, bất luận kẻ nào cũng không có quyền tra hỏi, càng không có quyền nhúng tay vào. Ngoài ra, người hãy tuyển chọn một ít người đáng tin cậy bồi dưỡng thật tốt để chống lại Sở Bình Thiên”.

Theo như lời Sở Hành Vân, Sở Hải vừa chết thì hắn và Sở Bình Thiên liền trở thành tử địch.

Đương nhiên, Sở Bình Thiên sẽ không bỏ qua cho Sở Hành Vân mà nhất định sẽ dùng mọi cách phá hoại.

Nếu Sở Hành Vân muốn đứng vững thì phải có thể lực của riêng mình đối kháng lại Sở Bình Thiên.

Mà chuyện khai thác linh tài của Phượng Tề Sơn vừa hay là một cơ hội tuyệt vời.

“Ta hiểu rồi”. Sở Hồ nghe Sở Hành Vân nói liền không từ chối mà ngược lại hai mắt của hắn còn toát ra vẻ hưng phấn, bộ dáng tựa như muốn thể hiện thân thủ.

Sau đó, Sở Hành Vân bàn bạc một với Sở Hồ về công việc hợp tác. Sau khi Sở Hồ nghe xong, đối với lần hợp tác này hắn có rất nhiều ý tưởng, một số ý tưởng rất hay khiến cho Sở Hành Vân cũng phải mở rộng tầm mắt.

“Giao cho chuyện này Sở Hồ xử lý, chắc chắn sẽ không xảy ra sai sót, chỉ là không nghĩ đến hắn có thể làm tốt như vậy, thật là đáng mừng”. Sở Hành Vân liếc mắt nhìn Sở Hồ tỏ vẻ hài lòng.

Kiếp trước, Sở Hành Vân rời khỏi thành Tây Phong không lâu thì nghe nói Sở Hồ cũng bỏ Sở Gia mà đi, không ngờ lại được một thương hội tin tưởng trọng dụng.

Chỉ vón vẹn có một năm sau khi Sở Hồ đã gia nhập thương hội đã lên chức tham mưu, cho thấy năng lực trong mắt hắn cực kỳ không tầm thường.

Thuở nhỏ, Sở Hồ sống cùng với Sở Hành Vân. Cho dù gặp bao nhiêu khó khăn, Sở Hồ cũng không hề bỏ rơi hắn mà lặng lẽ chịu đựng cùng Sở Hành Vân.

Hắn trung thành, hơn nữa có năng lực, là ứng viên tốt nhất cho việc quản lý khai thác linh tài.

Bàn luận đến gần khuya ba người mới trở về phòng của mình.

Tiến vào không gian bên trong Luân Hồi Thạch, Sở Hành Vân không lập tức tu luyện mà đứng tại chỗ trầm tư.

“Mặc dù lần đại hội gia tộc này biến đổi bất ngờ, nhưng theo dự đoán của ta thì sau khi Tần Sơn ra mặt làm kinh sợ một phen, sẽ có không ít tộc nhân chọn từ bỏ Sở Bình Thiên mà ủng hộ ta”. Sở Hành Vân thầm nghĩ trong lòng.

Lần đại hội gia tộc này, Sở Hành Vân đã lên kế hoạch, chuẩn bị vẹn toàn, nắm chắc hết trong tay.

Dù cuối cùng Tần Sơn không có ra mặt xuất thủ thì hẳn cũng có rất nhiều biện pháp toàn mạng trở ra.

Chẳng qua nếu làm như vậy thì nguy hiểm khá lớn. Không chỉ bại lộ con bài chưa lật mà còn tạo thành thương tổn thật lớn đối với cơ thể của hắn.

Dù sao bây giờ hắn không còn là Phách Thiên Vô Hoàng oai phong một cõi nữa mà chỉ có tu vi Thối Thể Cảnh tứ trọng thiên. Nếu muốn đối kháng với cảnh giới Tụ Linh Cảnh nhị trọng của Sở Bình Thiên thì hẳn phải bỏ ra một cái giá không nhỏ.

“Thực lực! Bây giờ, ta cần phải nâng cao thực lực!” Nghĩ thế, trong mắt Sở Hành Vân lóe lên một tia sáng. Hắn vờn tay phải ra, trong lòng bàn tay lập tức toát ra một vầng sáng màu xám.

Cái vầng sáng màu xám này tản mát u quang nồng đậm, cuối cùng ngưng tụ thành hình một con sói bao phủ tà khí xung quanh, có bộ lông đen kịt, răng nanh nhọn hoắc. Nhưng sắc bén nhất vẫn là móng vuốt sói kia, mang theo màu máu đỏ hồng tựa như đại biểu cho giết chóc.

Nếu như bây giờ Sở Bình Thiên nhìn thấy cảnh này ở đây thì nhất định sẽ há hốc mồm kinh ngạc. Con chó sói này chính là Võ Linh của Sở Hải: U Linh Ma Lang.

Thì ra lúc giết chết Sở Hải, trong nháy mắt Sở Hành Vân liền thi triển công pháp vô danh thần không biết quỷ không hay đem Võ Linh U Linh Ma Lang nuốt vào bên trong cơ thể nhốt lại cho tới bây giờ mới thả ra ngoài.

“Ngươi rất hận ta?” Sở Hành Vân có thể cảm nhận được ánh mắt lạnh lùng của U Linh Ma Lang, hắn cười nhạt một tiếng nói.

Võ Linh tâm linh nhất mạch cùng với võ giả.

Trước khi chết, Sở Hải tràn đầy thù hận với Sở Hành Vân nên cái oán khí này tự nhiên cũng ảnh hưởng đến U Linh Ma Lang, khiến nó tràn ngập căm hận với Sở Hành Vân.

U Linh Ma Lang lạnh lùng đưa mắt nhìn Sở Hành Vân, phát ra tiếng gầm gừ giận dữ. Sau đó phóng thân thể đâm thẳng về phía Sở Hành Vân, tựa như u linh.

Móng vuốt màu đỏ hồng như máu đỏ bắt chợt hiện ra, như muốn đem Sở Hành Vân trước mặt xé thành trăm mảnh nhỏ.

“Ngay cả Sở Hải cũng chết trong tay ta, ngươi làm thế nào để chống cự?” Sở Hành Vân nắm Võ Linh Kiếm nhắm về phía U Linh Ma Lang xuất thủ.

Một tiếng gió vang vọng lên, Sở Hành Vân liền xuất hiện ở trước mặt U Linh Ma Lang chém xuống một kiếm, trong nháy mắt liền chặt đứt móng vuốt nhọn của nó.

“Trần!” Sở Hành Vân thốt ra một âm thanh. Lòng bàn tay trái của hắn đột nhiên xuất hiện một ngọn lửa quỷ dị màu đen nặng nề vỗ vào giữa trán U Linh Ma Lang.

U Linh Ma Lang phát một tiếng kêu thê lương, sau đó thân thể không ngừng run rẩy giống như đang gặp phải ngọn lửa băng sương vậy. Thân thể bắt đầu tan rã, cuối cùng biến thành một tinh thạch màu xám lớn chừng ngón tay cái.

“Kiếp trước, lần đầu tiên ta thôn phệ là Võ Linh nhị phẩm vẫn còn dư sức. Không biết lần này có thể thôn phệ Võ Linh tam phẩm hay không?”. Sở Hành Vân nhặt tinh thạch màu xám lên, thì thào nói.

Cải tạo Võ Linh không phải là chuyện dễ.

Một khi bắt đầu cải tạo Võ Linh, võ giả nhất định phải chịu đựng vô vàn đau khổ. Nếu như Võ Linh cấp bậc càng cao thì sẽ càng thống khổ, thậm chí có thể nguy hiểm tính mạng.

Đây chính là lí do mà Sở Hành Vân vô cùng thận trọng. Hiện tại, Võ Linh tam phẩm hắn là cực hạn của hắn.

Sở Hành Vân lấy toàn bộ đan dược ra xếp thành một hàng, điều chỉnh trạng thái đến mức tốt nhất, tâm niệm vi động. Sau đó, hắn dùng linh lực bao quanh tinh thạch màu xám rồi chậm rãi dung nạp vào Võ Linh Kiếm.

“Á!” Tinh thạch màu xám vừa mới chạm vào Võ Linh Kiếm, Sở Hành Vân liền cảm nhận được một cơn đau tê tâm liệt phế. Còn trên Võ Linh Kiếm đột ngột toát ra từng tia sáng màu xám.

Tia sáng màu xám này rất là quỷ dị, tựa như mỗi tia sáng này đều ẩn chứa khí tức của U Linh Ma Lang, dung nhập vào Võ Linh Kiếm khiến cho thân kiếm bắt đầu trở phù phiếm bất định, liên tục tỏa ra lãnh khí um tùm tựa như là u linh vậy.

“Không hổ là Võ Linh tam phẩm. Ta chỉ vừa mới bắt đầu cải tạo thì đã khiến cho Võ Linh Kiếm có đặc tính của U Linh Ma Lang”. Sở Hành Vân ngừng

đầu nhìn biến dị của Võ Linh Kiếm, trong lòng tràn đầy cảm giác mong đợi.

Nhưng Sở Hành Vân không biết hần vừa tiến nhập trạng thái tu luyện thì Luân Hồi Thiên Thư đặt trên bệ đá kia không có dấu hiệu gì bỗng lay động một cái, tỏa ra ánh sáng âm u như không đem cả không gian đều bao phủ ở trong.

Chẳng qua cảnh tượng này xuất hiện quá đột ngột, có thể nói là không có dấu hiệu nào nên Sở Hành không phát hiện được...

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Võ Linh lên cấp

Nhờ có kinh nghiệm ở kiếp trước, Sở Hành Vân cũng không gặp phải chuyện gì khó khăn.

Điều duy nhất ngoài dự tính của hần là thôn phệ tam phẩm võ linh quá đau đớn. Đến tâm tính cao như hần cũng vài lần ngất đi.

Cho đến ngày thứ hai, cơn đau này mới dần biến mất. Sở Hành Vân liên tục vận chuyển công pháp vô danh đưa linh lực đến từng góc ngách trong cơ thể chẳng ngừng nghỉ dù chỉ một phút một giây.

Ngày thứ ba, sau khi Sở Hành Vân hoàn tất vận chuyển công pháp 10 vòng, thân thể hần run lên nhẹ nhẹ.

Ánh mắt đảo qua liền thấy Võ Linh Kiếm lơ lửng trên không khí đã có biến đổi long trời lở đất. Cả thanh trường kiếm trở nên hư ảo hơn, thân kiếm có màu đen huyền, khí tức âm u tạo nên một cảm giác không chân thật.

Sở Hành Vân vươn tay, thanh trường kiếm liền đột nhiên biến mất, lúc xuất hiện lần nữa thì đã ở trước mặt của hần.

“Thật nhanh!” Sở Hành Vân trong lòng kinh ngạc.

Vừa rồi, thanh trường kiếm này cũng không phải là biến mất mà là do tốc độ của nó quá nhanh nên khó cách nào dùng mắt thường nắm bắt, tạo ra cảm giác như là biến mất trong không khí.

Ngoài ra, trên thân kiếm lượn lờ ánh sáng đen huyền, tựa như là u linh, đem kiếm khí cùng kiếm quang che giấu hoàn toàn, tới vô ảnh, đi vô tung, rất khó nắm bắt.

“U Linh Ma Lang ngoại trừ có tốc độ cực nhanh, am hiểu ẩn nấp thì còn có thể hoàn mỹ che giấu hơi thở. Xem ra, hai đại đặc tính mạnh này đều sáp nhập vào trong Võ Linh, thực sự là trời cũng giúp ta.” Trên mặt của Sở Hành Vân hiện lên vẻ cực kỳ vui mừng.

Hần tu luyện Phong Lô Kiếm Quyết, lấy tốc độ mà nổi danh.

Một kiếm đâm ra, nhanh như gió, tốc độ như lời đình. Đối thủ thậm chí còn chưa kịp phản ứng thì đã bị đoạt đi mạng sống.

Hiện tại, Võ Linh Kiếm dung hợp thêm U Linh Ma Lang hai loại đặc tính nổi bật, đã tiến nhập nhị phẩm, không chỉ tăng cường tốc độ mà còn có thể che giấu khí tức, giống như là một thanh Vô Ảnh Kiếm, vô ảnh vô hình.

“Không biết bây giờ thực lực của ta đã đạt tới trình độ nào rồi?” Sở Hành Vân tẩy sạch những vết bẩn trên cơ thể, thay một áo bào màu đen, rồi lập tức đi hướng về phía đình viện.

Tay hần nắm lại thành nắm cầm kiếm, lẳng lặng đứng thẳng người giống như sáp nhập vào trong cơn gió, nhẹ nhàng lay động qua lại.

“Phong Động!” Một lúc lâu, Sở Hành Vân quát nhẹ một tiếng. Cánh tay hần khẽ động thì thanh trường kiếm liền biến mất.

Trong không khí, đột nhiên vang lên một tiếng xé gió chói tai, Võ Linh Kiếm lại hiện ra. Những nơi mà kiếm lướt qua, lá rụng bị cắt thành từng khúc, thân cây hần sâu dấu kiếm, thậm chí những cây đại thụ không lồ đều bị lay động nhẹ nhẹ, đứng đưa qua lại.

Còn Sở Hành Vân thì chẳng biết từ lúc nào, hần đã thu hồi thanh kiếm lại.

Xuất kiếm, vung kiếm, thu kiếm. Một chuỗi động tác tựa như mây trôi nước chảy, nhanh đến nỗi làm cho người khác khó có thể phản ứng kịp thời.

“Đưa vào uy lực của một kiếm kia đã có thể dễ dàng đánh bại Thối Thể Cảnh lực trọng thiên, dù là thối thể thất trọng thiên, ta cũng có sức đánh một trận.” Sở Hành Vân thu hồi Võ Linh Kiếm vào trong cơ thể, rất hài lòng với trạng thái bây giờ.

“Thiếu gia!” Lúc này, tiếng kêu của Sở Hổ truyền đến.

Sở Hành Vân quay đầu lại nhìn thì thấy Sở Hồ mặc một bộ quần áo màu đen, ánh mắt sắc bén, bước chân như gió, hoàn toàn không còn cảm giác hèn mọn, buồn rầu trước kia, trái lại tinh thần có vẻ phấn khởi.

“Người đã ngưng tụ ra Võ Linh?” Sở Hành Vân liếc mắt thì đoán được Sở Hồ đã ngưng tụ ra võ linh.

“Quả nhiên không chuyện gì gạt được thiếu gia.” Sở Hồ cười hắc hắc, hít vào một hơi thật sâu thì phía sau hắn lập tức xuất hiện một hư ảnh mảnh hồ vẫn dữ tợn, rất có vài phần khí thế của chúa tể sơn lâm.

“Võ Linh Cảnh tam phẩm!” Sở Hành Vân tựa hồ đã sớm đoán ra nên hắn không có biểu hiện quá kinh ngạc.

Hắn biết rõ Sở Hồ kiếp trước có thể lẫn lộn ở thương hội như cá gặp nước thì ngoại trừ năng lực cùng ánh mắt, Võ Linh cũng nhất định là một yếu tố quan trọng.

Tại thành Tây Phong, Võ Linh Tam phẩm có thể coi là thuộc vào nhóm Võ Linh đứng đầu.

Sở Hồ cũng không biết suy nghĩ trong lòng Sở Hành Vân, mặt mày hắn hơn hờ nói: “Thiếu gia, từ nay về sau, ta cũng có chút thực lực, sẽ không trở thành trói buộc của người!”

Vừa nói Sở Hồ vừa đem võ linh phụ thể. Trên trán của hắn lập tức xuất hiện ba đường vân, cuối người xuống phát ra vài tiếng hồ gầm cao vút, có tác phong của một cao thủ.

Sở Hành Vân khẽ gật đầu, khoe miệng nhấc lên một đường cong vi diệu.

“À đúng rồi!” Đột nhiên, Sở Hồ nghĩ tới chuyện gì đó nói. Sau đó, hắn lấy ra một quyển sách đưa cho Sở Hành Vân, nói: “Thiếu gia, đây là sổ sách linh tài, người xem qua một chút.”

“Sổ sách?” Sở Hành Vân nhíu mày. Hắn bế quan ba ngày, không nghĩ tới Sở Hồ hành động nhanh như vậy, đã liên lạc Bách Bảo lâu, bắt đầu khai thác Phượng Tê sơn.

Vừa kiểm tra sổ sách, hắn thấy phía trên có ghi một danh sách linh tài, có chừng hơn ba mươi loại, mỗi một loại đều ghi lại rõ ràng trong hồ sơ.

Theo như Sở Hành Vân đánh giá, nhóm linh tài này ít nói cũng có trăm buổi cây.

“Ngày thiếu gia bế quan, Bách Bảo Lâu có phái người tới. Ta dựa theo chỉ thị của người đưa bọn họ đến bên ngoài núi Phượng Tê. Ba ngày này, cơ hồ là liên tục ngày đêm khai thác không có nghỉ ngơi chút nào. Theo ta suy đoán thì trong vòng nửa tháng liền có thể đem vòng ngoài khai thác hoàn toàn.”

Sở Hồ rất điềm tĩnh, không nhanh không chậm nói: “Đúng như thiếu gia phỏng đoán, ba người Sở Bình Thiên quả nhiên ghi hận trong lòng, nhiều lần muốn dùng thủ đoạn chặn cướp những cũng may là ta ghi nhớ lời dặn của thiếu gia, âm thầm mời Tàn lâu chủ tới. Hôm qua, Tàn lâu chủ đã tự mình xuất thủ dọa chúng một phen. Ta đoán rằng sau này bọn họ cũng không dám có hành động nào nữa.”

Vừa nghĩ tới cảnh tượng hôm qua, trên mặt Sở Hồ lộ ra ý cười, quá sung sướng. Sở Bình Thiên bị ép tới không thể đáp trả, hình ảnh như vậy, hắn trước đây căn bản không có nghĩ tới.

“Sở Bình Thiên quý kế đa đoan, chúng ta vẫn phải đề phòng một ít. Bất quá, ngăn ngừa trong vòng nửa tháng, có thể đem vòng ngoài khai thác hoàn tất, tốc độ đích thật là ngoài dự liệu của ta.” Sở Hành Vân thấp giọng nói.

“Luu Hương đâu rồi? Nàng ở nơi nào?” Sở Hành Vân nhìn quanh một chút, cũng không có phát hiện hình bóng của Thủy Luu Hương liền hỏi.

“Luu Hương tiểu thư cũng bế quan tu luyện, tiến độ của nàng hình như rất chậm, đến nay cũng không có ngưng tụ ra Võ Linh.” Sở Hồ đáp.

“Ba ngày còn chưa ngưng tụ Võ Linh, thật có chút chậm.” Sở Hành Vân gật đầu, nhưng cũng không nghĩ nhiều.

Mỗi người ngưng tụ Võ Linh đều khác nhau. Trước đây, Thủy Luu Hương sống gian nan như vậy, đối với tu luyện, càng không có ai chỉ dạy, thời gian hao phí dài một ít, cũng là điều bình thường.

“Về phía Luu Hương, người không nên quấy rầy, ta sẽ đi thành Tây Phong một chuyến.” Sở Hành Vân nhìn sang Sở Hồ nói, nếu khai thác thuận lợi như vậy, hắn cũng cần phải đi Bách Bảo lâu một lần.

Trọng yếu hơn là, hắn có thể rèn sắt khi còn nóng, bắt đầu chuẩn bị một chút cho kế hoạch!

Tiếp tục suy tư trong lòng, quay qua quay lại, màn đêm đã hoàn toàn phủ xuống.

Sở Hành Vân lấy một hắc bào rộng thùng thình khoác lên người, ẩn giấu thân hình, lại một lần nữa ly khai Sở trấn.

Dịch: Hào Ca

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24: Lại đến Bách Bảo Lâu

Tại khu giao dịch của Bách Bảo Lâu.

Bên trong đan phòng, Tần Vũ Yên ngồi xếp bằng, hai tay đan vào nhau tạo thành một thủ ấn phức tạp.

Ở xung quanh nàng có hơn mười viên linh thạch, tỏa ra linh quang nhẹ nhàng, tựa như làm gia tăng nét đẹp của sao đêm, vô cùng lấp lánh, lại càng tỏ thêm đáng vẻ xuất trần của Tần Vũ Yên.

Nếu có người nam nhân nào thấy những hình ảnh này thì nhất định sẽ bị hấp hồn bởi vẻ đẹp khuynh thành của nàng, đồng thời sinh lòng ái mộ.

Vào lúc này, Mạnh Thanh cùng Tần Sơn đang ngồi ngay ngắn ở bên trong đan phòng. Mặc dù trước mặt là cảnh đẹp nhưng hai người không dám ngẩng đầu liếc mắt nhìn. Ngược lại, hai người họ có vẻ căng thẳng, nét mặt tựa hồ có chút khấn trương.

Mạnh Thanh hít một hơi thật sâu, giọng nói có chút run rẩy: “Vũ Yên tiểu thư, ta đã hoàn thành việc thu thập tình báo liên quan tới Sở Hành Vân. Người này có chút quỷ dị, trong 16 năm vừa qua, hắn sống một cách chán nản, tựa như là một phế vật. Nhưng từ khi hắn cưới Thủy Lưu Hương, khí chất đã thay đổi hoàn toàn, tu vi tăng một cách nhanh chóng, thậm chí còn bảo vệ được gia chủ kim ấn, lấy được sự ủng hộ của không ít người Sở gia.”

“Thủy Lưu Hương?” Tần Vũ Yên đôi mắt híp lại, chậm rãi đứng lên.

“Thủy Lưu Hương là người của Thủy gia, nghe nói là con của Thủy Sùng Hiền cùng một cô gái thanh lâu sinh ra, địa vị thấp hèn, còn không bằng một gã hạ nhân. Ta cũng âm thầm điều tra, người này rất là bình thường, cũng không có bối cảnh gì sau lưng. Còn tên cường giả lãnh đời kia, từ sau buổi bán đấu giá võ học cũng không xuất hiện một lần nào khác, hắn như là bốc hơi khỏi thế gian này.” Mạnh Thanh vội vàng trả lời.

Nghe được Mạnh Thanh trả lời, Tần Vũ Yên trầm ngâm trong chốc lát rồi trầm giọng nói: “Tra, tiếp tục điều tra. Nếu như không kiếm được đầu mối trên người Sở Hành Vân, thì tiếp tục điều tra tới cha chú của hắn, một điểm cũng không thể bỏ sót.”

“Vâng!” Mạnh Thanh nặng nề gật đầu, khom người lui xuống.

Mạnh Thanh đi rồi, Tần Vũ Yên nhìn về phía Tần Sơn, hỏi: “Gần đây việc khai thác linh tài Phượng Tê Sơn có vấn đề gì không?”

“Bẩm tiểu thư, việc khai thác rất thuận lợi, hầu như không gặp phải trắc trở gì. Trong vòng ba ngày ngắn ngủi, chúng ta đã khai thác gần nghìn cây linh tài. Nếu tiếp tục khai thác sâu vào, số lượng linh tài kiếm được sẽ càng cao!” Tần Sơn trong lời nói cũng có chút kích động.

Linh tài là thứ mọi võ giả đều muốn, giá cả rất cao.

Thật khó có thể tưởng tượng. Chỉ trong vòng ba ngày, bọn họ đã khai thác gần nghìn cây linh tài. Nếu cứ tiếp tục việc làm ăn này, Bách Bảo lâu sẽ chiếm được rất nhiều tài phú, xưng bá chợ linh tài ở thành Tây Phong căn bản không cần tốn nhiều sức.

“Việc khai thác linh tài thì người không cần quá quan tâm, việc người cần làm là phải bí mật chú ý mọi cử chỉ hành động của Sở Hành Vân. Nếu phát hiện bất cứ điều gì, người phải lập tức bẩm báo ta.” Tần Vũ Yên nói. Lời của nàng khiến Tần Sơn có phần không hiểu. Hắn hỏi: “Vũ Yên tiểu thư, ta không hiểu tại sao người phải làm như vậy?”

Tần Vũ Yên nói: “Người còn nhớ Hòa Linh Tán cùng Thanh Tâm Đan không?”

“Đương nhiên là nhớ kỹ.” Tần Sơn lập tức đáp. Đan phương của hai loại đan dược này đều là Sở Hành Vân đưa cho hắn, làm sao hắn có thể quên được.

“Mấy ngày trước, ta đã nghiên cứu kỹ hai loại đan phương này. Loại thủ pháp luyện đan ghi trên đó cũng không có lưu lại trong sách cổ. Nhất là Thanh Tâm Đan, chỉ là đan dược nhị phẩm, lại có thể thanh trừ ma chướng, ổn định tâm thần. Dược hiệu như vậy thậm chí có thể sánh ngang đan dược tam phẩm.”

Nói xong, Tần Vũ Yên hít một hơi thật sâu. Nếu không phải nàng tận mắt nhìn thấy, nàng tuyệt đối không tin trên đời này còn có đan dược nhị phẩm thần kì như vậy.

“Giá trị của tờ đan phương này có thể lên đến trăm viên linh thạch, nhưng Sở Hành Vân lại không chút nào để vào mắt. Điều này có thể nói thứ hắn cần căn bản không phải là tài phú!” Tần Sơn cũng không phải là kẻ khờ, lập tức đưa ra phán đoán của mình.

“Không sai, ta hoài nghi việc khai thác linh tài Phượng Tê Sơn chỉ là ngụy trang, Sở Hành Vân nhất định có mục đích khác. Nếu không hắn sẽ chẳng phí nhiều công sức như vậy.” Tần Vũ Yên híp hai mắt lại, càng khẳng định suy nghĩ của mình.

Đúng lúc này, đột nhiên có tiếng bước chân vội vã truyền đến.

Một thị nữ xuất hiện, khom người cúi đầu với Tần Vũ Yên, nói: “Vũ Yên tiểu thư, Sở Hành Vân vừa tới Bách Bảo Lâu. Hẳn bảo là muốn mua đan đỉnh, hiện tại đang ở bên ngoài chờ.”

Nghe vậy, Tần Sơn đột ngột đứng lên, mắng: “Sở thiếu chủ là nhân vật cao quý cỡ nào mà người lại để hắn chờ bên ngoài. Lập tức chuẩn bị một gian phòng tốt nhất, tuyệt đối không để cho bất kì ai quấy rối!”

“Nô tỳ biết tội, nô tỳ đi chuẩn bị ngay.” Thị nữ chưa bao giờ thấy Tần Sơn nổi giận như vậy, nhất thời hoang mang lo sợ rồi nhanh chóng lui ra.

“Chậm đã!” Tần Vũ Yên đột nhiên bước ra, trịnh trọng nói: “Dẫn Sở Hành Vân đi tới bảo khố, ta sẽ tự mình đi tiếp đãi hắn.”

Mệnh lệnh của Tần Vũ Yên rất nhanh được truyền xuống bên dưới.

Sở Hành Vân đang đứng chờ đợi ở bên ngoài Bách Bảo Lâu. Chốc lát sau, dưới sự dẫn đường của mấy vị tỷ nữ đi qua bao nhiêu dãy hành lang gấp khúc, cuối cùng đến trước một lầu các nguy nga. Ở nơi đó, Tần Vũ Yên đã chờ đợi từ lâu.

Vì tự thân tiếp đãi Sở Hành Vân, không ngờ Tần Vũ Yên lại khoác lên mình một bộ trang phục cực kỳ tinh xảo.

Nàng mặc quần dài màu đỏ như lửa, tóc dài màu đen như thác nước rũ xuống, lượn quanh dáng người xinh đẹp gần như hoàn mỹ, lại phối hợp khuôn mặt rung động lòng người. Giống như đứng ở trước mặt Sở Hành Vân lúc này không phải một vị mỹ nữ tuyệt sắc, mà là một vị câu hồn sứ giả vô cùng yêu mị.

“Xin lỗi đã khiến Vũ Yên tiểu thư đợi lâu.” May là Sở Hành Vân tâm tính cứng cỏi, nhưng khi thấy bộ dạng của Tần Vũ Yên cũng khiến hắn hoảng hốt trong giây lát, hắn liên tục hít sâu mấy hơi mới khôi phục được như lúc đầu.

“Không cần khách khí như thế.” Tần Vũ Yên cười nhẹ nhàng, càng lộ ra vẻ đẹp say lòng người, bóng gió nói: “Sở thiếu chủ là khách quý của Bách Bảo Lâu, ta đợi cũng là việc nên làm. Nghe nói Sở thiếu chủ muốn mua một lò luyện đan, xem ra Phượng Tê Sơn có chứa bảo vật khác thường nào đó khiến Sở thiếu chủ phải tự mình mở lò luyện chế.”

Sở Hành Vân vừa nghe Tần Vũ Yên nói thì liền nhận ra nàng ta có ý dò xét.

Hắn nhú mày, thể hiện bộ dạng nghi ngờ, nói: “Chắc Tần tiểu thư có hiểu lầm gì ở đây, ta mới bước chân vào đan đạo, đối với thủ pháp luyện đan vẫn còn rất lạ lẫm. Ta mua đan đỉnh chỉ muốn luyện tập thêm mà thôi. Về phần người nói Phượng Tê Sơn có bảo vật khác thường, điều này có thật không?”

“Ha ha, ta vừa rồi chỉ là nói giỡn, Sở thiếu chủ không cần để ở trong lòng.” Tần Vũ Yên không đạt được mục đích cũng lúng túng cười vài tiếng rồi vội vàng nói sang chuyện khác: “Nếu như Sở thiếu chủ không ngại, ta tự mình dẫn người đi chọn đan đỉnh.”

Nói xong, Tần Vũ Yên hướng Tần Sơn nháy mắt, hắn lập tức mở cửa chính của bảo khố ra. Về phần những người khác, toàn bộ đều ở bên ngoài.

Vừa tiến vào bảo khố, Sở Hành Vân toát ra vẻ kinh ngạc.

Bảo khố này rất là lớn, chia làm rất nhiều gian, trên mỗi một gian đều trưng bày khí cụ khác nhau. Số lượng rất nhiều khiến hắn có chút không kịp nhìn.

“Không biết Sở thiếu chủ muốn chọn phẩm cấp đan đỉnh loại nào?” Tần Vũ Yên rất hài lòng với biểu tình của Sở Hành Vân, cười nhạt hỏi.

Khí cụ hàng trăm bảo cũng phân chia phẩm cấp rất nghiêm khắc, theo thứ tự là: Phẩm khí, bảo khí, pháp khí cùng vương khí. Mỗi một phẩm cấp, lại chia làm ba đẳng cấp thấp trung cao, vì vậy xưng là tứ phẩm thập nhị đẳng.

Tương truyền trên vương khí còn có bảo vật càng cường hãn hơn, là hoàng khí cùng đế binh. Chỉ có Võ Hoàng cùng Võ Đế mới có khả năng sở hữu. Đương nhiên đây cũng chỉ là truyền thuyết, chúng có tồn tại hay không, không ai biết được.

Trước đây lúc Sở Hành Vân luyện chế Hòa Linh Tán, Lục Túc Đan Đỉnh hắn dùng chính là phẩm khí cao cấp. Mỗi một lần sử dụng tốn 1000 lượng bạc thì có thể thấy được chúng trân quý cỡ nào.

“Ta chỉ mới bước chân vào con đường luyện đan, trước tiên cứ tạm thời mua đan đỉnh cấp bảo khí đi. Phẩm cấp quá cao, ta sợ bản thân không khống chế được.” Sở Hành Vân suy tư một phen, cho ra đáp án của mình.

Chỉ là hắn không biết, lời nói của hắn vừa ra khiến khuôn mặt của Tần Vũ Yên co quắp lại.

Phải biết rằng, năm xưa lúc Tần Vũ Yên mới đặt chân vào con đường luyện đan, đan đỉnh nàng sử dụng chỉ là phẩm khí cao cấp mà thôi.

Đó cũng không phải là nàng vô pháp sử dụng đan đỉnh phẩm cấp cao hơn. Chỉ là con đường luyện đan chú ý ở chất lượng. Ngay từ đầu liền dùng đan đỉnh cao cấp, người thường căn bản vô pháp khống chế.

Mới vào đan đạo có thể khống chế đan đỉnh phẩm khí cao cấp đã là cực kỳ mạnh mẽ. Chỉ có những thiên tài luyện đan chân chính mới có thể đạt được trình độ cao như vậy.

Ngay từ đầu, Tần Vũ Yên cho rằng Sở Hành Vân có ý định muốn mua phẩm khí cao cấp đan đỉnh, trong lòng âm thầm vui vẻ, cho là thiên phú luyện đan

của mình không kém Sở Hành Vân, hai người lực lượng ngang nhau.

Nhưng Sở Hành Vân vừa mở miệng đã nói hắn muốn sử dụng đan đỉnh cấp bảo khí, còn nói là tùy tiện chọn một cái!

Điều này làm cho sự kiêu ngạo ẩn sâu trong nội tâm Tần Vũ Yên triệt để tiêu tán.

Dịch: Hào Ca

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Tai bay vạ gió

Tần Vũ Yên dẫn theo Sở Hành Vân đi vào một cái vách ngăn ở giữa, ngay trung ương để một cái cổ đỉnh màu đen, trên thân đỉnh có khắc nhiều hoa văn kí tự cổ đại, tản mát ra khí tức hung hồn.

“Sở thiếu chủ có biết cả tòa thành Tây Phong này thì bảo khí đều là vật hiếm thấy, đan đỉnh cấp bảo khí, càng là hàng hiếm trong số những món bảo khí. Chỗ này của ta cũng chỉ có hai cái, trong đó một cái chính là ta sử dụng... Mà một cái khác, là vật ngay trước mắt người.”

Tần Vũ Yên chỉ về phía cổ đỉnh màu đen trước mặt giới thiệu: “Đỉnh này tên là Mặc Linh, lúc luyện đan có thể tản mát ra hơi nước vô hình, tự luyện hóa linh tài, được xếp vào hàng bảo khí cấp thấp.”

Sở Hành Vân tiến lại gần, tinh tế đánh giá cổ đỉnh này, cảm giác rất là thoải mái. Bảo khí cấp thấp vừa vặn thích hợp tình huống của hắn bây giờ. Hắn nói: “Cái Mặc Linh Đỉnh này có giá ra sao?”

“100 viên linh thạch.” Tần Vũ Yên hé miệng cười, nói: “Nếu là người khác mua, ta sẽ hét giá càng cao, nhưng nếu như là Sở thiếu chủ, ta phải nể mặt, tự nhiên sẽ giảm giá một chút.”

Sở Hành Vân gật đầu, đan đỉnh cấp bảo khí vốn rất hiếm thấy, 100 viên linh thạch thật sự cũng không mắc.

“Ta rất thích đỉnh này, bất quá, trong người ta chỉ còn hai mươi viên linh thạch. Chẳng biết Vũ Yên tiểu thư có thể cho ta vay một ít, ta sẽ hoàn trả lại bằng số linh tài thu nhập được?” Sở Hành Vân vốn có tám mươi viên linh thạch, hắn đưa cho Sở Hồ sáu mươi viên nên chỉ còn lại hai mươi viên, cùng giá của Mặc Linh Đỉnh chênh lệch khá xa nên chỉ có thể nghĩ ra biện pháp như vậy.

“Tất nhiên là được.” Tần Vũ Yên muốn cùng Sở Hành Vân bảo trì quan hệ tốt đẹp cho nên nàng sẽ không buông tha cho cái nhân tình này.

Lấy ra hai mươi viên linh thạch giao cho Tần Vũ Yên, Sở Hành Vân thu Mặc Linh đỉnh vào bên trong nhẫn trữ vật. Lúc này, tác dụng của chiếc nhẫn trữ vật cũng được thể hiện ra.

Một cái Mặc Linh Đỉnh không lồ, nặng đến mấy nghìn cân, cũng may mà có chiếc nhẫn trữ vật không thì Sở Hành Vân khó có thể vác về được Sở trấn.

“Hả?” Sở Hành Vân đột nhiên dừng bước, mắt nhìn về góc một cái đài đá. Trên đài có một viên ngọc thạch khá lớn, toàn thân màu xanh biếc, nhìn qua có chút hoa mỹ.

“Khối ngọc thạch này tên là Thanh Thúy Thạch, dùng vào việc rèn luyện binh khí. Bất quá bình thường Thanh Thúy thạch chỉ lớn chừng ngón tay cái, viên Thanh Thúy thạch này coi như trường hợp đặc biệt nên được để ở nơi đây.” Thấy Sở Hành Vân có hứng thú, Tần Sơn lập tức giải thích.

“Khối Thanh Thúy thạch to như vậy đích thật là hiếm thấy.” Sở Hành Vân nhìn sang Tần Vũ Yên hỏi: “Khối ngọc thạch này giá như thế nào?”

“Ba viên linh thạch mà thôi, nếu Sở thiếu chủ thích thì cứ cầm lấy là được.” Tần Vũ Yên thuận miệng nói. Khối Thanh Thúy thạch này đã được nàng giám định nhiều lần, rất là phổ thông, điều khác biệt duy nhất là lớn hơn bình thường một chút.

“Ta không muốn thiếu nợ người khác, ta đã muốn khối Thanh Thúy thạch này nên cứ như bình thường mà thanh toán.” Sở Hành Vân cười cười, bàn tay xoa xoa, đem Thanh Thúy thạch thu vào bên trong nhẫn trữ vật.

Nhưng mà, vào thời khắc hắn thu Thanh Thúy thạch, sâu trong ánh mắt của hắn lóe lên một tia mừng rỡ điên cuồng.

Chỉ là sự vui mừng này hắn ẩn dấu vô cùng tốt, cho dù là hai người Tần Vũ Yên cùng Tần Sơn cũng không thể phát hiện ra.

Ngoài việc mua đan đỉnh, mục đích lần này đi tới Bách Bảo Lâu của Sở Hành Vân còn có bàn bạc về việc khai thác linh tài.

Trong quá trình nói chuyện, Tần Vũ Yên cùng Tần Sơn nhiều lần ra sức moi móc nhưng không thể từ phía Sở Hành Vân tìm hiểu thêm được chút gì.

Thậm chí bọn họ bắt đầu hoài nghi có phải mình đã suy đoán sai hay không. Sở Hành Vân chỉ đơn thuần muốn kiểm lấy tài phú mà thôi, không có tính toán gì khác?

“Việc hợp tác này rất là quan trọng. Năng lực của Sở gia có hạn, còn muốn nhờ Bách Bảo lâu hỗ trợ nhiều hơn.” Sở Hành Vân một lần nữa phủ lên người trường bào màu đen bao phủ toàn thân, nhìn hướng Tần Vũ Yên cùng Tần Sơn ôm quyền, xoay người ly khai.

Vừa mới đi chưa được mấy bước, Sở Hành Vân ngừng lại.

Hắn xoay người nhìn về phía Tần Vũ Yên, cười nói: “Vũ Yên tiểu thư, con đường luyện đan quan trọng nhất là tiến hành theo chất lượng, người gặp bình cảnh, nên bình tĩnh tập trung lại, xem kỹ bản thân một lần nữa, nhất là toa thuốc ta giao cho người, cần thận mà nghiên cứu, có lẽ sẽ có ích.”

“Kiểm tra lại bản thân một lần nữa?” Tần Vũ Yên thấp giọng lầu bầu những lời này, con người nhanh chóng co rút lại, phảng phất như nhận ra điều gì, trên mặt toát ra một vẻ vô cùng vui mừng.

“Đa tạ Sở thiếu chủ chỉ dẫn, ngày sau nếu Sở thiếu chủ có việc gì cần Bách Bảo lâu hỗ trợ, ta nhất định không cự tuyệt, toàn lực giúp đỡ.” Tần Vũ Yên thờ hồn hể, Sở Hành Vân không nói thêm điều gì, chậm rãi rời khỏi Bách Bảo lâu.

Nhìn bóng lưng Sở Hành Vân rời đi đã lâu, Tần Vũ Yên vẫn khó có thể kiềm chế được lòng mình.

Nàng sở dĩ đi tới thành Tây Phong hẻo lánh này, mục đích chính là đột phá bình cảnh luyện đan, bước vào hàng ngũ Luyện Đan Sư cấp ba.

Đã qua mấy tháng, Tần Vũ Yên vẫn không tìm được hướng đột phá, nàng gần như tuyệt vọng rồi.

Nhưng ngày hôm nay, Sở Hành Vân chỉ với một câu nói, lại khiến nàng tỉnh ngộ!

Nàng tự tin rằng, trong vòng nửa tháng, nhất định có thể bước ra một bước quan trọng nhất, trở thành một Luyện Đan Sư cấp ba hàng thật giá thật!

...

Đã có kế hoạch, Tần Vũ Yên không thể chờ đợi mà muốn bế quan tu luyện ngay. Nàng xoay người, bỗng nhiên trước mặt nàng lại xuất hiện một gã đàn ông trung niên mặc trường bào màu lam, trên mặt mang theo nụ cười thân thiết.

“Một thời gian không gặp, Vũ Yên tiểu thư đã đẹp lên rất nhiều, thật sự là đáng kinh ngạc.” Tên đàn ông trung niên kia cười cười, chân mày cong như trăng khuyết, tỏ thái độ cung kính.

“Người là ai, chúng ta có quen biết nhau sao?” Sắc mặt Tần Vũ Yên trở nên âm trầm, không thèm liếc mắt nhìn gã đàn ông đó, đi thẳng về đan phòng bế quan.

Gã đàn ông trung niên nhất thời xấu hổ, sắc mặt đỏ bừng, nhưng vẫn là nở một nụ cười làm lạnh nói: “Tại hạ Thủy Sùng Hiền. Nếu Vũ Yên tiểu thư có việc, ta đây không dám quấy rầy, xin cáo từ!”

Nói xong, Thủy Sùng Hiền muốn rời đi thật nhanh, hắn không muốn lại tiếp tục mất mặt.

“Thủy Sùng Hiền!” Tần Vũ Yên thân thể khẽ run lên, quay đầu lại nói: “Người là gia chủ Thủy gia? Cô nàng Thủy Thiên Nguyệt hẳn là con gái của người?”

Tần Vũ Yên âm thanh gia tăng khiến đám người xung quanh đều nghe được tất cả. Họ dừng lại mọi hành động, ánh mắt tập trung ở trên người của Thủy Sùng Hiền.

“Không ngờ Vũ Yên tiểu thư cũng nhận thức tiểu nữ, ta thật lấy làm vinh hạnh.” Cảm thụ được ánh mắt nóng bỏng của mọi người, Thủy Sùng Hiền có vài phần đắc ý, hắn tiến về phía trước vài bước, có ý định cùng Tần Vũ Yên sánh vai nói chuyện.

Nhưng hắn vừa tiến tới trước mặt Tần Vũ Yên, còn chưa kịp mở miệng nói câu gì, Tần Vũ Yên đã quay sang bảo Tần Sơn: “Tần Sơn, truyền mệnh lệnh của ta xuống, từ hôm nay trở đi, Bách Bảo Lâu cùng Thủy gia cắt đứt mọi quan hệ hợp tác, mặc kệ lớn nhỏ giống nhau đều bỏ hết.”

Rồi nàng chột nhìn về phía Thủy Sùng Hiền, lạnh giọng nói: “Nếu Thủy gia chủ muốn biết nguyên nhân là gì, thì chỉ là ta không thích hợp tác cùng Thủy gia, không hơn!”

Nói xong những lời này, Tần Vũ Yên nhanh chóng ly khai. Hành động của nàng làm đám người chung quanh ngẩn ngơ tại chỗ, miệng mở lớn, mắt trừng trừng, hoàn toàn không hiểu vì sao Tần Vũ Yên lại làm ra quyết định như vậy.

Bất đắc dĩ nhất vẫn là Thủy Sùng Hiền.

Ngày hôm nay, hắn chỉ cảm thấy nhàn rỗi buồn chán, muốn tới Bách Bảo lâu mua sắm. Hắn không ngờ rằng sẽ gặp phải chuyện như vậy.

Tần Vũ Yên tự nhiên lại muốn cho Bách Bảo lâu cùng Thủy gia đoạn tuyệt tất cả mối làm ăn, hơn nữa về phần nguyên nhân, Tần Vũ Yên chỉ nói một câu không thích, tình cảnh này cũng quá trâu người!

Thủy Sùng Hiền hầu như có thể phát lời thề là từ trước tới giờ hắn chưa làm gì có lỗi với Bách Bảo lâu, càng không có lỗi với Tần Vũ Yên!

“Thực sự là tai bay vạ gió.” Tần Sơn nhìn cả người Thủy Sùng Hiền đại ra, không khỏi bật cười một tiếng.

Trong lòng hắn rất rõ ràng, Tần Vũ Yên đột ngột làm ra quyết định như vậy, hơn phân nửa xuất phát từ Sở Hành Vân.

Ai bảo Thủy gia nguoi vô tri, ngay cả Sở Hành Vân cũng dám đắc tội, đáng đời!

Dịch: Hào Ca

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Kế Hoạch của Sở Hành Vân

Trong khoảng thời gian gần đây, vận khí của Thủy gia không được tốt cho lắm, đã hai lần trở thành trò cười của thiên hạ.

Lần đầu tiên, là tại phòng đấu giá Tây Phong.

Thủy Thiên Nguyệt bày ra bộ dạng hồng hách, muốn mời chào Sở Hành Vân làm khách khanh của Thủy gia, tuy nhiên lại bị Sở Hành Vân chế nhạo cùng đùa giỡn ngược lại. Điều đó không chỉ làm nàng bị mất mặt mà còn kéo theo Thủy gia, khiến cả gia tộc vì thế mà hổ thẹn.

Từ lúc đó cho tới bây giờ chỉ mới qua vài ngày.

Đến hôm nay, Tần Vũ Yên trước mặt mọi người tuyên bố, Bách Bảo lâu từ giờ sẽ cắt đứt mọi quan hệ cùng Thủy gia mà không hề có một lý do chính đáng.

Việc này không chỉ khiến toàn Thủy gia một lần nữa phải hổ thẹn, mà còn khiến căn cơ của Thủy gia bị thiệt hại!

Nhưng hết thảy tất cả mọi việc xảy ra, người khởi xướng là Sở Hành Vân lại hoàn toàn không biết một chút gì. Mà cho dù hắn có biết, cũng sẽ không để ý đến.

Hắn trở lại Sở trấn thì tức tốc xông vào phòng, tiến vào trong Luân Hồi thạch.

“Tần Vũ Yên đúng là không đơn giản, mới ngắn ngủi mấy ngày đã lờ mờ đoán được mục đích của ta cũng không phải là khai thác linh tài tài nguyên ở Phượng Tê Sơn.” Sở Hành Vân ngồi xuống xếp bằng, vừa nghĩ tới hành động của Tần Vũ Yên đêm nay, cũng cảm thấy có chút thú vị.

Từ lúc bắt đầu, khi hắn đưa ra điều kiện hợp tác cùng Bách Bảo lâu, muốn khai thác linh tài tài nguyên ở Phượng Tê Sơn, tất cả chỉ là một sự nguy trang mà thôi.

Những điều này, Sở Hành Vân cho tới bây giờ cũng chưa từng nói với bất kỳ kẻ nào. Ngay cả là Thủy Lưu Hương cùng Sở Hồ, cũng đều hồn nhiên chẳng biết chút gì.

Chỉ là hắn không nghĩ tới, cô nàng Tần Vũ Yên này, liếc mắt một cái lại nhận ra ngay, còn nhiều lần muốn thăm dò Sở Hành Vân, muốn moi ra tin tức từ trong miệng của hắn.

Theo phỏng đoán của Sở Hành Vân, Tần Vũ Yên chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, nàng sẽ âm thầm phái người điều tra Phượng Tê Sơn.

Bất quá, những việc này Sở Hành Vân cũng không thêm để ý, lại càng không lo lắng Tần Vũ Yên có thể điều tra được cái gì.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì mục đích của Sở Hành Vân cũng không phải là Phượng Tê Sơn, mà là Tàng Long Sơn ngay bên cạnh Phượng Tê Sơn.

Tàng Long Sơn là một tòa núi trọc, thế núi không cao, chỉ khoảng cây số hơn.

Không giống với Phượng Tê Sơn sinh cơ um tùm, Tàng Long Sơn là một vùng khi ho cò gáy, cả tòa núi đều trống không, hết sức hoang vắng, ít người qua lại.

Nhưng chính là một tòa núi hoang như thế, lại ẩn dấu một tòa động phủ của cường giả!

Ở đời trước, lúc Sở Hành Vân đã có một thân thực lực cao cường, hắn muốn điều tra tung tích của cha mẹ nên đã từng trở lại thành Tây Phong một lần.

Cũng chính vào lúc đó, hắn vô ý phát hiện bí mật ẩn giấu ở Tàng Long Sơn.

Lúc đó, Sở Hành Vân đã tiến nhập vào động phủ, hần phát hiện cả tòa động phủ bị vây trong trạng thái phong bế, sợ rằng đã hơn trăm năm không người qua lại. Mà ở trong một gian mật thất, hần phát hiện một đồng tro cốt.

Theo phán đoán của Sở Hành Vân, phần tro cốt này hơn phân nửa là thuộc về chủ nhân động phủ.

Võ đạo một đường, không những đầy rẫy gian nguy trắc trở, mà còn gặp phải rất nhiều bình cảnh.

Có nhiều cường giả muốn đột phá bình cảnh, đều lựa chọn bế tử quan. Một khi ngộ đạo, sẽ bước vào cảnh giới hoàn toàn mới. Có một số người bị bình cảnh vây khốn, đôi khi vĩnh viễn không thể tiến thêm bước nào nữa.

Chủ nhân động phủ này hơn phân nửa thuộc về dạng người phía sau. Bởi vì không cách nào đột phá bình cảnh, tẩu hỏa nhập ma, cuối cùng chết ở trong mật thất.

Do vị cường giả đó bế tử quan nên động phủ được bảo quản rất hoàn hảo, không chỉ lưu lại nhiều công pháp võ học, ngay cả linh thạch linh tài cũng không ít, có khi còn nhiều hơn thế.

Nhưng những thứ này, Sở Hành Vân không thiếu, càng không thể lọt vào tầm mắt của hần. Thứ hần mong muốn là chuỗi Trảm Không kiếm kia.

Trảm Không kiếm là bội kiếm tùy thân của chủ nhân động phủ, đứng hàng pháp khí cấp thấp. Mũi kiếm sắc bén, có thể phóng ra Trảm Không kiếm khí khiến người khác trở tay không kịp.

Loại kiếm khí phẩm cấp này, cả thành Tây Phong căn bản không có. Ngay cả mười ba tòa thành xung quanh, cũng khó mà tìm đến một thanh. May ra chỉ có hoàng thành, hoặc thế lực khổng lồ như năm đại Vũ phủ mới có thể có được.

Nếu Sở Hành Vân có thể đem Trảm Không kiếm nắm tới tay, thực lực của hần sẽ đề cao một mảng lớn.

“Ta mượn cơ khai thác linh tài, đã âm thầm đem Tàng Long Sơn triệt để phong tỏa, những người không có phận sự căn bản không cách nào đi vào. Kể từ đó, ta sẽ thuận tiện lên vào trong cường giả động phủ.” Sở Hành Vân thầm nghĩ, trong lòng từ lâu đã có kế hoạch.

Cái kế hoạch này, trước khi Sở Hành Vân cùng Bách Bảo Lâu hợp tác cũng đã nghĩ xong.

Cho tới bây giờ, mỗi một bước đều ở trong kế hoạch của hần, không hề bị bất luận kẻ nào phát giác. Cho dù là Tần Vũ Yên đều không hề phát hiện được bất kỳ dấu vết gì.

“Chủ nhân tòa động phủ tuy rằng đã chết, nhưng cả tòa động phủ cũng bị vây trong trạng thái phong bế, lấy thực lực bây giờ của ta, sẽ rất khó có thể đem tòa động phủ mở ra hoàn toàn.”

Trước đây Sở Hành Vân sở hữu thực lực rất mạnh, hần muốn đánh mở một tòa cường giả động phủ tự nhiên sẽ rất nhẹ nhàng.

Hiện tại hần chỉ có tu vi Thối Thể Cảnh tứ trọng thiên, nhất định không có cách đạt được trình độ đòi trước. Vì lẽ đó, Sở Hành Vân mới cần tới Mặc Linh đỉnh, hần muốn đích thân luyện chế đan dược đề thăng tu vi của mình.

Dù sao, thân phận của hần là Luyện Đan Sư cấp tám, bất kể là thủ pháp luyện đan hay là số lượng toa thuốc nắm giữ, đều vượt hần Tần Vũ Yên. Cho dù hiện tại tu vi không cao nhưng tùy tiện luyện chế một quả đan dược, vẫn so với Tần Vũ Yên tốt hơn gấp mấy lần.

“Trong khoảng thời gian này, ta sẽ bế quan tu luyện, nỗ lực đề thăng tu vi của mình, cũng mượn khoản thời gian này rèn luyện sự kiên trì của Tần Vũ Yên.”

Nếu Tần Vũ Yên muốn điều tra, Sở Hành Vân sẽ đơn giản đề năng điều tra. Qua một thời gian dài, nàng sẽ bắt đầu hoài nghi phán đoán của mình, cuối cùng sẽ không giải quyết được gì.

Nghĩ tới đây, Sở Hành Vân lại đem khối Thanh Thúy thạch to lớn ra.

Ở dưới ánh sáng nhẹ chiếu rọi, khối Thanh Thúy thạch này phát ra một tầng ánh sáng màu xanh, có vài phần giống màu ngọc bích. Trừ điều đó ra, sẽ không có một điểm khác thường nào so với khối thạch khác.

Sở Hành Vân tìm một thanh chùy sắt nặng, hai tay nắm chặt, sau đó giơ lên thật cao.

Oanh!

Một chùy này, hầu như dùng hết tất cả khí lực của Sở Hành Vân.

Chùy sắt nặng nề đập vào trên Thanh Thúy thạch, trên bề mặt kiên cố của viên đá lập tức xuất hiện chằng chịt vết nứt, một tia sáng màu tím nhạt như có như không từ bên trong phóng ra.

Thấy thế, vẻ mặt Sở Hành Vân mừng như điên, lại lần thứ hai đem chùy sắt giơ lên, chẳng hề một mảy đập xuống.

Không biết hần đã vung bao nhiêu chùy, khối Thanh Thúy thạch rốt cục ầm ầm vỡ vụn, từng mảng đá vụn nổ tung ra, thậm chí có một số chỗ bị đập

thành bột phấn.

Sở Hành Vân cũng không có để ý tới đồng đá vụn này, hần ti mi quét nhẹ trên mặt đất. Rót cục ở giữa một đồng đá vụn, hần phát hiện một viên tử sắc ngọc thạch nhỏ bằng móng tay.

Viên tử sắc ngọc thạch này có chút kỳ dị, cảm giác rất mềm, nhưng lại tản mát ra một mùi thơm như có như không.

“Quả nhiên là Độc Hồn Hương!” Sở Hành Vân tròn mắt sáng lên, lập tức tìm một cái bình ngọc, thận trọng đem viên tử sắc ngọc thạch bỏ vào.

Cái gọi là Độc Hồn Hương, là một loại ngọc thạch cực kì hiếm.

Loại ngọc thạch này, không thể dùng để rèn luyện hoặc chế tạo, bởi vì nếu đốt cháy chúng sẽ lập tức hóa thành khí kèm theo độc tính cực kỳ kinh khủng.

Người bình thường nếu sở hữu loại ngọc này hầu như không dùng được, thậm chí cũng không hề ảnh hưởng đến tính mệnh.

Tuy nhiên Sở Hành Vân lại biết một loại biện pháp, có thể lợi dụng đặc tính của Độc Hồn Hương để chế tạo ra một món ám khí giết người không thấy máu!

Dịch: Hào Ca

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Độc Hồn Châm

Kiếp trước, Sở Hành Vân cũng từng chiếm được Độc Hồn Hương, hần đối với loại độc có mùi thơm dịu này rất quen thuộc cho nên hần mới biết bên trong Thanh Thủy Thạch có một viên Độc Hồn Hương.

“Độc Hồn Hương là một loại đá đặc biệt có độc tính cực kì khủng bố, nếu để cho tên Ngũ Độc kia thấy, nhất định hần sẽ cướp đi. Dù sao Võ Linh Vạn Độc Huyết Tích của hần thích nhất là nuốt loại độc này”. Lúc nhìn viên Độc Hồn Hương trong bình ngọc, Sở Hành Vân đột nhiên nghĩ đến một người bạn cũ ở kiếp trước.

Bỗng nhiên sau đó, hần lại nghĩ đến Tiêu Hình Thiên. Ánh mắt hần nhất thời trở nên trầm xuống.

Cho tới giờ, Sở Hành Vân cũng không nghĩ ra Tiêu Hình Thiên vì sao phải giết hần. Hơn nữa còn xuất thủ quả quyết như thế không chút do dự, dường như âm mưu này đã chuẩn bị từ lâu rồi.

“Biết người biết mặt nhưng không biết lòng. Nếu ta đã sống lại, hiển nhiên kiếp này sẽ không mắc phải sai lầm trước kia. Sau này, nếu như ta gặp phải Tiêu Hình Thiên thì nhất định sẽ báo thù nhất thương kia!” Sở Hành Vân hít sâu một hơi thầm nghĩ trong lòng.

Hần lấy Mặc Linh Đinh ra rồi xếp bằng ngồi xuống, đem linh lực trong cơ thể phát ra ngoài. Sau đó rót một tia linh lực vào bên trong đỉnh, rồi nhanh chóng mở bình ngọc ra ném viên Độc Hồn Hương vào.

Bị linh lực bao bọc, Độc Hồn Hương không có tản mát ra chút khí độc nào, ngược lại từ từ dao động có khuynh hướng hòa tan.

“Độc Hồn Hương gặp lửa sẽ cháy, chỉ có dùng linh lực bọc lại mới có thể khiến nó không tỏa khí độc ra. Tiếc là bây giờ linh lực của ta quá yếu, chỉ có thể tiến hành từng chút”.

Sở Hành Vân cười khổ một tiếng, sau đó nhắm mắt lại toàn tâm toàn ý bắt đầu hòa tan Độc Hồn Hương.

Trong thời gian đó, Sở Hành Vân dường như chỉ ở trong không gian Luân Hồi Thạch, lúc thì hòa tan Độc Hồn Hương, lúc thì luyện chế đan dược, khi nào hết linh lực thì nghỉ ăn Thối Thể Đan cùng Dưỡng Linh Đan để bổ sung.

Thời gian rảnh rỗi sau đó, Sở Hành Vân cũng không dám lãng phí, dốc lòng tu luyện công pháp Vô Danh và Phong Lôi Kiếm Quyết, tận dụng tới đa, không trễ nải.

...

Phía ngoài Sở Trấn, bên trong một căn nhà gỗ. Sở Bình Thiên cùng đám người Nhị Trưởng Lão tập trung một chỗ.

Chỉ thấy Sở Bình Thiên nhìn về phía mọi người mở miệng nói: “Ta đã phái người điều tra rõ, công việc khai thác tài nguyên ở Phượng Tề Sơn cùng một số vấn đề. Sở Hành Vân đã sớm đạt thành hợp tác hiệp nghị cùng với Bách Bảo Lâu. Bởi vậy, đại hội gia tộc lần đó Tàn Sơn mới có thể xuất thủ kịp thời

như thế. Tất cả đều nằm trong tính toán của Sở Hành Vân”.

“Tuổi còn nhỏ mà lòng dạ khó lường vậy, ta thật sự đã xem thường hân”. Nhị Trương Lão cắn răng nghiêng lợi nói.

“Khai thác linh tài nhiều ngày đã mang đến cho Sở Gia lợi nhuận to lớn. Ta vốn định lợi dụng điểm này phát ra tin đồn nhằm gán cho Sở Hành Vân tội chiếm tài sản, không nghĩ tới Sở Hành Vân lại đem tất cả tài phú này sung công không may thu lợi”.

“Lúc này trừ chúng ta ra, hầu như toàn bộ tộc nhân đều thừa nhận chức gia chủ của Sở Hành Vân, coi hân như thiên lôi sai đâu đánh đó. Nếu cứ tiếp tục như vậy nữa thì Sở Trần sẽ không còn chỗ cho chúng ta đặt chân nữa!”.

Nghe được lời này của Tam Trương Lão, sắc mặt của tất cả mọi người đều nhăn nhó khó coi.

Mối quan hệ giữa họ và Sở Hành Vân giống như nước với lửa, đã đến mức không thể hòa giải. Sở Hành Vân càng đắc ý, đối với bọn họ mà nói không phải là chuyện tốt đẹp gì, ngược lại còn có nguy cơ táng thân.

“Nếu không muốn bị Sở Hành Vân xem nhẹ, chúng ta phải tiên hạ thủ vi cường, ám sát hân. Nếu không chúng ta cũng không thể sống yên ổn được”. Sở Bình Thiên trầm giọng toát ra sát ý băng lãnh nói.

Sở Bình Phong lắc đầu nói: “Sở Hành Vân với Bách Bảo Lâu có mối quan hệ không tầm thường. Nếu như chúng ta động thủ, chắc chắn Bách Bảo Lâu sẽ không bỏ qua cho chúng ta. Chuyện này nguy hiểm quá lớn, không đáng giá”.

Bách Bảo Lâu thực lực cường hân, ngay cả Phủ Thành Chủ cũng không dám đụng đến.

Nếu như giết Sở Hành Vân, Bách Bảo Lâu nhất định sẽ đuổi giết bọn hân, đến lúc đó tất cả bọn họ đều phải chết.

“Cái này thì chưa chắc”. Sở Bình Thiên cười lạnh một tiếng: “Bách Bảo Lâu sở dĩ giao hảo với Sở Hành Vân là bởi vì Sở Hành Vân cho ra rất nhiều lợi ích. Đối với Bách Bảo Lâu, Sở Hành Vân chính là một đối tác làm ăn chứ thật ra cũng không quá tốt”.

“Chỉ cần chúng ta giết Sở Hành Vân đoạt được Kim Ấn Gia Chủ, như vậy toàn bộ Sở Gia đều nằm trong tay chúng ta. Đến lúc đó, chúng ta chủ động nhượng bộ cho Bách Bảo Lâu càng nhiều lợi ích, thử hỏi trên đời này làm gì có thương hội nào vì một người chết sẽ bỏ qua lợi ích trước mắt?”.

Đồng tử bọn họ co lại. Không sai, Bách Bảo Lâu coi trọng nhất là lợi ích. Tần Sơn đối đãi với Sở Hành Vân chẳng qua cũng chỉ là vì đối tác làm ăn mà thôi. Giết Sở Hành Vân thì hân cũng chỉ lo lắng về hợp tác hai bên.

Đến lúc này, Sở Bình Thiên lấy thân phận gia chủ Sở Gia tiếp tục cùng Bách Bảo Lâu hợp tác, còn nguyện ý chia nhiều lợi ích hơn. Chắc chắn Bách Bảo Lâu sẽ không truy cứu nữa mà còn coi hân là thượng khách.

“Nhưng Sở Hành Vân bề quan cả ngày, chúng ta muốn giết hân cũng không dễ a”. Nhị Trương Lão vẫn còn một ít lo lắng.

“Cho dù có bề quan tu luyện thế nào thì luôn có một ngày sẽ xuất quan. Chỉ cần chúng ta có thể nắm bắt cơ hội này, ta không tin với tu vi phế vật Thời Thể Tứ Trọng Thiên lại có thể thoát khỏi ám sát của chúng ta”.

...

Thời gian trôi qua thấm thoát đã mười ngày liền.

Thế giới bên ngoài được mười ngày, nhưng bên trong không gian Luân Hồi Thạch đã là năm mươi ngày.

Ở trong đó gần hai tháng, đan dược Sở Hành Vân đem theo cũng nuốt hết sạch, cuối cùng cũng khiến linh lực cơ thể tu luyện tới viên mãn, hơn nữa thành công bước vào tu vi cảnh giới Ngũ Trọng Thiên.

Lần đột phá này, tốn khá nhiều thời gian. Sở Hành Vân cũng không bất mãn, ngược lại cực kỳ mừng rỡ. Bởi vì hân không chỉ luyện chế thành công ra được đan dược nhị phẩm, mà còn hòa tan được viên Độc Hồn Hương.

Trước mắt, trên Mặc Linh Đỉnh đang lơ lửng một giọt chất lỏng màu tím.

Giọt chất lỏng màu tím này, chính là do Độc Hồn Hương dung hóa thành. Tạp chất bên trong nó cơ bản đã bị Sở Hành Vân loại trừ hoàn toàn tinh thuần tới cực điểm. Mùi hương tán mát thơm dịu trở nên nồng đậm hơn rất nhiều.

Sở Hành Vân lấy ra ba cây ngân châm đã sớm chuẩn bị từ trước, bày ra chính tề phía dưới rồi sau đó thu linh lực trên đó lại, giọt chất lỏng màu tím kia liền rơi vào trên ngân châm, chậm rãi tan phát ra tiếng kêu xèo xèo.

Không lâu sau đó, chất lỏng màu tím này hoàn toàn dung nhập vào bên trong ba cây ngân châm.

Nhìn qua cây ngân châm này với cây ngân châm bình thường không có gì khác nhau, điểm khác biệt duy nhất chính là mùi hương thơm dịu tản mát ra.

“Cuối cùng cũng đại thành công!” Sở Hành Vân cẩn thận từng li từng tí cất ba cây ngân châm lại, trên mặt mừng rỡ lạ thường.

Cây ngân châm này một khi đã đâm vào trong cơ thể độc tính bên trong sẽ lập tức phát ra, trực tiếp xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng của đối phương. Cho dù là cường giả Địa Linh Cảnh cũng khó mà sống sót.

Cũng không sai khi nói, lúc này Sở Hành Vân đã có thêm ba cái bùa hộ mệnh có thể chuyển bại thành thắng trong nháy mắt.

“Có ba cái độc Hồn Châm này, sau này ta cũng cơ hội an toàn rất nhiều. Nhưng không phải

thời khắc quyết định thì tuyệt đối không thể để lộ, một khi xuất thủ nhất định phải giết người diệt khẩu”. Sở Hành Vân nghĩ thầm trong lòng.

Thất phu vô tội hoài bích có tội, đạo lý này hẳn rất rõ.

Cũng giống như ám khí độc Hồn Châm kinh khủng như vậy, lực sát thương cực lớn nhưng đồng thời cũng cực kỳ quý giá.

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Mạch khoáng Hỏa Linh Thạch

Sở Hành Vân rời khỏi phòng, hắn vừa tới bên ngoài liền nhìn thấy Thủy Lư Hương.

Lúc này, nàng mặc một lớp bạch sắc lụa mỏng, đứng tựa cửa, đầu ngược lên cao, có chút thần thờ nhìn bầu trời. Trông cảnh này trông như một bức hoạ tuyệt thế, nó khiến Sở Hành Vân có chút không nổi phá vỡ.

“Vân ca ca, huynh đã xuất quan.” Hình như cảm giác được điều gì đó, Thủy Lư Hương quay đầu lại, nàng nhìn về phía Sở Hành Vân, trên mặt lập tức hiện lên hai má lúm đồng tiền, bước nhanh về phía hắn.

“Xin lỗi đã khiến nàng phải lo lắng.” Sở Hành Vân tiến về phía Thủy Lư Hương, hắn nhìn nàng với ánh mắt nhu hòa, hai tay chạm nhẹ lên đôi gò má.

Thủy Lư Hương thấy ánh mắt nhu hòa của Sở Hành Vân, trên mặt bất chợt hiện lên một tia ửng đỏ.

Nàng tuy mang tiếng là đệ tử của Sở Hành Vân, nhưng cũng không có trải qua phu thê chi lễ, đối với cử động thân mật như thế này vẫn có chút xấu hổ.

“Vân ca ca, muội có thể hỏi huynh một vấn đề được không?” Đột nhiên, trong con ngươi xinh đẹp của Thủy Lư Hương hiện lên một tia sáng.

“Nàng cứ hỏi đi.” Sở Hành Vân gật đầu.

“Trong khoảng thời gian này, mỗi khi muội bắt đầu tu luyện, trong cơ thể không hiểu vì sao lại xuất hiện một cỗ hàn khí. Dưới sự ảnh hưởng của cỗ hàn khí đó, linh lực trong cơ thể muội tự động tiêu tán, chúng khiến muội căn bản không thể kết nối với thiên địa, ngưng tụ ra võ linh.”

Thủy Lư Hương lông mày nhíu chặt, như là bị vây trong một thứ gì đó, có chút khó chịu nói: “Có phải tình huống này xuất hiện là do thiên phú của muội quá thấp, không có khả năng tu luyện như người bình thường phải không?”

“Hiện tại nàng vẫn chưa ngưng tụ ra võ linh?” Nghe được lời nói của Thủy Lư Hương, Sở Hành Vân không khỏi có chút giật mình.

Lúc đầu, khi hắn mới trở về Sở trấn sau chuyến đi đến Bách Bảo lâu, hắn có nghe Sở Hồ nói qua rằng Thủy Lư Hương đã bế quan ba ngày, nhưng vẫn không ngưng tụ ra võ linh.

Hiện tại đã tròn mười ngày, Thủy Lư Hương lại vẫn không thể ngưng tụ ra võ linh, điều này có điểm kì quái.

Dù sao theo nhận thức của Sở Hành Vân, võ linh là trụ cột tu luyện, người bình thường chỉ cần đến hai ngày là có thể ngưng tụ thành công, cho dù có chậm trễ, cũng sẽ không vượt quá bảy ngày.

Sở Hành Vân vươn tay, đặt lên vai của Thủy Lư Hương, một dòng linh lực nhẹ nhàng theo cánh tay truyền vào trong cơ thể nàng, chậm rãi lưu động, cuối cùng hoàn thành một cái đại chu thiên.

“Lục phủ ngũ tạng không có dấu hiệu bị tổn thương, kinh mạch cũng rất bình thường, duy nhất không ổn là thể chất có vẻ hư nhược.”

Sở Hành Vân thu tay về, nhìn Thủy Lư Hương cười nói: “Muốn ngưng tụ ra võ linh cần phải cầu thông thiên địa. Quá trình này, phải giữ thể xác cùng tinh thần hợp nhất, không thể có điểm sai sót. Sở dĩ nàng không thể thành công, có thể hơn phân nửa là vì thể chất của nàng vô cùng suy yếu.”

Phải biết rằng, trong 16 năm qua, cuộc sống của Thủy Lư Hương không bằng một hạ nhân. Đứng hòng nghĩ đến tài nguyên tu luyện, ngay cả một ngày ba bữa cơm, đều không thể đảm bảo, do đó thể chất tự nhiên sẽ rất là suy yếu.

“Vậy hàn khí đó từ đâu mà đến?” Thủy Lưu Hương lại hỏi.

“Ta vừa rồi đã tỉ mỉ kiểm tra qua, trong cơ thể của nàng không có bất kỳ một điểm hàn khí nào. Theo suy nghĩ của ta, hàn khí này hơn phân nửa là đến từ chính võ linh của nàng. Tuy nàng chưa thể ngưng tụ ra võ linh, nhưng khí tức của nó lại có thể ảnh hưởng đến bản thân nàng. Đồng thời võ linh này có thể nuốt chửng thiên địa linh lực, chắc chắn phẩm cấp sẽ không thấp.”

Nghe những lời này của Sở Hành Vân, Thủy Lưu Hương rốt cuộc cảm thấy yên tâm hơn. Nàng còn tưởng rằng bản thân mình không có bất kỳ thiên phú tu luyện, sẽ phải liên lụy Sở Hành Vân cả đời.

“Trong khoảng thời gian này nàng không cần phải gấp gáp ngưng tụ võ linh. Trước tiên hãy dùng đường linh đan, cố gắng tẩm bổ cơ thể, khiến cho chỗ suy yếu hoàn toàn được hồi phục, tự nhiên sẽ có thể ngưng tụ ra võ linh.” Sở Hành Vân cười nhẹ một tiếng, dành cho Thủy Lưu Hương một ánh mắt khích lệ.

“Thiếu gia!” Đúng lúc này, Sở Hành Vân nghe được tiếng kêu, lập tức thấy Sở Hồ xuất hiện ngoài cửa, đang vội vàng chạy tới, trên mặt mang theo một tia mừng rỡ như điên.

“Có chuyện gì vậy?” Sở Hành Vân nhận ra bộ dáng không bình thường của Sở Hồ.

“Thiếu gia, cũng may là người kịp thời xuất quan. Nếu như trễ thêm vài ngày, phỏng chừng ta sẽ trực tiếp xông vào.” Sở Hồ hai mắt tấn mắt ra ánh sao, lời hấn nói khiến Sở Hành Vân càng thêm nghi ngờ, không biết đây là ý gì.

Có vẻ Sở Hồ đã nhận thấy sự nghi hoặc từ Sở Hành Vân, hấn hít sâu một hơi, sau đó liên tục nói.

Nguyên lai, ở mấy ngày trước, trong một tòa mỏ do Sở gia quản lý đột nhiên phát sinh động đất để lộ ra một sơn động. Khi tiến vào trong sơn động này, cơ thể có thêm cảm giác được khí tức khô nóng. Đi sâu hơn, thì phát hiện ra sự tồn tại của một mạch khoáng Hóa Linh thạch.

Hóa Linh thạch, có hình dạng ngôi sao lục giác, ẩn chứa cực nóng nhiệt lượng, là một loại khoáng thạch hiếm thấy. Nếu như lấy chúng để rèn binh khí, có thể khiến cho binh khí trở nên cực nóng không gì sánh được, uy lực đề thăng rất nhiều.

Mà cái mạch khoáng Hóa Linh thạch này, đoán chừng kéo dài trăm mét, nếu đem mạch khoáng này toàn bộ khai thác, chẳng khác nào là có một tòa núi tiền, khiến cho tất cả mọi người trong gia tộc đều ao ước đến đỏ mắt.

So với việc Sở Hồ hưng phấn, Sở Hành Vân vẫn thông dong bình tĩnh.

Hấn là lão quái vật sống hơn nghìn năm tuổi, kiến thức rộng rãi, không thể bởi vì một cái mạch khoáng Hóa Linh thạch nho nhỏ mà kinh hi thất thố.

“Nếu phát hiện ra mạch khoáng Hóa Linh thạch, vậy phải gấp rút khai thác, sao phải chờ đến khi ta xuất quan?” Sở Hành Vân biết rõ, một cái mạch khoáng Hóa Linh thạch đối với Sở gia trọng yếu bậc nào.

Dựa theo tính cách của Sở Hồ, đứng ra trước tiên phải khai thác mới đúng, lí do gì lại chờ Sở Hành Vân xuất quan.

“Thiếu gia người có chỗ không biết, sơn động kia ngoại trừ có mạch khoáng Hóa Linh thạch, còn tồn tại một lớp sương mù dày đặc, cổ sương mù này ngưng mà không tán, chỉ cần hút vào vài hớp, sẽ khiến đầu óc choáng váng, linh lực trong cơ thể cũng sẽ trở nên cuồng bạo, căn bản không cách nào ở lâu.” Sở Hồ thở dài.

Hấn cũng biết mạch khoáng Hóa Linh thạch trân quý như thế nào, nếu khai thác chậm trễ rất có thể sẽ dẫn tới sự chú ý của những gia tộc khác.

Nhưng cổ sương mù dày đặc này khiến hấn không có bất kỳ biện pháp nào, chỉ có thể chờ Sở Hành Vân xuất quan rồi hỏi ý kiến hấn.

Sở Hành Vân nghe được lời của Sở Hồ cũng hơi sững sốt một chút.

Theo hấn biết, địa phương tồn tại mạch khoáng Hóa Linh thạch hơn phân nửa là cực kì nóng, nơi ác liệt như thế này sẽ không có linh thú lui tới, lại càng không thể tồn tại sương mù dày đặc. Hơn nữa, cổ sương mù dày đặc này lại cổ quái như vậy, lại có thể khiến cho linh lực trở nên cuồng bạo.

“Chẳng lẽ nói...” Bỗng trong đầu Sở Hành Vân lóe lên một tia sáng, tựa hồ là nghĩ tới điều gì.

Hấn nhìn về phía Sở Hồ, vội vàng hỏi: “Sơn động kia ngoại trừ có sương mù dày đặc, có phải còn có một cổ nhàn nhạt vị ngọt?”

“Làm sao thiếu gia biết?” Sở Hồ tròn tròn cả hai mắt, cảm giác có chút không thể tưởng tượng được, trả lời: “Không sai, bên trong sơn động đích xác tồn tại một vị ngọt nhàn nhạt, càng tiến vào sâu, vị ngọt lại càng đậm.”

“Ta đã biết chuyện gì đang xảy ra.” Sở Hành Vân khước miệng hơi nhếch, cười nhạt nói: “Đi thôi, mang ta đi nơi đó một chuyến.”

“Tuân lệnh.” Thấy Trên mặt của Sở Hành Vân biểu hiện sự tự tin, Sở Hồ trong lòng có chút hưng phấn.

Không biết vì sao, từ sau đại hội gia tộc, Sở Hồ có một cảm giác đặc biệt, tựa hồ chỉ cần có Sở Hành Vân, hết thảy mọi vấn đề đều có thể giải quyết dễ dàng.

Dịch: Hào Ca

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Viêm Tâm Quả

Mạch khoáng cách Sở trấn rất gần, chỉ hơn mười dặm đường.

Khi Sở Hành Vân tới sơn động đã có hơn mười tên hộ vệ Sở gia chờ đợi sẵn, cả đám đều khom người hành lễ với Sở Hành Vân.

Từ khi Sở Hành Vân trở thành gia chủ Sở gia, gia tộc không còn chiều hướng suy tàn, đã bắt đầu hăng hái phát triển.

Không nhắc tới vụ khai thác linh tài, chỉ cần việc hợp tác với Bách Bảo Lâu đã khiến không ít gia tộc phải chủ động lấy lòng, giao dịch qua lại, càng khiến Sở gia kiếm thêm không ít của cải.

Sở Hành Vân cũng không nuốt riêng số tài sản kiếm được này, tất cả đều được bỏ vào tộc kho để tiện mua tài nguyên tu luyện cũng như sửa chữa Sở trấn. Điều này khiến cả gia tộc khiếp sợ, đồng thời triệt để chấp nhận Sở Hành Vân.

Hơn mười tên hộ vệ trước mắt này đều là do Sở Hồ tự mình chọn lựa, năng lực không kém, có thể hoàn toàn tin nhiệm, coi như trụ cột vững vàng của Sở gia.

“Các người canh chừng ở đây, không được cho kẻ nào bước vào sơn động nữa bước.” Sở Hành Vân nói một câu, lập tức mang theo Sở Hồ đi vào bên trong động.

Vừa vào trong động, Sở Hành Vân cảm giác được một làn sóng nóng hổi ập vào mặt, trên vách đá cứng rắn có khảm những tinh thạch màu đỏ kích thước đa dạng, đây chính là Hỏa Linh Thạch.

Họ tiếp tục tiến về phía trước, càng vào sâu mật độ Hỏa Linh Thạch lại càng nhiều, nhưng nhìn vào chỗ sâu trong sơn động có thể thấy thấp thoáng một đám sương mù dày đặc, ngưng mà không tán (tụ lại một chỗ mà không tan đi), khiến cả tòa sơn động trông có vẻ quỷ dị.

“Quả nhiên là Viêm Tâm Quả!” Sở Hành Vân vui vẻ trong lòng, lấy ra hai viên đan dược trong nhẫn trữ vật, tự mình ăn vào một viên, viên còn lại đưa cho Sở Hồ.

“Đây là đan dược gì?” Sở Hồ nhận đan dược, nhìn Sở Hành Vân hỏi.

“Thanh Tâm Đan.” Sở Hành Vân thuận miệng đáp, nhưng lại khiến ánh mắt Sở Hồ đại ra, hai tay đang cầm Thanh Tâm Đan có chút không tự chủ được mà run rẩy.

Nếu nhắc tới Thanh Tâm Đan, cả thành Tây Phong không ai mà không biết không hiểu.

Viên đan dược này mặc dù chỉ là đan dược nhị phẩm, nhưng sau khi ăn vào có thể thanh trừ ma chướng, ổn định tinh thần, đối với bế quan tu luyện hoặc đột phá tu vi cảnh giới, đều có tác dụng không gì sánh kịp.

Bách Bảo Lâu mới bán ra Thanh Tâm Đan, ngắn ngủi mấy tiếng đồng hồ đã bị tranh mua không còn, giá cả cũng bắt đầu từ 8200 lượng rất nhanh tăng đến 16200 lượng, gần như gấp đôi.

Tuy nhiên Thanh Tâm Đan vẫn cung không đủ cầu, có vô số người tán gia bại sản cũng phải mua được một viên.

Nhìn Thanh Tâm Đan trong tay, Sở Hồ có chút không đành lòng, nuốt thứ này chẳng khác nào là đem 16200 lượng nuốt vào trong bụng, quá xa xỉ. Coi như là gia tộc phú hào một phương cũng không dám tùy ý như vậy.

Thật ra Sở Hồ cũng không biết, đan phương của Thanh Tâm Đan chính là thứ Sở Hành Vân tặng cho Tần Sơn, Tần Sơn đem đan phương đưa cho Tần Vũ Yên, sau đó Bách Bảo Lâu mới bắt đầu nghiên cứu luyện chế.

Thanh Tâm Đan trên thị trường hiện nay được hiệu kém đến đáng thương, chỉ được có ba thành, cao nhất cũng không quá năm thành.

Nhưng viên Thanh Tâm Đan trong tay Sở Hồ là do Sở Hành Vân tự mình luyện chế, dược hiệu đạt tới trình độ hoàn mỹ, Mặc dù không muốn khoa trương nhưng giá trị một viên đan dược này bằng ít nhất ba viên ở ngoại giới.

“Lo lắng cái gì?” Sở Hành Vân quay đầu nhìn về phía Sở Hồ, nói: “Cổ sương mù dày đặc này sẽ làm linh lực trở nên bạo động, sử dụng Thanh Tâm Đan có thể ổn định linh lực. Mau ăn vào để tránh gặp chuyện không may.”

Nghe được Sở Hành Vân hỏi, Sở Hồ gật đầu, hít sâu một hơi, có chút đau lòng ăn Thanh Tâm Đan vào.

Ăn vào Thanh Tâm Đan, Sở Hồ cảm giác tâm thần mình bình tĩnh hơn rất nhiều, linh lực cũng không còn bạo động, ngay cả ảnh hưởng của cỗ khí nóng cũng giảm đi rất nhiều.

Hai người tiếp tục đi tới, càng xâm nhập vào sâu, sơn động lại càng quanh co. Trên vách đá được khảm vô số Hòa Linh Thạch, phẩm chất cũng rất cao, điều này làm cho Sở Hồ mừng đến cười toe toét, trong mắt tràn ra tinh quang.

Về phía Sở Hành Vân, trên mặt chỉ hiện lên ý cười nhạt, bất quá thứ khiến hắn để ý hình như không phải Hòa Linh Thạch.

Cũng không lâu lắm, hai người liền đi tới đoạn cuối sơn mạch.

Ở đây là một vùng tương đối bằng phẳng, ba mặt đều là vách núi, bên trên hầu như đều là Hòa Linh Thạch, lóe ra hồng mang, như liệt hỏa đang thiêu đốt vậy, nhìn qua rất đồ sộ.

Sở Hành Vân không để ý những Hòa Linh Thạch này, ánh mắt của hắn rơi vào mảnh đất bằng phẳng ở trung tâm. Ở nơi đó sinh trưởng một gốc cây cổ thụ tạo hình kỳ lạ, trên cây có hơn mười quả nửa xanh nửa đỏ.

“Sơn động sâu như vậy lại có cây cối, thực sự là hiếm thấy.” Sở Hồ cũng nhìn về phía cây cổ thụ, hắn vừa bước tới một bước liền cảm giác linh lực trong cơ thể trở nên cuồng bạo, tựa hồ muốn phá thể thoát ra ngoài.

Sở Hành Vân tay chân nhanh nhạy, một tay kéo Sở Hồ lại. Vào thời khắc này toàn thân Sở Hồ thấm ướt mồ hôi, hắn thở hổn hển, tinh thần bất ổn.

“Thiếu gia, tại sao có thể như vậy?” Sở Hồ chỉ chỉ cổ thụ trước mặt, hai mắt tròn trĩnh.

“Cây cổ thụ này tên là Viêm Tâm Thụ, rất là hiếm thấy, chỉ sinh trưởng ở những nơi nóng bức. Lúc Viêm Tâm Thụ nở hoa kết trái sẽ phát tán ra một lớp sương, hút lớp sương này vào trong cơ thể sẽ khiến linh lực trở nên cuồng bạo, nghiêm trọng hơn thậm chí có thể bạo thể mà chết.”

Lời Sở Hành Vân khiến Sở Hồ rung mình một cái. Không cần giải thích hắn cũng biết, cỗ sương mù này chính là thứ sương mù cỗ quái đã bao phủ dày đặc cả toà sơn động.

Vừa rồi hắn có thể nhận định như vậy là vì bản thân đã hít quá nhiều sương mù khiến linh lực bắt đầu bạo động.

Nếu như không phải Sở Hành Vân kéo hắn đúng lúc, sợ rằng hậu quả khiến hắn không chịu nổi.

“Có loại yêu thụ kinh khủng như vậy, xem ra chúng ta phải quên đi cái mạch khoáng Hòa Linh Thạch này.” Sở Hồ có chút bất đắc dĩ thở dài.

“Lớp sương của Viêm Tâm Thụ này chủ yếu đến từ Viêm Tâm Quả. Một khi Viêm Tâm Quả chín thì tầng sương này cũng sẽ biến mất, hơn nữa loại linh quả này thuộc hàng linh tài tam cấp, chỉ cần võ giả Thối Thể Cảnh sử dụng có thể trực tiếp đột phá, tiến vào đẳng cấp tiếp theo mà không có bất kỳ tác dụng phụ.” Ánh mắt Sở Hành Vân nhìn về phía Viêm Tâm Quả, đột nhiên hiện lên một tia thâm ý.

“Linh tài tam cấp, lại còn có thể trực tiếp đột phá?” Sở Hồ hít mạnh một hơi khí lạnh.

Hắn đã thức tỉnh võ linh nên biết rõ con đường tu hành gian nan thế nào, dù là ở cảnh giới Thối Thể Cảnh, mỗi lần muốn thăng cấp một trọng thiên đều cần khổ tu thời gian dài, không có thời gian thư giãn.

Vừa rồi Sở Hành Vân lại nói những thứ trái cây kì quái này lại có thể cho võ giả Thối Thể Cảnh trực tiếp đột phá cảnh giới, điều này đã lật đổ kiến thức của Sở Hồ.

Sau khi ăn vào một quả Viêm Tâm Quả có thể trực tiếp đột phá một trọng thiên.

Những Viêm Tâm Thụ trước mặt này có hơn mười viên Viêm Tâm Quả. Nếu toàn bộ ăn vào không phải liền có thể trong thời gian ngắn bước vào Tụ Linh Cảnh?

Có lẽ là đoán được suy nghĩ trong lòng của Sở Hồ, Sở Hành Vân đảo ánh mắt thâm thúy, giải thích: “Viêm Tâm Quả tuy rằng thần kì, nhưng lại có hạn chế, sau khi nuốt quả đầu tiên, những quả phía sau hiệu quả sẽ rất nhỏ bé.”

“Ngoài ra những Viêm Tâm Quả này còn chưa thành thực, cần phải đợi chừng mười năm mới có thể hái xuống dùng. Lúc này Viêm Tâm Quả không có tác dụng gì, không khác gì trái cây bình thường.”

Sở Hành Vân nhún vai, lời của hắn khiến nụ cười trên mặt Sở Hồ trở nên cứng nhắc không gì sánh được, tâm tình kích động khi trước trực tiếp biến mất không thấy tăm hơi.

Dịch: Hào Ca

Bạn đang đọc truyện *Linh Kiếm Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

